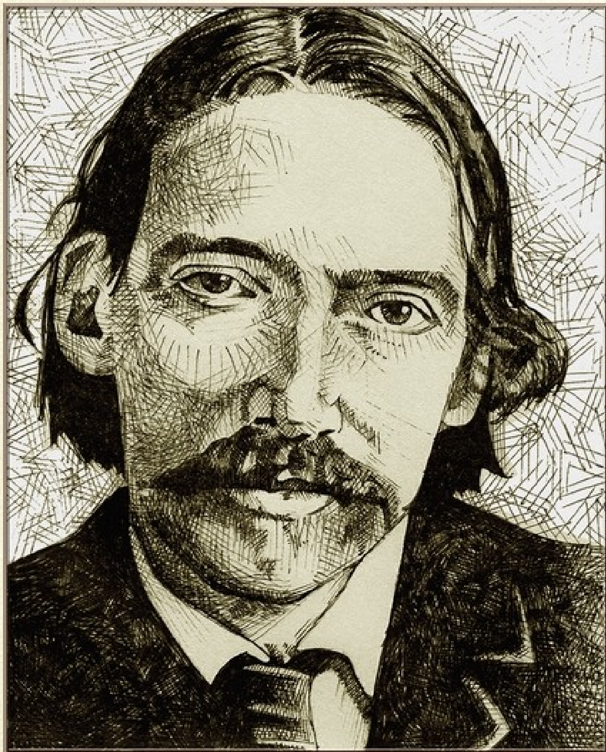
ROBERT LOUIS STEVENSON

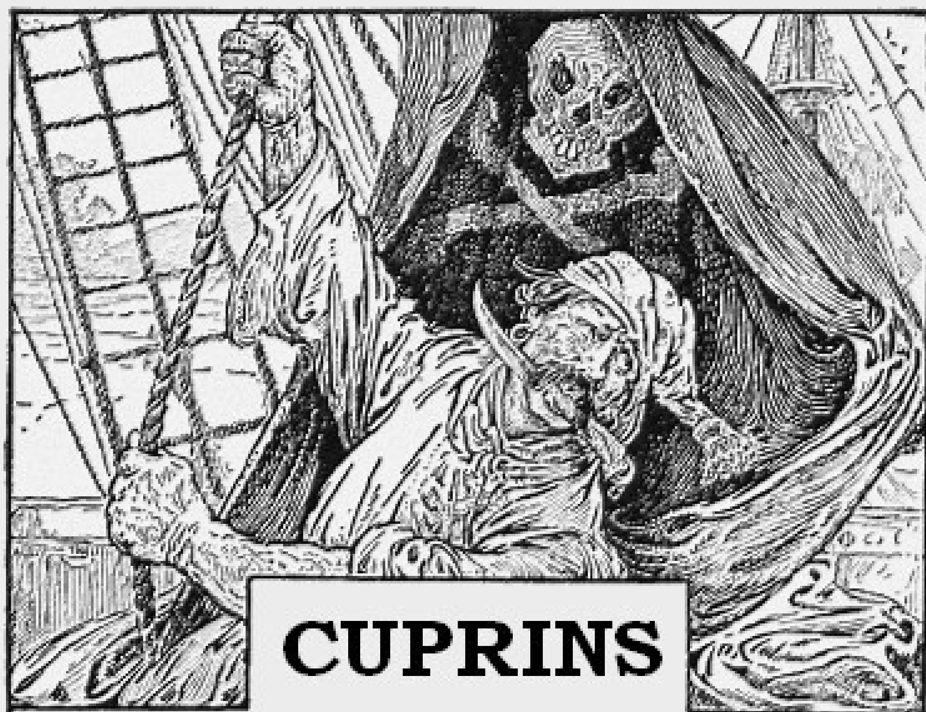


INSULA COMORII

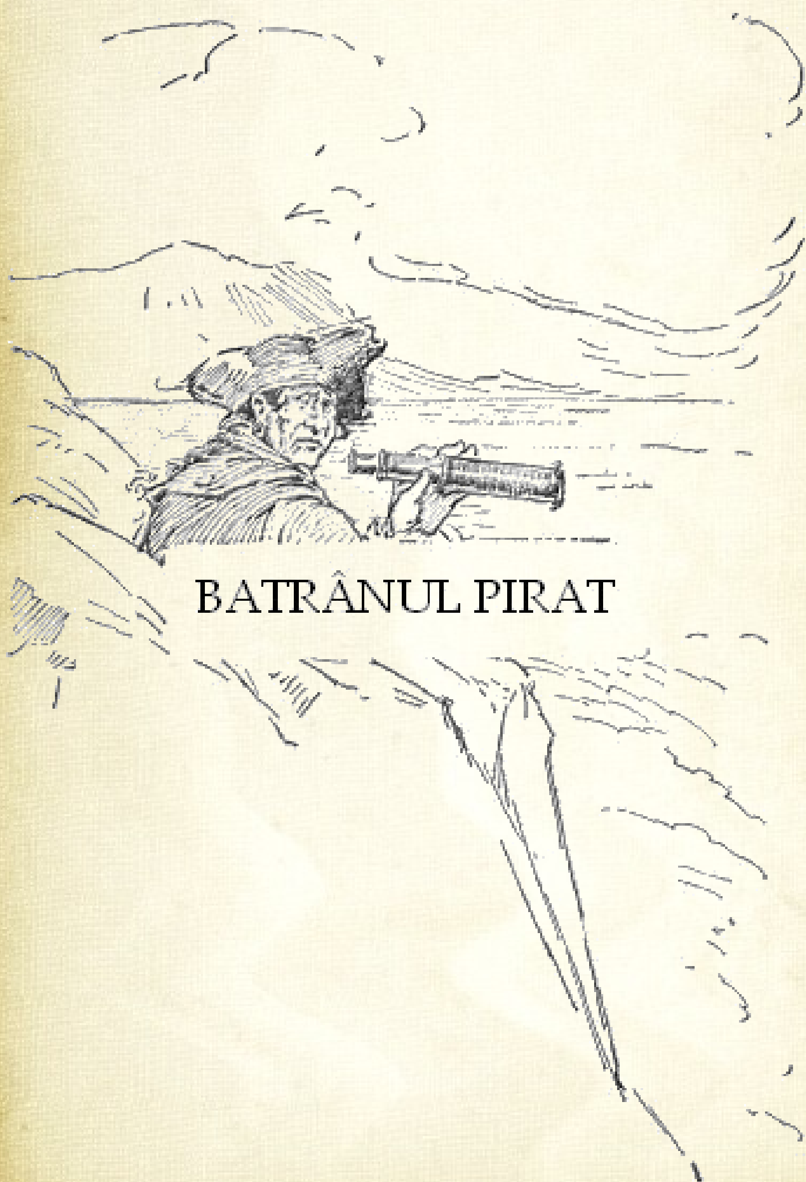
Robert Louis Stevenson

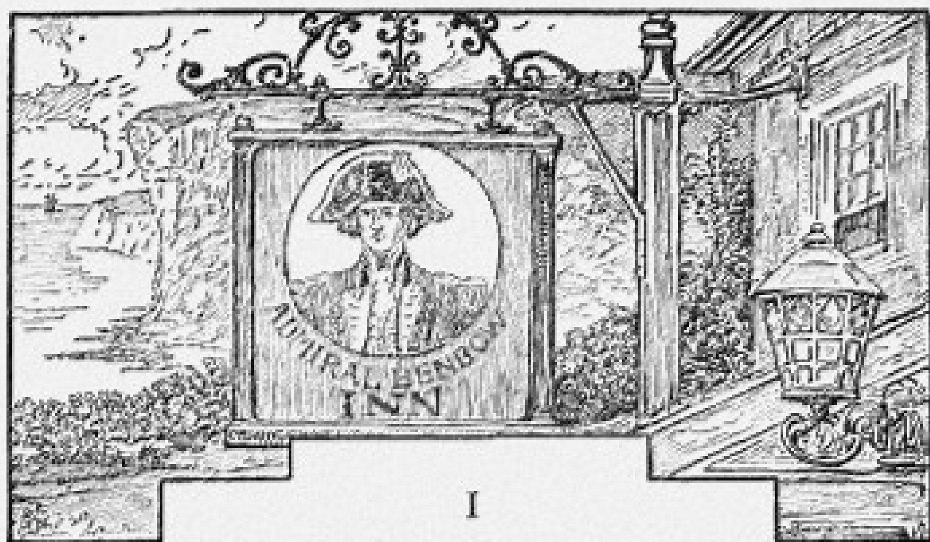


INSULA COMORII


CUPRINS

Partea întâi: BĂTRÂNUL PIRAT





Capitolul I: Cum s-a pripăşit bătrânul lup de mare la „Amiral Benbow”

Squire[1] Trelawney, doctorul Livesey şi alţi câţiva gentlemeni m-au îndemnat să înşir pe hârtie tot ce ştiu despre Insula Comorii. Ei sunt de părere să povestesc de la început până la sfârşit istoria, fără a ascunde nici un amănunt, afară de situaţia geografică a insulei. În vremea de faţă consider cu neputinţă a-i arăta coordonatele, deoarece comorile se mai păstrează şi până acum acolo. Iată-mă, deci, că pun mână pe pană şi, uitând că ne aflăm în anul 17..., mă întorc cu gândul la vremea când tatăl meu mai ţinea hanul cu firma „Amiral Benbow”[2], iar într-o bună zi s-a pripăşit la noi marinarul cel bătrân şi smald, cu faţa crestată de urma unei vechi lovituri de sabie.

Ca azi îl ţin minte cum s-a apropiat cu pas greoi de uşa noastră, însoţit de-un hamal, care-i ducea lada cocoţată pe-o roabă. Marinarul era bărbat înalt şi voinic, cu mers

[1] *Squire* — titlu dat moşierilor în Anglia.
[2] *Benbow* — amiral englez. A trăit la sfârşitul secolului XVII.

legănat de urs şi cu faţa arsă de soarele tropicelor. Părul adunat cosiţă şi mirosind tare a păcură îi cobora până la gulerul slinos al caftanului, care mai păstra o vagă culoare albăstrie.

Avea nişte mâini cioturoase, pline de zgârieturi şi cicatrice, cu unghiile negre şi roase, iar vârca ce-i brăzda faţa era roşie-lucioasă, oribilă la vedere. Ţin minte aşijderea că necunoscutul s-a oprit, a privit o vreme la apele golfului, tot sâsâind printre dinţi o melodie, şi a prins să-i zică deodată un vechi cântec marinăresc, pe care l-am auzit apoi de nenumărate ori din gura lui:

Lada mortului cea grea,
Iu-hu-hu, şi-un şip de rom!
Cin' şpe handralăi ţinea,
Iu-hu-hu, şi-un şip de rom!

Avea un glas dogit, de bătrân, care scârţâia ca o pârghie de cabestan[1].

Şi băţul din mâna lui semăna a pârghie. Bătu cu băţul acesta în uşă, şi când tata ieşi în prag, îi ceru cu glas răstit un pahar de rom.

Tata îi aduse romul, şi el prinse să bea, savurând cu aer de cunoscător fiece înghiţitură. Din când în când se întrerupea pentru a-şi arunca privirea ba la firmă, ba la stâncile din apropiere.

— Bun loc, spuse el în sfârşit. Tocmai potrivit pentru o tavernă. Cred că ai muşterii cu duiumul, nu-i aşa, prietene?

Tata răspunse că, din păcate, nu prea are muşterii.

— Fie şi aşa! spuse marinarul. Mie cabina asta îmi place... Ei, prietene! îl strigă el pe omul cu roabă. Vinoncoace şi ajută-mă să car lada înăuntru... Am să stau aici câtăva vreme, urmă el. N-aveţi nici o grijă, nu-s mofturos. Un pahar de rom, nişte şuncă şi un scrob iată tot ce-mi trebuie. Şi stânca de acolo, de unde se văd corăbiile trecând pe mare... Aţi vrea să ştiţi şi cum îmi zice? Puteţi

[1] *Cabestan* — scripetele pe care se înfăşoară lanţul ce ridică ancora.

să-mi spuneţi „căpitane”. Iar dacă mai poftiţi şi aşa ceva na-vă!

Şi zvârli pe podea câteva monede de aur.

— Când s-or sfârşi astea, veniţi de-mi cereţi altele, rosti el cu asprime, privind de sus la tata.

Ce-i drept, nu-i păcat: deşi straiele de pe el nu păreau cine ştie ce bune şi nici vorbirea nu-i era prea aleasă, bătrânul nu semăna a fi marinar de rând. Mai curând l-ai fi putut lua drept căpitan de cargobot ori un timonier din cei deprinşi să poruncească şi să li se supună oamenii. Se simţea că-i place să se şi grozăvească puţintel.

Omul cu roaba ne povesti că bătrânul a sosit ieri de dimineaţă cu diligenţa, a tras la hanul „Royal George” şi chiar din prima clipă a început să se intereseze de toate hanurile aşezate pe malul mării. Auzind vorbe bune despre hanul nostru şi aflând că-i aşezat într-un loc mai dosnic, departe de sat, căpitanul a hotărât să se stabilească la noi.

Asta-i tot ce am putut afla despre chiriaşul nostru.



Era un om tăcut din fire. Rătăcea zile întregi în jurul golfului şi se căţăra pe toate stâncile, luându-şi cu el ocheanul de aramă.

Serile se oploşea de obicei într-un ungher din sala cea mare, lângă cămin, cerea nişte rom şi apă, le amesteca şi tot sorbea alene din băutura asta tare. Nu răspundea dacă-l întreba cineva o vorbă, îi arunca doar o căutătură cruntă şi prindea să forăie pe nas, ca o sirenă de corabie pierdută în ceaţă. Ne-am deprins curând şi noi, ca şi muşteriii noştri, să-l lăsăm în pace. În fiece zi, întorcându-se de la plimbare, ne întreba dacă n-au trecut cumva pe drum nişte marinari. La început credeam că-i lipseşte tovărăşia oamenilor de teapa lui, dar pe urmă am început să ne dăm seama că de fapt se fereşte ca de foc să dea ochii cu ei.
De se întâmpla să-şi facă drum spre Bristol vreun marinar, poposind în cale la „Amiral Benbow”, căpitanul îl cerceta cu privirea de după perdelele de la uşă şi doar după asta intra în sală. De faţă cu asemenea muşterii tăcea de obicei ca peştele.

Eu ştiam prea bine care-i pricina, căci căpitanul îmi povestise de cine se teme. Mă luase odată mai la o parte şi-mi făgăduise să-mi dea câte patru pense la fiece întâi de lună, numai „să fiu cu ochii în patru, şi dacă văd cumva vreun marinar fără un picior”, să-i dau îndată de ştire. Când venea ziua de întâi şi-mi ceream simbria, căpitanul prindea iar să forăie pe nas, privindu-mă fioros, dar peste câteva zile îmi aducea totuşi gologanii şi-mi repeta porunca să fiu cu ochii în patru la „marinarul cel fără un picior”.

Ajunsesem să-l văd şi în vis. În nopţile furtunoase, când vântul zguduia din temelii toată hardughia noastră, iar apele fluxului mugeau în golf, înălţându-se spumegânde până-n buza stâncilor, îl visam într-o mie de feluri, fioros ca o mie de diavoli. Iar piciorul i-l vedeam rupt ba de la genunchi, ba de la şold. Uneori mi se nălucea în chip de monstru şi singurul lui picior părea să-i crească de undeva din mijlocul trupului. Se lua după mine, tot ţopăind aşa într-un picior şi sărind peste garduri şi şanţuri.

Scump mă costau cei patru peni ai mei pe lună, plătiţi cu asemenea vise năstruşnice.

Dar lăsând la o parte spaima ce mi-o băgase în oase cu poveştile lui despre marinarul cel şchiop, mă temeam mult mai puţin de căpitan decât toţi ceilalţi oameni din jurul meu, care ţâţâiau de frica lui în serile când, ameţit de rom, se pornea să-şi zică cântecele acelea sălbatice neruşinate, fără să-i pese de nimenea. Uneori îi venea cheful să poftească toţi muşteriii la masa lui, să le facă cinste cu un pahar.

Oaspeţii dârdâiau de spaimă, dar el nici nu se sinchisea, silindu-i să-i asculte poveştile despre fel de fel de aventuri, ori să-i ţină hangul toţi în cor. Şi atunci pereţii casei noastre se cutremurau de răcnetele „io-ho-ho şi-un şip de rom”, căci toţi muşteriii, de teamă să nu-l supere cumva pe căpitan, se străduiau să strige şi să cânte care mai de care. În asemenea clipe bătrânul era groaznic la vedere: ba bătea cu pumnul în masă cerând tăcere, ba se făcea foc, dacă-l întrerupea cineva punându-i vreo întrebare, ba, dimpotrivă, se înfuria, dacă nu-i punea nimeni întrebări, căci, după părerea lui, asta însemna că nu e ascultat cu toată luarea aminte. Nimeni n-avea voie să se ridice de la masă până nu-i venea lui somnul. Atunci pornea, şontâc-şontâc, şi, clătinânduse, se ducea să se culce.

Dar şi mai înspăimântătoare decât el erau poveştile lui. Groaznicele lui poveşti, în care figurau din belşug spânzurătorile, torturile, furtunile, piraţii de la marea Caraibilor, cuiburile de tâlhari şi isprăvile lor.

Dacă ar fi fost să te iei după poveştile lui, toată viaţa şi-o petrecuse printre cei mai crunţi răufăcători. Iar sudalmele, care-i însoţeau fiece cuvânt, îi speriau pe naivii noştri consăteni mai dihai decât toate fărădelegile de care povestea.

Taică-meu nu mai înceta să spună că o să trebuiască să ne închidem în curând hanul, căci căpitanul e în stare să ne sperie toţi muşteriii. Parcă mai are cineva chef să îndure asemenea batjocuri şi să tremure de spaimă pe urmă, în

drum spre casă?! Eu cred însă că, dimpotrivă, căpitanul ne aducea mai curând câştig. E adevărat că muşteriii se temeau de el, dar, după o zi-două, curiozitatea îi ademenea iar la han, căci căpitanul adusese cu el un fel de plăcută tulburare în viaţa noastră monotonă. Printre tineret şi-a găsit chiar şi câţiva admiratori, care declarau că-l adoră. „E un adevărat lup de mare, căpitanul!” exclamau ei.

După părerea lor, numai astfel de oameni au făcut din Anglia regina mărilor.

Pe de altă parte, însă, omul acesta ne aducea într-adevăr pagube. Trecea săptămână după săptămână şi lună după lună, banii, pe care ni-i dăduse la venire, se isprăviseră demult, dar de atunci nu ne mai plătea, şi tata nu se încumeta să-i ceară. N-apuca bietul tata să îngâne ceva pe chestia asta, că bătrânul se şi pornea să forăie pe nas, apoi forăitul se prefăcea într-un fel de muget şi taică-meu se grăbea să-şi ia tălpăşiţa din odaie. De multe ori l-am văzut frângându-şi deznădăjduit mâinile după asemenea zadarnice încercări. Nu mă îndoiesc de loc că spaimele şi deznădejdea asta au grăbit cu mult amarul şi timpuriul său sfârşit.

Câtă vreme a stat la noi, căpitanul nu şi-a schimbat niciodată straiele, numai câteva perechi de ciorapi noi a cumpărat de la un marchitan. Când i s-a descusut unul din borurile pălăriei, căpitanul nici nu s-a sinchisit, deşi pe vreme vântoasă asta îl incomoda grozav; ţin minte şi ce caftan ponosit avea; oricât se străduia el să-l dreagă, până la urmă tot s-a prefăcut în zdrenţe.

Niciodată nu l-am văzut să scrie o scrisoare şi nici n-a primit vreuna. Şi niciodată n-a discutat cu nimeni decât la beţie. De asemenea nu l-a văzut nimeni dintre noi să-şi deschidă vreodată lada.

O singură dată a îndrăznit cineva să-l contrazică pe căpitan, dar şi asta s-a întâmplat doar în ultimele zile ale şederii lui la noi, pe când sărmanul meu părinte zăcea pe patul morţii.

Într-o seară a venit să-l vadă pe bolnav doctorul Livesey. L-a examinat, a înghiţit în grabă bucatele cu care

l-a tratat mama şi a coborât în sala cea mare să fumeze o lulea până i se va aduce calul. Bietul dobitoc rămăsese în sat, căci la „Benbow” nu era loc pentru el.

Eu îl condusesem pe doctor până-n sala cea mare şi ţin minte că gentlemenul acesta elegant îmbrăcat, cu perucă albă ca zăpada, zvelt, cu ochi negri strălucitori, delicat şi extrem de politicos, părea complet străin printre ţopârlanii care ne frecventau de obicei hanul. Ce distins arăta el, mai ales alături de sperietoarea noastră de ciori, alături de piratul acesta murdar, ursuz şi mătăhălos, care înghiţise o cantitate respectabilă de rom şi şedea acum prăvălit, cu coatele lăbărţate pe masă.

Şi deodată căpitanul prinse iar să-şi zică cântecelul favorit:

Lada mortului cea grea!
Iu-hu-hu şi-un şip de rom!
Cin'şpe handralăi ţinea,
Iu-hu-hu şi-un şip de rom!
Bea şi dracii să te ia,
Iu-hu-hu şi-un şip de rom!

La început fusesem convins că „lada mortului” e chiar lada aceea din odaia căpitanului.

În visele mele rele lada asta mi se nălucea adesea odată cu marinarul cel fără un picior. Dar încetul cu încetul ne obişnuisem toţi cu cântecul lui şi nu-i mai dădeam atenţie. Numai doctorul Livesey n-avusese încă prilejul să-l audă şi, după cum am observat eu, nu i-a făcut o impresie cine ştie ce plăcută. S-a uitat sever la căpitan şi apoi s-a reîntors la convorbirea, pe care o începuse cu bătrânul grădinar Taylor, urmând să-i povestească despre un nou mijloc de a tămădui reumatismul. Căpitanul, însă, înfierbântat de cântec, lovi cu pumnul în masă. Asta însemna că cere linişte.

Toate glasurile amuţiră, numai doctorul Livesey îşi urmă liniştit convorbirea, tot pâcâind din pipă. Căpitanul îi aruncă o privire străpungătoare, lovi iar cu pumnul în masă,

apoi îi aruncă o privire şi mai străpungătoare şi urlă deodată, însoţindu-şi fiece cuvânt cu câte o sudalmă:

— Ei, ăla de colo, de pe punte, ţine-ţi lioarba!

— Mie-mi spuneţi, sir?! întrebă doctorul.

Căpitanul răspunse că într-adevăr lui i se adresează, fără să uite să mai adauge o sudalmă.

— În cazul acesta, sir, răspunse doctorul, trebuie să vă anunţ că, dacă nu veţi înceta să mai chefuiţi astfel, o să scăpaţi în curând lumea de unul din cei mai dezgustători beţivani!

Turbat de mânie căpitanul sări în picioare, scoase din buzunar un cuţitoi mare, marinăresc, îl deschise şi-l anunţă pe doctor că acuşi îl pironeşte de perete.

Doctorul nici nu clipi măcar. Fără să se întoarcă, cu aceeaşi voce liniştită, dar un pic mai tare, ca să-l poată auzi toată lumea, îi aruncă peste umăr:

— Dacă nu pui imediat cuţitul în buzunar, îţi spun pe cinstea mea c-ai să te bălăbăneşti în spânzurătoare chiar după cea dintâi sesiune a curţii locale de judecată.

Privirile li se înfruntară. Căpitanul îşi coborî cel dintâi ochii, îşi puse cuţitul în buzunar şi se lăsă să cadă pe scaun, mârâind ca un câine bătut.

— Iar acum, sir, urmă doctorul, întrucât am constatat că în circumscripţia mea s-a pripăşit un element de felul dumitale, am să stau de veghe zi şi noapte. Eu nu sunt numai doctor, ci şi judecător aici. Şi dacă-mi va ajunge la auz cea mai mică plângere împotriva dumitale chiar dear fi vorba numai de-o jignire adusă cuiva... ca acum, de pildă - voi lua cele mai severe măsuri ca să-ţi primeşti pedeapsa cuvenită. Asta-i tot ce am avut să-ţi spun.

Curând îi fu adus calul şi doctorul Livesey plecă, iar căpitanul rămase toată seara smerit şi tăcut şi nu se mai schimbă nici în serile ce au urmat.





Capitolul II: Câinele negru vine şi pleacă

Nu peste multă vreme avu loc şi cea dintâi din lanţul acela de tainice întâmplări, mulţumită cărora ne-am văzut în sfârşit scăpaţi de prezenţa căpitanului. Dar, după cum veţi constata şi dumneavoastră, scăpând de el, n-am scăpat de necazurile ce ni le-a lăsat moştenire.

Iarna venise de istov, cu geruri năprasnice şi vifornițe cumplite. Vedeam prea bine cu toţii că sărmanul meu tată n-are să mai ajungă să vadă primăvara. Pe zi ce trecea se simţea tot mai rău. Mama şi cu mine eram nevoiţi să facem toată treaba hanului şi aveam atâtea pe capul nostru, încât nu ne prea îngrijeam de chiriaşul nostru cel atât de buclucaş.

Şi iată că sosi dimineaţa aceea geroasă de ianuarie. Malurile golfului scăpărau sub chiciură şi apele crescute vălureau uşor, lingând temeliile de piatră ale stâncilor. Soarele nu ajunsese încă să se înalţe şi-şi săgeta doar cele

dintâi raze din culmea dealului spre largul mării. Căpitanul se trezise azi mai devreme decât de obicei şi pornise spre mare. Sub pulpanele largi ale caftanului său cel albastru şi hărtănit se bălăbănea sabia. Păşea cu pălăria pe ceafă şi ocheanul subsuoară, iar din gură îi izbucneau trâmbe de aburi, învârtejindu-se în văzduh ca nişte nouraşi de fum. Îl auzii mormăind ceva supărat, înainte de a dispare după stânca cea înaltă, - pesemne tot nu putea uita de recenta ciocnire cu doctorul Livesey.

Mama era sus, la tata, iar eu trebăluiam pe lângă masă, aşteptându-l pe căpitan cu dejunul, când deodată se deschise uşa şi intră în odaie un om, pe care nu-l mai văzusem niciodată pe la noi.

Era grozav de palid şi faţa-i lucioasă părea acum pământie. Am observat îndată că-i lipsesc două degete la mâna stângă. N-avea nimic războinic în înfăţişare, cu toată sabia ce-i spânzura la şold.

După cum am mai spus, eram mereu cu ochii în patru la fiece marinar, indiferent dacă avea numai un picior sau le avea pe amândouă, aşa că omul acesta m-a pus îndată pe gânduri. Semăna el prea puţin a marinar, nu-i vorbă, dar am simţit îndată că nu-i lucru curat la mijloc.

L-am întrebat ce pofteşte, şi el îmi ceru un pahar de rom. Am vrut să dau fuga să-i îndeplinesc porunca, dar el se aşeză la masă şi mă chemă iar. M-am oprit cu şerveţelul în mână.

— Ia vino încoace, piciule, spuse el. Dă-te mai aproape. Masa asta aşa de frumos aşternută îl aşteaptă pe prietenul meu, timonierul Bill, nu-i aşa? mă întrebă el rânjind.

I-am răspuns că nu cunosc nici un fel de timonier pe care să-l cheme Bill şi că masa îl aşteaptă pe unul din chiriaşii noştri, căruia îi zicem cu toţii căpitanul.

— Mă rog, spuse el, prietenul meu Bill poate fi denumit şi căpitan, asta nu schimbă nimic. Dar nu-i aşa că acest căpitan al vostru are o cicatrice pe obraz şi purtări cât se poate de alese, mai cu seamă când se îmbată? De, aşa e şi scumpul meu prieten Bill. Iar cicatricea o are şi el tot pe obrazul drept. Vasăzică sunt toate în bună regulă, nu-i aşa?

Şi acum mai întreb o dată, dacă locuieşte în casa asta scumpul meu prieten Bill?

I-am răspuns că prietenul său căpitanul e dus la plimbare.

— Şi unde s-a dus, piciule? Poţi să-mi spui?

I-am arătat stânca pe care se căţăra zilnic căpitanul şi i-am spus că se va întoarce probabil curând.

— Cât de curând?

Şi după ce-mi mai puse câteva întrebări adăugă:

— Să vezi ce are să se mai bucure prietenul meu Bill când o să mă vadă. Mai dihai decât dacă s-ar fi pomenit c-o sticlă de rom dinainte!

Avea, însă, un aer atât de sinistru, spunând toate acestea, încât puteam fi încredinţat că chiar aşa de tare n-o să se bucure căpitanul văzându-l. Dar mi-am spus îndată că asta nu mă priveşte. Şi, la urma urmelor, nici nu puteam face nimic, căci necunoscutul se aşezase chiar lângă uşă, pândindu-mă cum ar pândi o pisică şoarecele. Când am dat să ies în curte, m-a strigat îndată. Şi pentru că m-am făcut a nu auzi, pe faţa lui unsuroasă a apărut o expresie atât de sălbatică şi din gură i-a izbucnit o sudalmă atât de cumplită, încât am înlemnit locului. Dar n-am apucat să intru iar în odaie, că s-a şi îmblânzit iar. A făcut haz de mutra mea speriată şi m-a bătut pe umăr, spunându-mi că sunt un prichindel de treabă şi că m-a îndrăgit de cum m-a văzut.

— Află că am şi eu un băieţel, de care sunt grozav de mândru, îmi spuse el. Semănaţi între voi ca două picături de apă. Dar să ştii, puştiule, că băieţii trebuie să fie mai ales ascultători. Auzi tu? Dacă ai fi navigat şi tu vreodată cu Bill, n-ar fi trebuit să te strige nimeni de două ori la rând. Bill nu-şi repeta niciodată poruncile. Nu-u-u. Şi nici cei ce navigau cu el. Aha, uite-l şi pe drăguţul nostru de Bill, cu ocheanul subsuoară, aibă-l domnul în paza sa! Hai să ne ascundem după uşă, prichindelule, să-i facem o surpriză lui Bill, să-l bucurăm, drăguţul de el!

Cu aceste cuvinte, el mă îmbrânci într-un colţ şi se postă în faţa mea. Uşa, rămasă deschisă, ne ascundea pe

amândoi. Am simţit că mă cuprinde teama, mai ales când am observat că şi necunoscutului îi e cam frică. Îşi tot încleşta mânerul sabiei, pe care o trăsese un pic din teacă, şi făcea tot timpul nişte mişcări ciudate, de parcă ar fi încercat să înghită ceva ce i se oprise în gât.

În sfârşit căpitanul dădu buzna în odaie, trânti uşa şi, fără să mai ia aminte în jur, porni drept spre masa pe care-l aştepta dejunul.

— Bill! rosti necunoscutul, străduindu-se să păstreze-n glas o intonaţie cât mai hotărâtă şi firească.

Căpitanul se întoarse brusc şi rămase încremenit în faţa noastră. Din ars de soare cum era, se făcuse ca pământul. Până şi nasul i se învineţise. Avea aerul unui om care s-a întâlnit cu o fantomă, dacă nu cu diavolul în persoană. Trebuie să vă mărturisesc că m-a prins mila de el, atât mi s-a părut deodată de îmbătrânit şi prăpădit.

— Nu mă recunoşti, Bill, dragă? Cum de nu-ţi recunoşti vechiul tovarăş de bord, Bill? spuse necunoscutul.

Căpitanul căscă gura după aer, ca un peşte pe uscat.

— Câinele Negru! bâigui el în sfârşit.

— Chiar el, răspunse necunoscutul, prinzând curaj. Câinele Negru a venit să-şi vadă vechiul tovarăş de bord, pe drăguţul său de Bill, care s-a aranjat atât de bine la hanul „Amiral Benbow”. Ah, Bill, Bill! Multă apă a mai curs pe gârlă de când mi-am pierdut eu aste două gheare ale mele! exclamă el, ridicându-şi mâna schiloadă.

— Să lăsăm pălăvrăgeala, îi curmă vorba căpitanul. Mi-ai căutat urma şi iată că m-ai găsit. Acum spune ce pofteşti de la mine.

— Bravo, acu te recunosc şi eu, Bill, răspunse Câinele Negru. Ai dreptate. Uite, prichindelul ăsta simpatic are să-mi aducă un păhăruţ de rom şi după asta, dacă vrei, o să stăm de vorbă pe şleau, ca doi vechi prieteni. Bine zic?

Când m-am întors cu sticla, i-am găsit pe amândoi la masă.

Câinele Negru se aşezase chiar lângă uşă, la capătul laviţei, şi cu un ochi privea la vechiul său prieten, iar cu celălalt căta la uşă, gata să fugă.

Îmi porunci să plec şi să las uşa deschisă.

— Ca să nu te uiţi cumva pe gaura cheii, drăguţă, mă lămuri el. I-am lăsat deci pe amândoi în sală şi m-am întors la tejghea.

Cu toate stăruinţele mele, multă vreme n-am putut auzi nimic altceva decât un murmur înăbuşit. Dar încetul cu încetul vocile prindeau tărie şi în sfârşit am izbutit să desluşesc câteva cuvinte, care însemnau de fapt tot atâtea sudalme.

În cele din urmă căpitanul izbucni:

— Nu, nu, nu, şi încă o dată nu! Nici să n-aud de aşa ceva! Priceput-ai?

Pe urmă iar câteva cuvinte răzleţe:

— Dacă e să ajungem la spânzurătoare, cel puţin să ne pună ştreangul de gât la toţi!

În clipa următoare, când mă aşteptam mai puţin, am auzit un val năprasnic de sudalme, masa şi laviţele se năruiră cu zgomot, răsună un zângănit de lame ciocnite, apoi un ţipăt de durere şi peste o secundă l-am văzut pe Câinele Negru rupând-o de fugă spre uşă. Căpitanul gonea pe urmele lui. Erau amândoi cu săbiile dezgolite şi din umărul stâng al Câinelui Negru ţâşnea un pârăiaş de sânge. Căpitanul îl ajunse chiar lângă uşă, îşi roti sabia deasupra capului şi vru să-i aplice fugarului o lovitură înspăimântătoare, care de bună seamă l-ar fi despicat în două, dacă lama nu s-ar fi agăţat de tăblia de la uşă, cu firma noastră „Amiral Benbow”. Până acum se mai poate vedea pe tăblie urma acelei lovituri de sabie.

Cu asta bătălia luă sfârşit.

Dând buzna afară, Câinele Negru, în ciuda rănii sale, o luă la picior cu atâta repeziciune, încât într-o jumătate de minut se şi făcu nevăzut. Căpitanul rămase locului, privind năuc la firmă. Apoi se frecă la ochi şi se întoarse cu pas împleticit în casă.

— Jim, porunci el, adu-mi nişte rom!

Se clătină şi se sprijini cu mâna de perete.

— Sunteţi rănit, sir? am strigat eu speriat.

— Adu rom! îşi repetă el porunca. Trebuie să spăl putina. Rom! Auzi tu! Adu rom!


ADMIRAL BENB
INN

Am pornit după rom, dar de emoţie am scăpat paharul şi am mânjit cu noroi vrana butoiului. În vreme ce turnam rom în alt pahar, am auzit deodată o bufnitură în sala cea mare, de parcă s-ar fi prăbuşit un corp mare pe podele. Am dat fuga şi l-am văzut pe căpitan întins cât era de lung pe duşumea. Mama, speriată de ţipete şi zarva încăierării, dăduse fuga şi ea pe scări, să-mi vină în ajutor. În doi am ridicat capul căpitanului, sprijinindu-l pe genunchii noştri. Bătrânul gâfâia zgomotos şi greu. Ochii şi-i ţinea închişi şi faţa i se făcuse stacojie.

— Doamne sfinte! a exclamat mama. Ce ruşine pentru hanul nostru. Şi tocmai acuma şi-a găsit bietul taică-tău să se îmbolnăvească!

Nu ştiam cum să-i mai ajutăm căpitanului şi eram încredinţaţi amândoi că a fost rănit de moarte în încăierarea cu necunoscutul. Am adus romul şi am încercat să-i torn câteva picături în gură. Dar fălcile lui puternice erau încleştate şi tari ca fierul.

Din fericire, tocmai în clipa aceea se deschise uşa şi intră doctorul Livesey, care venise să-l viziteze pe sărmanul taică-meu.

— Ajută-ne, doctore! am strigat noi. Ce să facem? Oare unde-o fi rănit?

— Rănit? râse doctorul. Nu e mai rănit decât mine ori decât tine. Pur şi simplu l-a lovit damblaua. Ce să-i faci, l-am prevenit că aşa o să păţească... Ei, misis Hawkins, înapoiază-te, te rog, sus la soţul dumitale şi, dacă se poate, străduieşte-te să nu-i spui nimic de cele întâmplate. Cât despre mine, am să încerc să salvez această de trei ori netrebuincioasă viaţă. Jim, adu-mi un lighean.

Când m-am întors eu cu ligheanul, doctorul îi şi suflecase căpitanului mâneca, dezgolindu-i braţul musculos. Pe pielea bronzată am văzut o mulţime de tatuaje. Între umăr şi cot avea câteva inscripţii punctate cu albastru: „împlinească-ţi-se visurile, Billy Bones”. „Dea Domnul vânt bun” şi „Să-ţi fie cu noroc”.

Aproape de umăr avea desenată o spânzurătoare, de care atârna un omuleţ. După cum mi s-a părut mie, desenul acesta însemna o adevărată capodoperă.

— Profetic desen, remarcă doctorul, atingând cu dege-tul tatuajul. Şi acum, domnule Billy Bones, dacă acesta ţi-e într-adevăr numele, avem să vedem şi ce culoare are sângele dumitale. Tu nu te temi de sânge, Jim? se întoarse el spre mine.

— Nu, sir, am răspuns eu.

— Perfect, spuse doctorul. Tine-mi ligheanul.

El luă lanţeta şi crestă o vână.

Mult sânge i-a curs căpitanului înainte de a-l vedea noi deschizând ochii şi aruncându-ne o căutătură tulbure. Îl recunoscu pe doctor şi-şi încruntă sprâncenele. Apoi mă văzu şi pe mine şi se linişti întrucâtva. Dar după o clipă faţa i se roşi deodată şi, încercând să se ridice, scoase un răcnet furios:

— Unde-i Câinele Negru?

— Afară de dumneata nu-i nici un câine aici, spuse doctorul. Aflǎ că ai băut prea mult rom şi te-a lovit într-adevăr damblaua, după cum ţi-am mai prezis-o. Iar eu sunt nevoit acum să te scot din groapă, cu toate că nu-mi face nici o plăcere. Aşadar, mister Bones...

— Nu mă cheamă Bones, întrerupse căpitanul.

— N-are nici o însemnătate, dacă te cheamă aşa sau nu, spuse calm doctorul. Am eu un prieten pirat pe care-l cheamă Bones şi ţi-am acordat dumitale numele lui, ca să-mi vie mai uşor. Şi acuma să ţii minte ce-am să-ţi spun: un pahar de rom nu e în stare, fireşte, să te omoare, dar dacă ai să mai bei un singur pahar, o să-ţi vie cheful pe urmă să bei şi altele. Îţi jur deci pe peruca mea că dacă nu te laşi de băutură, ai să dai cât de curând ortul popii, înţelesu-m-ai? Adică în pământ ai să te întorci, cum spune biblia. Şi acum încearcă să te ridici. Am să-ţi ajut să mergi până la patul dumitale.

Cu destulă trudă l-am târât pe căpitan până sus în odaie şi l-am culcat pe patul lui. El se lăsă să cadă între perne şi rămase să zacă aşa, ca un buştean.

— Ia aminte, Billy Bones, mai spuse doctorul, îţi vorbesc fără nici un înconjur: cuvântul „rom” şi cuvântul „moarte” înseamnă pentru dumneata exact acelaşi lucru.

Apoi, luându-mă de mină, doctorul porni spre odaia unde zăcea taică-meu.

— Fleacuri, spuse el, închizând uşa în urma noastră. Am scos atâta sânge din el, încât l-am liniştit, cred, pentru multă vreme. Acum are să zacă la pat o săptămână, ceea ce e cât se poate de folositor şi pentru el şi pentru noi. Dar un al doilea atac n-ar mai putea să-l suporte.



Capitolul III: Semnul negru

Aproape de prânz am intrat la căpitan în odaie, aducându-i o băutură răcoritoare şi doctoria. L-am găsit în aceeaşi poziţie, doar un pic mai sus pe pernă. Mi s-a părut foarte slab şi în aceeaşi vreme extrem de tulburat.

— Jim, mi se adresă el, numai tu eşti mai de treabă în casa asta. Afară de asta ştii că am fost întotdeauna bun cu tine. În fiece lună îţi dădeam câte patru pense din cele de argint, iar acum, văzând cât mi-e de rău şi cum m-au părăsit toţi, nu-i aşa că ai să-mi aduci o cănuţă de rom?

— Doctorul spune că... am dat să încep eu.

Dar el porni să-l înjure pe doctor cu şi mai turbată mânie, deşi abia se mai ţinea sufletul în el.

— Toţi doctorii sunt nişte nătărăi, urlă el. Ş-apoi de unde vrei să se priceapă pârlitul vostru de doctor ce poate un marinar? Am fost eu prin nişte ţări unde domneşte o căldură ca într-un cazan cu smoală, unde Jack cel Galben[1]

[1] Jack cel Galben — *frigurile.*

seceră oamenii ca pe-o nimica, iar cutremurile zguduie pământul cum îşi poartă marea talazurile. Habar n-are doctorul vostru de asemenea locuri! Şi, dacă vrei să ştii, numai cu rom am trăit pe-acolo... Romul mi-era şi carne, şi apă, şi nevastă, şi prieten. Dacă nu-mi dai acuma o picătură de rom, am să seamăn cu o epavă pe care o aruncă valurile la ţărm. Să ştii, Jim, că sângele meu are să cadă pe capul tău ca şi pe al pârlitului tău de doctor.

Şi iar se porni pe înjurături.

— Uită-te cum îmi tremură degetele, Jim, urmă el apoi cu glas plângător. Şi nici nu le pot opri să tremure. Azi n-am pus nici un strop de rom în gură. Crede-mă, doctorul tău e un neghiob. Dacă nu trag un gât de rom, Jim dragă, o să am iar coşmaruri. Mi s-au şi nălucit de-acu nişte vedenii, zău aşa. L-am văzut pe bătrânul Flint colo în ungher cum te văd şi cum mă vezi. Şi să ştii că dacă încep coşmarurile mă fac rău ca o fiară. La urma urmei a spus şi doctorul că dintr-un păhăruţ n-am să mor. Am să-ţi dau o guinee din cele de aur pentru o cănuţă, Jim, zău aşa.

Cerea din ce în ce mai stăruitor şi părea atât de aţâţat, încât m-am temut să nu-l audă cumva tata. Se nimerise să-i fie şi mai rău în ziua aceea, aşa că avea nevoie de linişte. Mi-am adus aminte şi de cuvintele doctorului că un singur păhăruţ nu poate să-i facă mare rău căpitanului.

— Nu-mi trebuie banii dumitale, i-am răspuns eu, indignat că încearcă să mă mituiască. Mai bine plăteşte cele ce-i datorezi lui tata. Iţi aduc un pahar, dar să ştii că-i ultimul.

I-am adus un pahar de rom. El l-a înşfăcat cu lăcomie şi l-a dat de duşcă.

— Uite, vezi, spuse el, am şi început să mă simt mai bine. Ia ascultă, drăguţă, nu ţi-a spus doctorul cât mai trebuie să stau la pat?

— Cel puţin o săptămână, am răspuns eu. O săptămână în cap!

— Trăsnete şi fulgere! urlă căpitanul. O săptămână? Păi dacă mai stau culcat o săptămână au să aibă timp să-mi trimită semnul cel negru. Afurisiţii ăia au şi mirosit unde

sunt. Trântorii naibii! N-au putut să-şi păstreze agonisita şi acuma se lăcomesc la avut străin. Spune şi tu, aşa fac nişte marinari adevăraţi? Uite eu, bunăoară, niciodată nu mi-am risipit de-a surda banii şi-mi păstrez chiverniseala. Ai să vezi că am să-i trag şi de data asta pe sfoară. Ridic ancora şi-i las pe toţi cu buzele umflate.

Cu aceste cuvinte el încercă să se ridice în capul oaselor şi se agăţă de gâtul meu cu atâta putere, încât mai n-am scos un ţipat de durere. Îşi dădu jos din pat picioarele grele ca nişte buturugi, tot urmând să vorbească plin de aprindere, deşi glasul nu-l mai slujea defel.

Când se văzu în sfârşit aşezat pe dunga patului, i se tăie răsuflarea şi lungă vreme nu mai putu rosti nici un cuvânt. În cele din urmă îi reveni însă graiul:

— M-a dat gata doctorul ăsta... Îmi vâjâie în urechi şi mi se învârteşte capul. Ajută-mă să mă întind iar...

Dar mai înainte de a găsi eu timp să-i întind mâna, el căzu iar pe pat şi rămase o vreme nemişcat.

— Jim, spuse el în sfârşit, l-ai văzut azi pe marinarul cela?

— Câinele Negru? l-am întrebat eu.

— Da, Câinele Negru, repetă el. E un om foarte rău, dar cei care l-au trimis sunt şi mai răi. Ascultă: dacă n-am să izbutesc să spăl putina la timp şi or să-mi trimită semnul negru, să ştii că umblă după lada mea. Pune atunci şeaua pe cal - căci tu ştii să călăreşti, nu-i aşa? şi cum spuneam: pune şeaua pe cal, încalecă-l şi mână... Acuma nu-mi mai pasă... Aşa că mână-ţi calul până la blestematul vostru de doctor, cât e el de nătărău, şi spune-i să cheme sus pe punte tot echipajul - juraţi şi judecători, cum s-or mai fi chemând ei acolo - şi să pună gabja pe toţi musafirii mei, pe toată banda asta a lui Flint, câţi au mai rămas în viaţă şi au să vină după mine aici, pe bordul lui „Amiral Benbow”. Eu am fost prim-timonier, da, da, timonier-prim pe lângă bătrânul Flint, şi numai eu ştiu unde se găseşte locul acela. Chiar el mi-a povestit totul la Savannah, în vreme ce zăcea pe patul morţii, cum zac eu acuma. Dar să nu faci nimic până când n-o să-mi trimită ei semnul negru ori până n-o

să-l vezi iar pe Câinele Negru sau pe marinarul cel cu un singur picior. Mai ales de marinarul cela să te fereşti, Jim.

— Dar ce mai e şi semnul de care spui, căpitane? I-am întrebat eu.

— E o chemare, prietene. Cum sunt citaţiile de chemare la judecată. Am să-ţi spun eu când or să mi-o trimită. Numai vezi de fii cu ochii în patru, să nu-ţi scape cumva fârtaţii ceia, Jim dragă. Îţi dau cuvântul meu că am să-mi împart tot avutul cu tine...

Începu să vorbească aiurea şi glasul îi slăbea din ce în ce. I-am dat doctoria, pe care el o înghiţi supus ca un copil.

— Nu-i pe lume marinar care să aibă acum mai mare nevoie de doctorii...

Curând căzu într-un fel de toropeală grea şi-l lăsai singur.

Nu ştiu ce-aş fi făcut dacă toate s-ar fi sfârşit cu bine. Pesemne i-aş fi povestit doctorului tot ce auzisem, căci mă temeam grozav să nu cumva să-i pară rău căpitanului că fusese atât de sincer cu mine, ceea ce l-ar fi putut îndemna să-mi facă de petrecanie. Dar lucrurile au luat altă întorsătură. Spre seară îşi dădu pe neaşteptate sufletul sărmanul meu părinte şi uitarăm cu toţii de căpitan. Eram atât de absorbit de nenorocirea care dăduse peste noi, de vizitele vecinilor, de pregătirile de înmormântare şi de toată treaba hanului, încât nu mai aveam când mă gândi la căpitan şi la toate temerile mele.

A doua zi dimineaţa el coborî în sala mare de parcă habar n-avea de cele petrecute. Luă masa la vremea obişnuită, dar fără prea mare poftă şi mă tem că a dat de duşcă mai multe pahare decât îi era obiceiul, căci se cinstea singur, stând la tejghea. Gâfâia şi forăia atât de cumplit, încât nimeni nu îndrăznea să-l oprească, iar seara, în ajun de îngropăciune, era iar beat ca de obicei. Te prindea groaza şi scârba ascultându-i cântecul deşănţat, răsunând în casa noastră îndoliată. Dar, cu toate că era foarte slab, ne temeam de el ca de foc. Singurul om care ar fi putut să-i închidă gura era doctorul, dar el era departe,

chemat la un bolnav. De altminteri, după moartea tatei nu se mai arătase în casa noastră.

După cum v-am mai spus, căpitanul era foarte slab. Şi într-adevăr, nu numai că nu-şi venise în fire, dar părea să slăbească din ce în ce. Numai cu mare greu mai izbutea să urce scările, iar când cobora, îndreptându-se spre tejghea, se împleticea şi se poticnea mereu. Din când în când crăpa uşa, scoţându-şi nasul afară, ca să respire aerul sărat al mării, dar îşi putea păstra echilibrul numai ţinându-se de pereţi. Sufla repezit şi greu, ca un om care suie un deal abrupt.

Nu mai stătea de vorbă cu mine, şi, cum se vede, uitase de mărturisirile ce mi le făcuse cu atâta sinceritate. În schimb, în pofida slăbiciunii, ajunsese şi mai arţăgos şi-i sărea ţandăra din te miri ce. Când se îmbăta, îşi scotea sabia din teacă, şi-o punea pe masă în faţă-şi şi rămânea cufundat în gândurile sale, fără să ia seama la oamenii din jur.

Odată, spre nemăsurata noastră uimire, s-a apucat chiar să fluiere încetişor un cântecel de dragoste, pe care-l cântase poate în tinereţile sale în satul natal, înainte de a porni pe mări.

Aici ajunseseră lucrurile, când, a doua zi după înmormântare - pe la ceasurile trei după amiază - am ieşit afară şi am rămas să stau în faţa casei. Ziua era posomorâtă, rece şi ceţoasă, iar eu stăteam aşa pe prag şi mă simţeam cuprins de o neagră deznădejde.

Deodată am zărit un om venind şontâc-şontâc pe drum. Era orb pesemne, căci îşi tot achipuia drumul cu băţul. Deasupra ochilor purta un fel de cozoroc verde. Gârbovit de bătrâneţe ori covârşit cine ştie de ce boală, necunoscutul orbecăia pe drum, înfofolit într-un fel de manta marinărească cu glugă. Mantaua era veche şi toată numai zdrenţe. Niciodată în viaţă nu mai văzusem un om atât de spăimos la înfăţişare.

Orbul se opri nu departe de han şi porni să spună cu un glas ciudat de fonf şi cântat:

— Oare nu s-o găsi cineva să-şi facă milă şi pomană de un sărman orb, care şi-a pierdut vederea apărându-şi vitejeşte ţara, binecuvântată fie Anglia şi aibă-l domnul Dumnezeu în paza sa pe luminatul nostru rege, oare nu s-o găsi cineva să-i spună acestui sărman orb în ce loc se găseşte el în clipa de faţă?!

— Te găseşti lângă hanul „Amiral Benbow”, în Golful Dealului Negru, om bun, i-am spus eu.

— Aud un glas, urmă bătrânul, un glas de om tânăr. Dă-mi mâna, tinere cu inima bună, şi du-mă în casă!

I-am întins mâna, şi făptura asta oarbă şi oribilă, cu glas atât de dulceag însă, mi-a prins-o ca în cleşte.

M-am speriat atât de tare, încât am vrut s-o rup de fugă. Dar orbul m-a ţinut pe loc, atrăgându-mă spre el.

— Şi acum, băiete, scrâşni el, du-mă la căpitan.

— Eu... pe cuvântul meu, sir, am bâiguit eu, pe cuvântul meu că nu îndrăznesc...

— Nu îndrăzneşti? rânji el. Nu mai spune! Ia te uită, nu îndrăzneşte, sărmănelul! Du-mă imediat la el, ori îţi frâng mâna.

Şi mi-a răsucit cu atâta putere mâna, încât am scos un ţipăt.

— Sir, am bâlbâit eu, nu pentru mine, ci pentru dumneata mă tem. Căpitanul s-a schimbat grozav în ultimul timp. Stă cu sabia pe masă şi când a venit un gentlemen la el ieri...

— Hai, marş şi tacă-ţi gura! m-a întrerupt orbul.

Nu mai auzisem niciodată un glas atât de fioros şi crud. Auzindu-l, m-am speriat şi mai rău. Am înţeles însă că n-am încotro şi l-am condus în sala mare, unde şedea piratul nostru cel bolnav şi ameţit de rom.

Orbul îmi încleştase braţul cu degetele-i tari ca fierul şi se sprijinea cu toată greutatea pe umărul meu, încât abia mă mai ţineam pe picioare.

— Să mă duci drept la el şi când are să mă vadă să strigi: „Iată-ţi prietenul, Bill”. Dacă n-ai să strigi aşa, uite ce-o să-ţi fac!

Şi-mi răsuci iar mâna cu atâta putere, încât era mai să leşin. Asemenea groază vârâse în mine cerşetorul cel orb, încât am uitat de frica căpitanului şi, deschizând uşa de la sala cea mare, am strigat cu glas tremurător cuvintele ce-mi poruncise orbul să le strig.

Bietul căpitan şi-a ridicat privirea şi într-o clipă i-a trecut toată beţia. Faţa nici nu-i mai trăda spaimă, ci mai curând un chin de moarte. A dat să se scoale în picioare, dar se vede că nu l-au mai ajutat puterile.

— Nu face nimic, Bill, poţi să rămâi unde eşti, spuse milogul. N-am cum să te văd, dar aud cum îţi tremură degetele. Să nu mai pierdem vremea însă. Întinde mâna dreaptă. Băiete, ia mâna lui şi apropie-o de a mea.



Ne-am supus amândoi poruncii orbului. Şi am văzut cum a pus el ceva în mâna întinsă a căpitanului, după care acesta şi-a încleştat pumnul, ascunzând cele primite.

— S-a făcut, spuse orbul.

Apoi cu o sprinteneală surprinzătoare se întoarse şi ieşi pe uşă afară. Eu rămăsesem încremenit, ascultând cum se depărtează bocănitul toiagului pe pietre.

Trecu destul de mult timp până ne venirăm noi în fire şi-mi dădui seama că tot îl mai ţin încă de mână pe căpitan. Dar el îşi smulse îndată mâna şi privi la bileţelul din palmă.

— La ora zece? exclamă el. Au mai rămas şase ore. Mai avem timp.

Sări în picioare, dar în aceeaşi clipă se clătină şi se încleştă cu amândouă mâinile de beregată. Rămase aşa câteva clipe, clătinându-se, apoi scoase un fel de horcăit şi se prăbuşi cât era de greu pe duşumele.

M-am repezit îndată, chemând-o în ajutor pe mama. Dar era prea târziu. Căpitanul murise subit, fulgerat de apoplexie. Ciudat lucru: niciodată nu-mi plăcuse omul acesta, deşi în ultimul timp începuse să-mi fie oarecum milă de el, dar acum, văzându-l mort, am izbucnit în plâns. Şi am plâns îndelung, înecându-mă în lacrimi. Aceasta era a doua moarte pe care o vedeam cu ochii mei şi durerea pe care mi-o pricinuise cea dintâi era încă prea proaspătă în inima mea.



Capitolul IV: Lada

Bineînţeles, i-am mărturisit îndată mamei tot ce ştiam. Poate că ar fi trebuit să-i povestesc mai demult toate acestea, căci acum ne pomenisem amândoi într-o situaţie foarte grea şi periculoasă.

O parte din banii rămaşi pe urma căpitanului - dacă ar fi rămas - ar fi trebuit fireşte să ne aparţină nouă. Dar era prea puţin probabil că tovarăşii lui, care trebuie să fi fost toţi de teapa Câinelui Negru şi milogului cel orb, s-ar fi învoit să renunţe la prada lor pentru a plăti datoriile răposatului. Aşa că nu puteam nicidecum îndeplini porunca căpitanului de a încăleca pe cal şi de-a da fuga după doctorul Livesey, căci nu se putea s-o las pe mama singură, fără nici un fel de apărare. Nici nu ne putea trece prin cap aşa ceva. De fapt, n-aveam măcar curajul de-a rămâne o clipă mai mult în casa noastră: tresăream chiar când cădea vreun cărbune din cămin pe grătarul de fier, ne temeam până şi de tic-tacul ornicului. Mereu mi se năzăreau

zgomote şi paşi, de parcă s-ar fi apropiat cineva pe furiş de noi. La gândul că acolo sus pe duşumele zace un leş şi că undeva prin apropiere dă târcoale orbul cel furios, mi se făcea părul măciucă. Nu mai puteam zăbovi nici o clipă. Trebuia să luăm o hotărâre. Şi am hotărât să plecăm amândoi în sătucul din apropiere ca să cerem ajutor. Zis şi făcut. Aşa cum eram, în capul gol, am rupt-o amândoi de fugă prin ceaţă şi frig. Începuse să se întunece.

De la noi nu se vedea satul, dar ştiam că nu-i departe, doar la vreo câteva sute de iarzi, pe malul opus al golfului. Îmi dădea curaj şi gândul că orbul o luase în direcţia opusă când ieşise din casa noastră. N-am mers mult timp, deşi ne opream mereu să tragem cu urechea. Dar de jur împrejur nu părea să se audă nimic neobişnuit, doar mugetul fluxului şi croncănitul corbilor în pădure.

În sătucean începuseră să se aprindă lumânările prin case şi sclipirea lor gălbuie ce răzbătea prin uşi şi ferestre ne-a mai liniştit. Dar acesta a fost tot ajutorul pe care l-am primit. Nici unul din săteni n-a vrut să meargă cu noi la „Amiral Benbow”.

Cu cât le vorbeam noi de neliniştile şi spaimele noastre, cu atât se arătau ei mai puţin doritori să-şi părăsească vetrele.

Numele căpitanului Flint, pe care eu nu-l auzisem până atunci, îl ştiau mai toţi şi-i umplea de groază... Unii şi-au adus aminte că odată, pe când îşi lucrau ogoarele în vecinătatea hanului, au văzut pe drum nişte oameni foarte suspecţi. Necunoscuţii li s-au părut a fi contrabandişti şi sărmanii oameni s-au grăbit să-şi ia tălpăşiţa şi să tragă zăvorul la uşa casei. Nu ştiu care văzuse chiar un mic vas în golful de la Văgăuna lui Kidd. De aceea a fost de ajuns să le pomenim doar de prietenii căpitanului pentru a-i vârî în toate spaimele. S-au găsit, nu-i vorbă, câţiva flăcăi mai îndrăzneţi, care s-au arătat gata să se ducă după doctorul Livesey, dar nimeni nici nu vroia să audă de propunerea să vină şi să păzească hanul.

Se spune că frica e molipsitoare. Un sfat sănătos însă e în stare să insufle omului curajul ce-i lipseşte. Când a văzut

că nimeni nu se învoieşte să vină cu noi, mama a declarat că nici gând n-are să piardă banii ce aparţin băiatului ei orfan.

— Sunteţi toţi nişte fricoşi, spuse ea, dar noi doi, Jim, şi cu mine, n-o să stăm cu frica-n oase, ca nişte mişei. Ne întoarcem de unde am venit. Ruşine să vă fie, că sunteţi toţi nişte zdrahoni, dar sufletul în voi e ca la un pui de găină! Aflaţi că noi doi o să ne întoarcem şi o să deschidem lada, chiar de-ar fi să iasă însăşi moartea din ea... Ţi-aş fi foarte recunoscătoare, misis Crossby, dacă-mi vei îngădui să iau geanta dumitale, ca să am unde pune banii ce ne aparţin pe drept.

Fireşte, am declarat îndată că merg şi eu cu mama, şi e tot atât de firesc că toată lumea a început să ţipe să nu săvârşim asemenea nebunie. Totuşi nimeni din bărbaţi nu s-a încumetat să declare că ne însoţeşte. Tot ajutorul lor s-a mărginit la a-mi da un pistol încărcat, în caz că vom fi atacaţi, şi la promisiunea de a ne ţine gata doi cai înşeuaţi, ca să putem fugi, dacă tâlharii se vor lua cumva după noi. Iar un flăcău mai îndrăzneţ a pornit şi el călare, să-i dea de ştire doctorului şi să aducă întăriri.

Vă închipuiţi cu ce bătaie de inimă am purces cu mama la drum, înfruntând primejdia. Seara era foarte rece. Luna plină se ridicase deasupra orizontului şi scăpăra sângerie în ceaţă, luminând din ce în ce mai viu cuprinsul. Înţelegând că în curând are să se facă lumină ca ziua şi vom putea fi observaţi cu uşurinţă, ne-am furişat fără zgomot în umbra gardurilor de mărăcini şi, înaintând repede, fără a mai întâmpina nici o piedică, am ajuns în scurtă vreme la „Amiral Benbow”.

Intrând în casă, am tras îndată zăvorul la uşă. Apoi am stat amândoi o vreme în întuneric, singuri în casa pustie şi în vecinătatea cadavrului ce zăcea alături în odaie. Apoi mama a adus din bar o lumânare ai, ţinându-ne amândoi de mână, am intrat în sala cea mare. Căpitanul zăcea tot aşa cum îl lăsasem - prăvălit pe spate, cu ochii deschişi şi cu o mână răstignită în lături.

— Coboară storurile, Jim, mi-a şoptit mama. Nu cumva să ne urmărească careva din ei prin fereastră... Şi acum, spuse ea după ce am coborât storurile, trebuie să căutăm cheia de la ladă. Numai că nu ştiu care din noi are să aibă curajul să se atingă de mort...

Şi mama era cât pe ce să izbucnească în plâns la cuvintele acestea.

M-am lăsat în genunchi şi am văzut îndată pe duşumele, lângă mâna căpitanului, o bucăţică de hârtie mânjită pe-o parte cu negru. Nu încăpea nici o îndoială că acesta trebuia să fie faimosul semn negru. Am înşfăcat hârtiuţa şi am văzut îndată pe cealaltă parte nişte cuvinte scrise foarte citeţ, aproape caligrafic: „îţi dăm termen până la zece seara”.

— Or să vină la zece, mamă, am spus eu.

Şi în aceeaşi clipă vechiul nostru ornic începu să bată. Ne-am cutremurat amândoi la sunetul acesta neaşteptat, dar ne-am şi bucurat totodată, căci ornicul a bătut numai de şase ori.

— Ei hai, Jim, spuse mama, caută cheia.

Am scotocit pe rând toate buzunarele căpitanului. Câteva monede mărunte, un degetar, ac şi aţă, o bucată de tutun de mestecat, din care apucase pesemne să muşte, un cuţit cu mâner strâmb, o busolă de buzunar şi un amnar, asta era tot ce am găsit. Simţeam că începe să mă cuprindă disperarea.

— Poate o poartă agăţată la gât? spuse mama.

Biruindu-mi scârba, i-am sfâşiat gulerul cămăşii. Întradevăr, agăţată de o sforicică dată cu smoală, pe care am tăiat-o îndată chiar cu cuţitul căpitanului, am văzut cheia.

Acest prim succes ne-a umplut inimile de nădejde. Am dat amândoi fuga sus în odăiţa cea strâmtă unde trăise atâta vreme căpitanul şi unde-şi ţinea şi lada.

N-avea nimic deosebit la înfăţişare lada asta, care semăna cu toate celelalte lăzi ce le poartă cu ei marinarii. Pe capac se vedea săpată cu fierul roşu litera „B”. Muchiile

lăzii erau tocite şi lucioase, ca o mărturie că ea-şi slujise stăpânul vreme lungă şi trecuse prin grele încercări.

— Dă-mi cheia, mi-a spus mama.

În cele din urmă izbuti să deschidă încuietoarea, care nu vroia să cedeze, şi ridică într-o clipă capacul.

Ne izbi un iz puternic de tutun şi catran. Cel dintâi lucru pe care l-am văzut a fost un costum nou, curăţat şi călcat cu îngrijire, de calitate foarte bună şi care, după cum şi-a dat cu părerea mama, încă nu fusese îmbrăcat niciodată. Ridicând costumul, am găsit o grămadă de obiecte de tot felul: un sextant[1], o cană de metal, câteva bucăţi de tutun, două pistoale de lucrătură foarte fină, un lingou de argint, un ceasornic de lucrătură veche spaniolă, de asemenea foarte fină, câteva bibelouri nu de cine ştie ce mare preţ, dar venite probabil din străinătate, două busole cercuite în aramă şi cinci ori şase scoici de cele mai ciudate forme, cum se găsesc numai în Indiile de Vest. Niciodată nu m-am putut dumeri ce-l făcuse pe căpitan, care dusese întotdeauna o viaţă atât de agitată, aventuroasă şi criminală, să târâie cu el scoicile astea.

Dar, după cum vedeţi, n-am găsit nimic de preţ, afară de lingoul acela de argint şi de bibelouri. Noi, însă, căutam numai bani, banii ce ni se datorau. La fund am dat peste o veche manta marinărească, decolorată cu desăvârşire de apa sărată a mării. Mama a dat-o nerăbdătoare la o parte şi văzurăm amândoi cele din urma lucruri ce se mai aflau în ladă: un pachet învălătucit în muşama, probabil un vraf de hârtii, şi un săculeţ de pânză, în care, după cum suna, era pesemne aur.

— Am să le arăt eu tâlharilor ăstora că sunt o femeie cinstită, spuse mama. N-am să iau decât exact cât îmi era dator, nici un farting[2] mai mult. Ţine geanta!

---

[1] *Sextant* — instrument primitiv slujind la determinarea înălţimii corpurilor cereşti (folosit de navigatori).
[2] *Farting* — monedă englezească.



Şi mama începu să numere banii, scoţându-i din săculeţ şi aruncându-i în geanta pe care o ţineam deschisă. Să nu credeţi că era lucru uşor. În sac se aflau claie peste grămadă monede de cele mai felurite valori şi adunate din cele mai îndepărtate colţuri ale lumii: şi dubloni, şi luidori[1], şi guinee, şi piaştri[2], iar unele nici nu-mi erau măcar cunoscute. Din păcate, guinee nu erau aproape deloc, iar mama nu ştia să numere decât guineele.

N-ajunsese mama să numere decât jumătate din cele ce ne datora căpitanul, când am înşfăcat-o speriat de mână. În liniştea nopţii geroase răsunase un zgomot care făcu să-mi îngheţe sângele în vine: un bocănit de cârjă pe drumul încleştat de ger. Bocănitul se tot apropia şi-l ascultam amândoi cu suflarea oprită. Apoi răsună o puternică bătaie în uşă, după care clanţa uşii se mişcă, făcând să zângăne zăvorul; milogul încerca să intre în han. O clipă domni tăcere şi înăuntru şi afară. Apoi se auzi iar bocănitul cârjei, care, spre nemărginita noastră bucurie, se îndepărta din ce în ce, până când amuţi.

— Mamă, am spus eu, ia tot şi hai să fugim cât mai repede.

Eram convins că uşa încuiată trebuie să-i fi dat de bănuit orbului şi mă temeam să nu aducă cumva banda după el.

Şi totuşi ce bine că-mi trecuse prin cap să încui uşa cu zăvorul!

Dar mama, cu toată spaima ei, nu se învoia să ia nici o monedă mai mult decât i se cuvenea şi totodată nu vroia să ia mai puţin decât dreptul ei. Îmi tot spunea că nu e încă nici ora şapte şi că mai avem o mulţime de vreme. Aşa s-a tot îndărătnicit ea, până când am auzit deodată un şuierat prelung undeva departe pe coline.

Am încetat imediat cearta.

— Am să iau numai ceea ce am numărat, spuse ea sărind în picioare.

---

[1] *Luidor* — monedă franţuzească.
[2] *Piastru* şi *dublon* — vechi monede spaniole.

— Iar pentru rest am să iau şi pachetul ăsta, am spus eu şi am pus mâna pe vraful de hârtii învelite în muşama.

Câteva clipe mai târziu coboram amândoi scările în sala cea mare. Lumânarea rămăsese lângă lada deschisă. N-aveam nici o clipă de pierdut. Ceaţa se destrăma repede. Luna lumina ca ziua. Numai în văiugă şi-n umbra hanului mai dăinuiau pale de ceaţă, parcă într-adins pentru a ne uşura fuga. Dar chiar la jumătatea drumului, aproape de poalele dâmbului, aveam de străbătut o largă fâşie scăldată în lumina lunii.

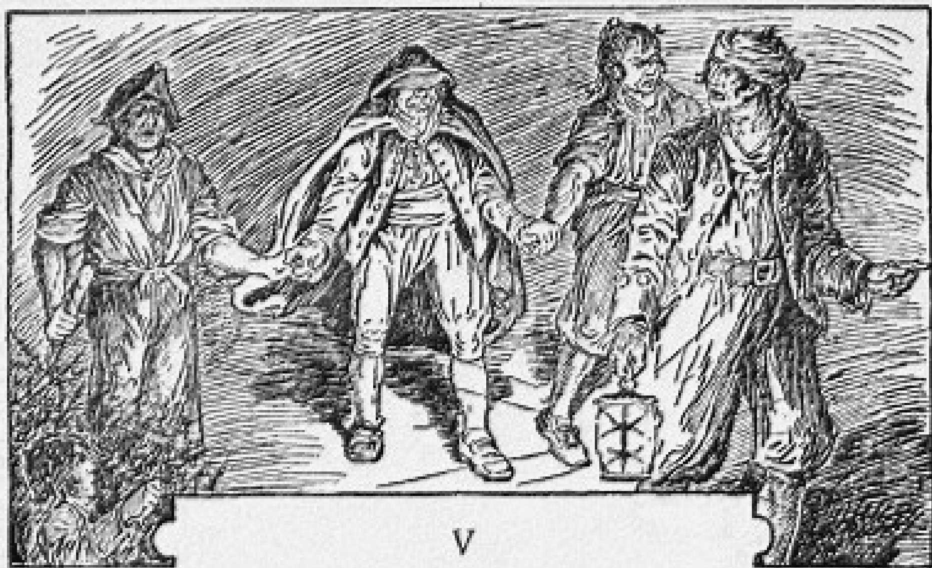
În depărtare am auzit zgomot desluşit de paşi.

Ne-am întors şi am zărit o luminiţă săltând în întuneric: se vede că se apropia cineva în grabă mare, aducând un felinar.

— Dragul meu băiat, spuse deodată mama, ia banii şi fugi. Simt că am să cad îndată în leşin.

„Suntem pierduţi amândoi”, m-a străfulgerat în clipa aceea un gând. O, cum mai blestemam eu laşitatea vecinilor noştri! Şi ce ciudă mi-era pe sărmana mama şi pentru cinstea ei, şi pentru prea marea ei cumpătare, şi pentru slăbiciunea de acum!

Din fericire, tocmai treceam pe lângă un podeţ. I-am ajutat mamei să coboare spre pârâu. Ea a scos un suspin şi s-a lăsat să cadă pe umărul meu. Nu ştiu de unde am luat puteri s-o târâi mai mult pe sus până la podeţ. Tare mă tem că am făcut-o destul de grosolan. Podeţul era foarte scund şi nu puteam înainta decât în patru labe. M-am târât şi mai încolo, până sub arcă, dar mama rămăsese aproape toată la vedere. De fapt eram doar la câţiva paşi de han.



Capitolul V: Sfârşitul orbului

Totuşi curiozitatea s-a dovedit mai mare decât teama şi n-am putut sta multă vreme pe loc. M-am furişat până-n văiugă şi m-am ascuns după o tufă de grozamă. De aici vedeam ca-n palmă drumul din faţa hanului.

N-apucasem bine să mă aşez la postul meu de observaţie, că s-au şi arătat duşmanii. Erau vreo şapte sau opt oameni, apropiindu-se cu repeziciune şi tropăind din încălţări grele. Omul cu felinarul alerga în fruntea tuturor. În urma lui veneau alţi trei tâlhari, ţinându-se de mână. Cu toată ceaţa am desluşit că cel din mijloc în acest „trio” e cerşetorul orb. Când i-am auzit glasul m-am convins că nu greşisem.

— Scoateţi uşa din ţâţâni! striga el.

— O scoatem îndată, sir! îi răspunseră ca un ecou două-trei glasuri.

Şi se repeziră cu toţii să ia cu asalt uşa lui „Amiral Benbow”.

Omul cu felinarul venea şi el în urma lor. Dar în pragul uşii se opriră cu toţii şi începură să se sfătuiască în şoaptă. Pesemne îi uimea faptul că uşa nu e încuiată. Apoi iar începură să răsune una după alta poruncile orbului. Glasul lui nerăbdător şi furios suna din ce în ce mai strident.

— Daţi năvală în casă! Daţi năvală înăuntru! striga el, blestemându-şi tovarăşii pentru că se mişcă prea încet.

Patru ori cinci oameni intrară în casă, iar doi rămaseră afară în drum, împreună cu milogul cel hâd. După câteva clipe de tăcere se auzi din casă un strigăt de uimire:

— Bill e mort!

Dar orbul începu să-i înjure pentru încetineala lor.

— Căutaţi-l prin buzunare, trântorilor! Ceilalţi daţi fuga sus după ladă! le porunci el.

Tâlharii porniră să urce în fugă scara şubredă, tropăind pe trepte cu încălţările lor grele, de se cutremura toată casa. Şi iar se auziră strigăte de uimire. Ferestruica de la odaia căpitanului se deschise vraişte şi cioburi de sticlă spartă căzură zângănind la pământ. Apoi un om îşi scoase capul pe fereastră. La lumina lunii îl vedeam bine de unde eram ascuns. Omul strigă către orbul care stătea jos în drum:

— Ei, Pew, să ştii că ne-au luat-o alţii înainte!.. A răscolit cineva prin ladă şi a întors toate cu fundul în sus!

— Dar ce-am spus eu e în ladă? zbieră Pew.

— Banii sunt aici.

— La dracu banii! strigă orbul. Eu vorbesc de hârtiile lui Flint.

— Nu văd nici un fel de hârtii, răspunse omul.

— Ei, ăia de colo, uitaţi-vă de n-or fi rămas cumva asupra mortului! strigă iar orbul.

Alt tâlhar - pesemne unul din cei care rămăseseră jos să caute prin buzunarele căpitanului - se arătă în uşa hanului.

— L-au căutat alţii înaintea noastră, spuse el, nu ne-au mai lăsat nimic.

— Ne-au jefuit stăpânii casei. Ţâncul cela ne-a făcut bucata! strigă Pew. Păcat că nu i-am scos ochii... Dar erau

pe-aici mai adineaori. Când am vrut să intru, uşa era închisă cu zăvorul. Ia căutaţi-i, băieţi! Căutaţi-i peste tot...

— Chiar că erau aici. Au lăsat lumânarea încă arzând, spuse omul din fereastră.

— Căutaţi-i! Căutaţi-i! Răscoliţi toată casa! repetă Pew, bătând cu băţul în pământ.

Şi se porni în bietul nostru han un tararam nemaipomenit. Duduiau podelele, săreau în ţăndări mesele şi dulapurile, sunau trântite uşile, încât până şi stâncile de primprejur răsunau de ecouri. Dar toate rămâneau înzadar: unul câte unul ieşeau oamenii în drum, dând de ştire că nu ne găsesc nicăieri.

În clipa asta se auzi iar în depărtare şuierul care ne speriase atâta pe mama şi pe mine în vreme ce număram banii mortului.

De data asta se repetă de două ori. La început crezusem că în felul acesta îşi cheamă orbul tovarăşii la asalt. Dar acum am observat că şuierul se aude dinspre văiuga ce da spre sat şi am înţeles că trebuie să fie vreun semnal care-i previne pe tâlhari că se apropie o primejdie.

— E semnalul lui Dick, spuse unul. Îl auziţi? A fluierat de două ori. Trebuie să fugim, băieţi.

— Să fugim?! răcni Pew. Eh, dobitoacelor! Dick a fost întotdeauna un nătărău şi un fricos. N-aveţi ce vă lua după el. Ţâncul cela şi cu mă-sa trebuie să fie pe undeva pe-aproape. Nu puteau să ajungă departe. Trebuie să-i găsiţi. Căutaţi-i, câinilor! Căutaţi-i! Căutaţi-i prin toate colţişoarele! Ah, mii de draci! exclamă el. De-aş avea eu ochi să văd!

Ţipetele lui îi mai îmbărbătară întrucâtva pe tâlhari. Doi din ei se apucară să caute prin crâng, dar se mişcau mai mult în silă. După cum i-am văzut eu, se gândeau mai curând cum s-o rupă de fugă, decât cum să ne găsească.

Ceilalţi rămăseseră buimaci în mijlocul drumului.

— Ţinem în mâinile noastre o avere şi voi vă codiţi ca nişte netoţi! Dacă găsiţi hârtia asta aveţi să fiţi mai bogaţi decât regele! Şi e aici, hârtia asta, la doi paşi de voi, aşa că geaba mai trageţi chiulul şi vreţi să daţi bir cu fugiţii. Nu s-a

găsit nici unul mai îndrăzneţ printre voi, să cuteze să vină la Bill şi să-i înmâneze semnul negru. Tot eu a trebuit s-o fac, orb cum sunt! Iar acum, din cauza voastră, trebuie să-mi pierd norocul! Să mă târăsc ca o râmă, cerşind câte-un gologan pentru un păhăruţ de băutură, pe când aş putea să umblu numai în carete!

— Păi ne-au rămas dublonii, mormăi unul din ei.

— Iar hârtia trebuie c-au ascuns-o, mai puse paie pe foc altul. Ia banii, Pew, şi nu mai face spume la gură.

Pew era într-adevăr ca turbat, iar ultimele cuvinte ale tâlharilor îl scoase de tot din fire. Într-un acces de sălbatică mânie îşi ridică toiagul şi, dând năvală orbeşte, porni să-şi croiască tovarăşii unul după altul.



Nu se lăsară nici ei mai prejos, răspunzându-i cu sudălmi şi ameninţări teribile. În învălmăşeală se străduiau să-i smulgă toiagul din mină.

Cearta asta fu salvarea noastră.

În vreme ce tâlharii se ciondăneau şi se băteau, dinspre sat se auzi tropot de cai, venind în goană. Aproape

în aceeaşi clipă undeva dincolo de îngrăditură sclipi o flacără şi detună un foc de pistol. Acesta era pesemne ultimul semnal şi însemna că primejdia e aproape. Tâlharii se repeziră care încotro. Unii o luară la fugă de-a lungul malului, spre mare, alţii se năpustiră să ia în piept costişa. În câteva clipe nu rămase în drum decât Pew. Tovarăşii lui îl părăsiseră în primul moment de spaimă ori poate că-l lăsaseră într-adins singur, drept răzbunare pentru sudalmele şi loviturile ce fuseseră nevoiţi să îndure din parte-i. Rămas singur, el bătea turbat cu băţul în pământ şi întindea mâinile chemându-şi tovarăşii, dar pierdu curând drumul şi în loc să pornească spre mare, o luă la fugă înspre sat.

Trecu doar la câţiva paşi de mine, tot repetând cu glas plângător:

— Johny, Câinele Negru, Dick... mai înşiră şi alte nume.

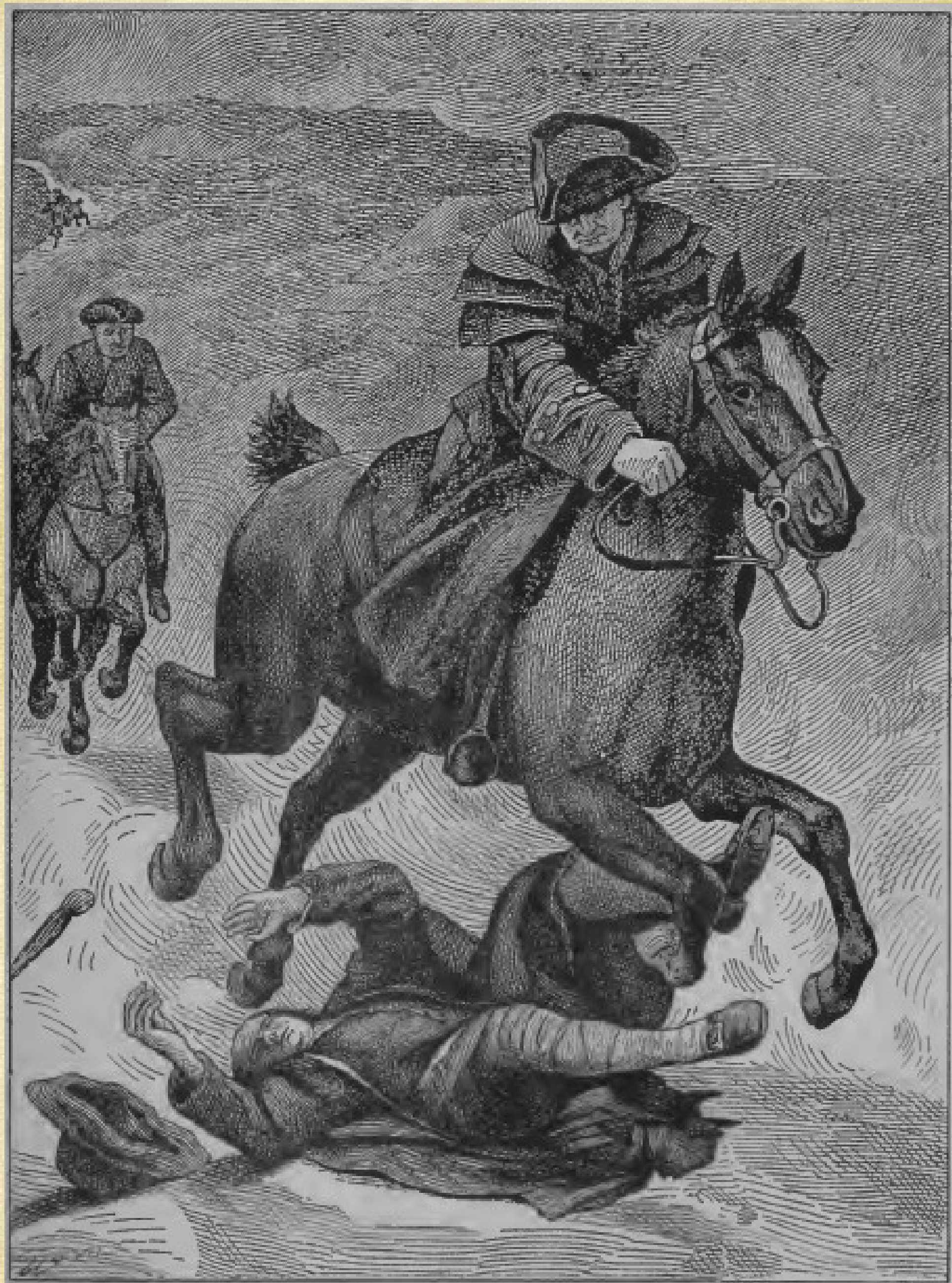
Doar n-o să-l lăsaţi de izbelişte pe bătrânul Pew, dragii mei tovarăşi, cum să-l lăsaţi de izbelişte pe bătrânul Pew?

Între timp tropotul cavalcadei se apropia din ce în ce. Puteam desluşi de acum în lumina lunii cinci ori şase călăreţi coborând în goana mare costişa.

Orbul îşi dădu pesemne şi el seama că a greşit drumul. Scoţând un ţipăt, se întoarse şi o luă la fugă spre şanţul de la marginea drumului, în care se şi prăvăli îndată. Dar se ridică în aceeaşi clipă şi, înnebunit, se căţără iar până-n drum, pomenindu-se, ca un făcut, chiar sub picioarele calului care galopa în frunte.

Călăreţul vru să-l ocolească, dar era prea târziu. Ţipătul sfâşietor al orbului străpunse bezna nopţii. Strivit sub copite, căzu pe-o coastă, se mai rostogoli o dată, rămânând cu faţa-n sus, şi nu se mai clinti.

Am sărit în picioare, strigându-i pe călăreţi. Se opriră, înspăimântaţi de nenorocirea ce se petrecuse. I-am recunoscut îndată. Cel din frunte se nimerise să fie tocmai băieţandrul care pornise după doctorul Livesey. Ceilalţi erau nişte străjeri de la vamă, pe care-i întâlnise în drum. Din fericire se pricepuse să-i cheme într-ajutor.



Nu-i vorbă, vestea că-n Văgăuna lui Kidd s-ar fi arătat o corăbioară ajunsese demult până la mister Dance, vameşul. Şi întrucât drumul spre Văgăuna lui Kidd trecea pe lângă hanul nostru, Dance a pornit îndată într-acolo, însoţit de oamenii săi. Mulţumită acestei fericite întâmplări mama şi cu mine am scăpat de o moarte sigură.

Pew s-a dovedit a fi mort de-a binelea. Pe mama am dus-o în sat, unde i s-au dat să miroase săruri, a fost stropită cu apă rece, şi şi-a venit în fire. Cu toată spaima prin care trecuse, nu-i mai tăcea gura şi nu mai înceta să se plângă că n-a apucat să ia din lada căpitanului suma ce i se datora.

În vremea asta vameşul Dance pornise cu ceata sa spre Văgăuna lui Kidd. Dar, întrucât descălecaseră cu toţii, ducându-şi caii de frâu şi temându-se mereu să nu cadă într-o capcană, e firesc că s-au văzut ajunşi în golf după ce vasul apucase să ridice ancora, deşi se mai găsea încă nu departe de ţărm. Dance somă vasul să oprească. Îi răspunse un glas, sfătuindu-l să se ferească de locurile prea luminate de lună, dacă nu vrea să primească o bună porţie de plumb în piele. Şi în aceeaşi clipă îi şuieră un glonţ pe lângă umăr.

Curând vasul dădu ocol limbii de pământ ce intra în mare şi se pierdu din vedere.

Mister Dance, după cum ne mărturisi el însuşi mai târziu, se simţea pe mal aidoma „unui peşte scos din apă”. Trimise îndată un om la B..., cu vorbă să iasă un cuter[1] în mare, să le ia urma piraţilor.

— Dar toate acestea sunt înzadar, spuse el. Au fugit şi n-ai cum să-i mai ajungi. Sunt bucuros, adăugă el, că barem l-am călcat destul de bine pe bătături pe domnul Pew.

Spunea aşa pentru că izbutisem între timp să-i povestesc cine-i orbul.

M-am întors împreună cu el la „Amiral Benbow”. E greu să vă descriu ce dezastru am găsit acolo. Căutându-ne pe mine şi pe mama, banditii smulseseră până şi ornicul din perete. Şi cu toate că nu luaseră cu ei decât sacul cu bani

[1] *Cuter* — vas mic, cu un singur catarg.

al căpitanului şi câteva monede de argint din tejgheaua noastră, am înţeles îndată că suntem ruinaţi.

Mister Dance multă vreme nu se putu dumeri.

— Spui că au luat banii? Păi atunci lămureşte-mă, Hawkins, ce altceva mai căutau? Mai căutau şi alţi bani?

— Nu, sir, nu bani căutau, i-am răspuns eu. Ceea ce căutau ei se află uite ici în buzunarul meu. La drept vorbind, aş fi vrut să depun lucrul ăsta într-un loc mai sigur.

— Aşa, aşa, băiatule, spuse el. Dă-mi-l mie, dacă vrei.

— Mă gândeam să i-l dau doctorului Livesey... am îngânat eu.

— Bine faci! mă întrerupse el bucuros. Bine faci. Doctorul Livesey e un gentleman şi ne e judecător. De fapt, ar trebui să fac şi eu un drum până la el ori până la squire-ul nostru şi să le raportez toate cele petrecute. Căci, oricum ar fi, dar Pew a murit. Şi nu că mi-ar părea cât de cât rău după el, însă se pot găsi oameni care să puie vina morţii lui în cârca mea şi, nu de altceva, dar sunt vameş regal. Ştii una, Hawkins? Hai şi tu cu mine.

I-am mulţumit şi ne-am pornit împreună până-n sat, unde ne aşteptau caii. Până mi-am luat eu rămas bun de la mama, toţi au şi sărit în şa.

— Dogger, se adresă mister Dance către unul din străjeri, tu ai cal mai bun. Ia aşează-l şi pe voinicul ăsta la spatele tău.

Cum am încălecat şi eu în urma lui Dogger, apucându-mă bine de cingătoarea lui, vameşul a dat semnalul de plecare şi toată cavalcada noastră a pornit în trap întins pe drumul ce ducea spre casa doctorului Livesey.



Capitolul VI: **Hârtiile căpitanului**

Galopând în goana mare, am ajuns, în sfârşit, la casa doctorului. Toată faţada era cufundată în întuneric.

Mister Dance mi-a poruncit să sar de pe cal şi să bat la uşă. Dogger mi-a potrivit scăriţa, să-mi vie mai uşor la coborât. La bătaia în uşă, a ieşit o servitoare.

— Doctorul Livesey e acasă? am întrebat-o eu.

— Nu, mi-a răspuns ea. S-a întors acasă într-a doua jumătate a zilei, iar apoi a plecat la conac să ia masa şi să petreacă seara cu squire-ul.

— Dacă-i aşa, să ne ducem şi noi acolo, spuse mister Dance.

Până la conac nu era departe. Nici măcar n-am mai încălecat, ci am luat-o şi eu la trap pe lângă cal, ţinându-mă de scara lui Dogger.

Curând am lăsat în urmă poarta parcului. O lungă alee, desfrunzită acum şi scăldată în lumina lunii, ducea spre conacul ce albea în depărtare, în mijlocul unei grădini

întinse şi bătrâne. Mister Dance descălecă şi mă luă şi pe mine în casă. Ni s-a dat drumul îndată.

Un servitor ne conduse printr-un coridor lung cu pardoseaua acoperită de un covor tot atât de lung, însoţindu-ne până-n cabinetul de lucru al stăpânului casei. De-a lungul pereţilor cabinetului se înşirau dulapuri cu cărţi şi pe fiece dulap se afla câte un bust.

Gazda şi doctorul Livesey şedeau amândoi lângă căminul în care pălălăia focul şi fumau.

Nu-l mai văzusem niciodată atât de aproape pe squire-ul nostru. Era un bărbat bine legat, înalt de cel puţin şase picioare, cu faţa severă, tăbăcită de soare şi vânturi în vremea nenumăratelor sale călătorii. Avea nişte sprâncene negre şi foarte mobile, care trădau un caracter despre care nu s-ar putea spune că e rău, ci mai mult înfumurat şi arţăgos.

— Intră, mister Dance, spuse el cam de sus. Bună seara!

— Bună seara, Dance, spuse doctorul şi ne făcu un semn din cap. Bună seara, prietene Jim. Ce vânt bun vă aduce?

Vameşul luă poziţia de drepţi şi povesti toate păţaniile noastre ca o lecţie învăţată pe de rost. Să fi văzut ce priviri cu subînţeles schimbau cei doi gentlemeni în tot timpul povestirii lui. Îl ascultau cu atâta curiozitate, încât uitară până şi să mai fumeze. Când mai auziră şi cum s-a pornit mama noaptea înapoi spre casă, doctorul Livesey se bătu cu palma peste coapsă, iar squire-ul strigă din răsputeri „bravo” şi-şi frânse ciubucul de grătarul căminului. Mister Trelawney (poate vă aduceţi aminte că aşa îl chema pe squire) îşi lăsase demult jilţul şi tot umbla de colo până colo prin odaie, iar doctorul, parcă vrând să audă mai bine, îşi scosese din cap peruca pudrată. Arăta foarte ciudat fără perucă, cu părul său negru, tuns scurt.

În sfârşit mister Dance îşi termină povestirea.

— Mister Dance, spuse squire-ul Trelawney, să ştii că eşti un om de treabă! Iar sfârşind de zile pe unul din cei mai

sângeroşi răufăcători, ai săvârşit şi o faptă de vitejie!... Asemenea oameni trebuiesc striviţi ca nişte larve!...

Văd că şi Hawkins a fost la înălţime. Ia clopoţelul de colo şi sună, Hawkins. Mister Dance merită să i se aducă o cană de bere.

— Vasăzică, ceea ce căutau ei se găseşte la tine, Jim? mă întrebă doctorul.

— Da, am răspuns eu şi i-am întins pachetul învelit în muşama.

Doctorul întoarse pachetul pe toate părţile. Se vedea că arde de nerăbdare să-l desfacă, dar se stăpâni şi-l puse în buzunar.

— Squire, rosti el, după ce-şi va bea berea, Dance are să trebuiască să se întoarcă la îndatoririle sale. Iar Jim Hawkins va dormi noaptea asta la mine. Cu îngăduinţa dumitale, îmi voi permite să cer pentru el puţin pateu rece, să cineze.

— Mă rog, nu te jena deloc, Livesey! răspunse squire Trelawney. Hawkins şi-a meritat astăzi cu prisosinţă cina.

Peste puţină vreme m-am pomenit aşezat la o măsuţă cu o uriaşă porţie de pateu de porumbel în faţă-mi. Eram flămând ca un lup şi am cinat cu mare plăcere. Cât despre Dance, după ce primi o nouă porţie de laude, nu mai zăbovi mult şi plecă.

— Şi acum, squire, spuse doctorul.

— Şi acum, doctore, spuse şi squire-ul.

— Am fost într-un cuvânt! râse doctorul Livesey. Sper că ai mai auzit de acest Flint?

— Dacă am mai auzit de Flint?! strigă squire Trelawney. Mă mai întrebi? Păi a fost cel mai sângeros pirat din câţi au navigat vreodată pe vreo mare. Barbă Neagră e pur şi simplu un ageamiu pe lângă el. Spaniolii[1] îi luaseră până-ntr-atâta frica, încât trebuie să mărturisesc, sir, că uneori eram mândru de faptul că e englez. Odată, lângă

---

[1] în sec. XVIII Anglia a luptat cu Spania şi cu Franţa, iar în sec. XVII dusese război cu Olanda. Astfel se explică antipatia unora dintre personajele romanului faţă de spanioli, francezi şi olandezi.

Trinidad, i-am văzut de departe creştetul pânzelor, dar căpitanul nostru s-a speriat şi a întors-o înapoi spre Port of Spain[1].

— Am auzit şi eu de el aici în Anglia, spuse doctorul. Dar se pune întrebarea dacă a avut într-adevăr bani.

— Bani? strigă iar squire Trelawney. N-ai auzit ce povestea Dance? Ce altceva să fi căutat nelegiuiţii ăştia afară de bani? Şi oare şi-ar risca ei pielea pentru altceva decât pentru bani?

— Las' c'-aflăm noi curând pentru ce şi-au riscat ei pielea, răspunse doctorul. Te-ai încins în asemenea hal, încât nici nu mă laşi să spun şi eu un cuvânt. De fapt, uite ce-aş fi vrut să lămuresc: presupunând că aş avea aici în buzunar cheia cu ajutorul căreia s-ar putea afla unde şi-a ascuns Flint comorile, oare chiar atât de mari să fie comorile acelea?

— Întrebi cât sunt de mari, sir?! strigă iar squire-ul. Ascultă dar! Dacă într-adevăr ţinem în mâini cheia de care vorbeşti, sunt gata să armez imediat un vas potrivit în docurile de la Bristol, vă iau cu mine pe dumneata şi pe Hawkins şi pornesc să dobândesc comoara asta, chiar de-ar fi s-o căutăm un an de zile!

— Perfect, spuse doctorul. În cazul acesta, dacă e de acord şi Jim, să desfacem pachetul.

Şi puse pachetul pe masă.

Pachetul era cusut bine cu aţă tare. Doctorul îşi scoase lădiţa cu instrumente, luă un foarfece chirurgical şi tăie aţa. În pachet se aflau două lucruri: un caiet şi un plic sigilat.

— Să vedem mai întâi caietul, ne propuse doctorul.

Şi mă chemă cu blândeţe la el, aşa că m-am sculat de la măsuţa la care mâncasem, pentru a lua şi eu parte la dezlegarea misterului. Doctorul începu să răsfoiască caietul. Squire Trelawney şi cu mine priveam curioşi de după umărul lui.

---

[1] *Port of Spain* — capitala insulei Trinidad în marea Caraibilor.



Pe prima pagină de caiet am văzut însăilate câteva buchii care de care mai năstruşnice. Părea să le fi înşirat un om mai mult de plictiseală ori pentru a-şi încerca pana. De altfel, se afla aici şi inscripţia pe care o văzusem tatuată pe mâna căpitanului: *„Împlinească-ţi-se visurile, Billy Bones”,* precum şi altele de acelaşi fel, ca de pildă: *„Mister B. Bones, timonier”, „Ajunge atâta rom”, „La Palma Key*[1] *şi-a căpătat cu vârf şi îndesat cele cuvenite”.*

Erau şi alte inscripţii, absolut de neînţeles şi alcătuite în cele mai multe cazuri dintr-un singur cuvânt. Eram foarte interesat cine putea să fi fost cel care şi-a căpătat „cele cuvenite”, şi ce anume i s-o fi cuvenit. Poate o lovitură de cuţit în spate?

— Cred că din pagina asta nu putem stoarce mai mult, spuse doctorul Livesey.

Cele zece ori douăsprezece pagini următoare erau pline toate de însemnări de contabilitate, dar cât se poate de ciudate. La un capăt de rând se afla data, iar la celălalt - totalul bănesc, precum se şi obişnuieşte în registrele de contabilitate. Dar în locul lămuririlor ce-ar fi trebuit să se afle în spaţiul dintre dată şi total se înşiruiau doar un număr ori altul de cruciuliţe. Cu data de 12 iunie 1745, de pildă, se afla însemnată suma de şaptezeci de lire sterline, dar în locul lămuririlor de unde s-a luat suma asta nu se aflau decât şase cruciuliţe. Uneori, ce-i drept, se mai adăuga şi câte-o denumire, ca, de pildă, *„În dreptul Caracasului”,* sau se arăta pur şi simplu longitudinea şi latitudinea, ca, de pildă: „62° 17' 20'', 19° 2' 40'' „.

Însemnările fuseseră ţinute zi la zi vreme de aproape douăzeci de ani. Sumele trecute la încasare se făceau tot mai mari, iar la sfârşit, după cinci ori şase totaluri greşite şi şterse, se afla totalul definitiv, cu o inscripţie dedesubt: *„Partea lui Bones”.*

— Nu înţeleg nimic, spuse doctorul Livesey.

— Ba-i limpede ca bună ziua! exclamă squire Trelawney. Avem în faţă cartea de venituri a acestui mizerabil. Cruciuliţele ţin locul denumirii vaselor scufundate

---

[1] *Palma Key* — insuliţă lângă ţărmul Floridei.

şi oraşelor jefuite. Cifrele arată partea acestei canalii. Acolo unde se temea să nu comită cumva o inexactitate, mai adăuga, după cum vedem, unele lămuriri.

Cum ar fi, să zicem, *„În dreptul Caracasului”*. Asta înseamnă că în dreptul Caracasului a fost jefuit cine ştie ce vas nenorocit.

Bieţii marinari care s-or fi aflat pe el putrezesc de mult, pe semne, printre corali.

— Aşa-i! spuse doctorul. Uite ce înseamnă să fii călător cu experienţă! Chiar aşa! Şi partea lui creştea pe măsură ce urca în grad.

Afară de cele înşirate nu se mai afla nimic în caiet, dacă lăsăm la o parte unele denumiri de localităţi, înscrise fiecare pe altă foaie, precum şi câteva tăbliţe cu echivalentul curent al banilor englezeşti, spanioli şi franţuzeşti.

— Ce meticulozitate! exclamă doctorul. Pe Bones ăsta nu era chip să-l tragi pe sfoară.

— Şi acum, spuse squire Trelawney, să vedem ce mai e şi aici.

Plicul era sigilat în câteva locuri. Sigiliul fusese aplicat cu un degetar, poate chiar degetarul pe care-l găsisem în buzunarul căpitanului. Doctorul rupse cu băgare de seamă peceţile şi scoase harta unei insule cu latitudinea şi longitudinea respectivă, cu indicaţia adâncimii mării de-a lungul ţărmurilor, cu denumirea înălţimilor, golfurilor şi capurilor. În genere se aflau pe harta asta toate indicaţiile necesare pentru a te putea apropia fără nici un risc de o insulă necunoscută şi a ancora lângă ea.

Insula avea nouă mile lungime şi cinci lăţime. Ca formă amintea un dragon osânzos ce s-ar fi ridicat în două labe. Am observat şi două rade bine apărate de furtună, precum şi un dâmb la mijloc, purtând denumirea „Ocheanul”.

Se mai aflau pe hartă o mulţime de însemnări, adăugate pesemne mai târziu. Băteau la ochi, în primul rând, trei cruciuliţe făcute cu cerneală roşie - două în partea de nord a insulei şi una spre sud-vest. Lângă această ultimă cruciuliţă cineva scrisese mărunt şi citeţ, cu

aceeaşi cerneală roşie, dar mult mai caligrafic decât mâzgălise căpitanul:

„Grosul comorii e aici”.

Pe dosul hărţii aceeaşi mână scrisese câteva lămuriri. Iată-le:

“*Copacul cel înalt de pe umărul «Ocheanului», direcţia spre N. dinspre N.-N.-E.*

Insula Scheletului E.-S.-E. şi spre E.

Zece picioare.

Lingourile de argint sunt în groapa de nord. O găseşti pe costişa dâmbului de est, la zece stânjeni spre sud de stânca neagră, dacă stau cu faţa spre ea.

Armele sunt uşor de găsit în dâmbul de nisip dinspre terminaţia nordică a Capului de Nord; doar să ţii mereu spre E. şi un sfert de cart spre N.

J. F.”

Şi asta era totul. De fapt, mie însemnările mi s-au părut a fi absolut de neînţeles. Dar cu tot laconismul lor, asupra lui squire Trelawney şi a doctorului Livesey aceleaşi însemnări au făcut o impresie extraordinară.

— Livesey, spuse squire Trelawney, trebuie să-ţi părăseşti imediat jalnica dumitale practică. Mâine plec la Bristol. Iar peste trei săptămâni... nu, peste două săptămâni... adică iar nu, mai bine spus peste zece zile vom avea cel mai bun vas şi cel mai pe sprânceană echipaj din toata Anglia sir Hawkins merge şi el ca elev-marinar... Să vezi ce minunat elev-marinar are să iasă din tine, Hawkins... Dumneata, Livesey, ai să fii medic de bord. Eu - amiral. Îi luăm cu noi pe Redruth, Joyce şi Hunter. Dacă avem vânt prielnic, ajungem repede pe insulă. Iar comoara e un fleac s-o găsim. O să avem atâtea monede de-o să ne ajungă şi de mâncare, o să ne putem scălda în ele şi să le dăm de-a azvârlita în mare...

— Accept să merg cu dumneata, Trelawney, spuse doctorul. Te asigur că Jim şi cu mine vom fi destoinici de

încrederea dumitale. Dar este totuşi un om pe care nu mă pot bizui.

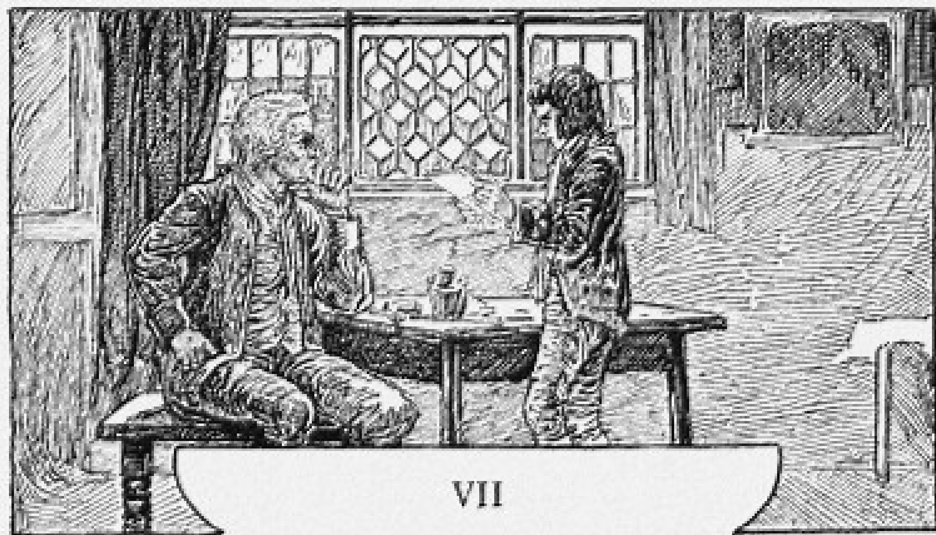
— Ce om? exclamă squire Trelawney. Spune numele acestei javre, sir!

— Dumneata, spuse doctorul, pentru că nu ştii să-ţi pui paza gurii. Ştii doar că nu numai noi avem cunoştinţă de hârtiile astea. Tâlharii care au devastat azi hanul sunt după cum vezi nişte spânzuraţi care n-au teamă de nimic, iar tâlharii care au rămas pe vas, mai adăugându-i şi pe cei care nu se poate să nu fie pe lingă ei, - vor face, te asigur, tot ce e cu putinţă pentru a pune mâna pe comoară. Nu trebuie să ne arătăm nicăieri singuri până nu ieşim în larg. Până la plecare eu am să rămân aici cu Jim. Dumneata ia-i pe Joyce şi Hunter şi pleacă cu ei la Bristol. Mai cu seama însă nu uita că nu trebuie să spui nimănui nici un cuvânt despre descoperirea noastră.

— Livesey, răspunse squire Trelawney, ai dreptate ca întotdeauna. Am să tac ca mormântul.

Partea a doua: BUCĂTARUL





Capitolul VII: **Plec la Bristol**

Pregătirile de plecare ne luară mult mai mult timp decât îşi închipuise Trelawney. Şi în genere am fost nevoiţi să schimbăm multe din cele plănuite la început. Mai întâi de toate n-avea sorţi să se înfăptuiască dorinţa doctorului Livesey de a nu se mai despărţi de mine până la plecare: dimpotrivă, doctorul fu nevoit să plece la Londra pentru a căuta un confrate care să-l înlocuiască în tot timpul cât urma să lipsească. Squire Trelawney avea foarte mult de lucru la Bristol. Iar eu locuiam la conac, aflându-mă în grija lui Redruth, căpetenia vânătorilor de moşie, şi, în situaţia mea de prizonier, visam la insulele necunoscute şi fel de fel de aventuri. Petreceam ore întregi la hartă şi ajunsesem s-o ştiu pe de rost. Stând la foc în cămăruţa administratorului, tot dam ocol insulei în visurile mele, acostând de fiece dată în alt punct. Îi cunoşteam fiece colţişor, mă căţăram de mii de ori pe dâmbul cel înalt cu numele Ocheanul şi admiram de-acolo privelişti splendide şi de fiece dată altele.

Uneori insula foia de canibali şi trebuia să le respingem cu arma în mână asalturile. Alteori o populau nenumărate fiare sălbatice, de care abia puteam scăpa cu fuga, dar

toate aventurile acestea închipuite s-au dovedit a fi fleacuri în comparaţie cu atât de ciudatele şi tragicele peripeţii ce ne-a fost dat să înfruntăm curând aievea.

Trecea o săptămână după alta. În sfârşit, într-o bună zi, iată că primim o scrisoare. Era adresată doctorului Livesey, dar pe plic se afla o menţiune:

“Dacă doctorul Livesey nu s-a întors încă, scrisoarea poate fi deschisă de către Tom Redruth ori de tânărul Hawkins.”

Desfăcând plicul, am citit amândoi - mai bine zis am citit eu, deoarece vânătorul nu ştia să citească decât cu litere de tipar - următoarele veşti importante:

„Hotelul „Ancora cea veche”, Bristol, 1 martie 17...

Dragul meu Livesey!

Nu ştiu unde te găseşti, de mai eşti la conac ori te afli la Londra, şi de aceea îţi scriu şi acolo.

*Vasul e cumpărat şi echipat. Stă ancorat, gata să iasă în larg. Nici nu-mi pot închipui ceva mai bun decât goeleta noastră. O poate mânui şi un prunc. Tonajul - două sute de tone. Numele - „**Hispaniola**”.*

M-a ajutat s-o găsesc vechiul meu prieten Blandly, care s-a dovedit a fi extraordinar de îndemânatic în asemenea trebi. Acest om admirabil a muncit pentru mine ca un rob. De altminteri, toată lumea la Bristol s-a străduit să mă ajute de cum am făcut aluzie că pornim să ne căutăm comoara... ”

— Redruth, am remarcat eu, oprindu-mă din citit, să ştii că doctorului Livesey n-o să-i placă deloc treaba asta. Vasăzică squire Trelawney a pălăvrăgit totuşi...

— Dar cine e mai mare aici: squire-ul meu ori doctorul? mormăi vânătorul. Nu cumva vrei să tacă squire-ul pentru a-i fi pe plac unui doctoraş oarecare?

Am renunţat la orice alte comentarii şi mi-am continuat lectura.

„Blandly a găsit vasul şi tot mulţumită lui l-am putut căpăta pe-o nimica toata. E adevărat că o mulţime de lume aici la Bristol nu-l poate suferi pe Blandly. Au neruşinarea să afirme că omul acesta atât de cinstit nu şi-ar căuta decât

de interesele sale, deoarece „Hispaniola” i-ar fi aparţinând chiar lui şi mi-ar fi vândut-o cu un preţ de trei ori cât face ea de fapt.

Cred că nu mai trebuie să-ţi dovedesc că toate acestea sunt doar o calomnie, mai ales că nimeni n-are cutezanţa să nege că „Hispaniola” e un vas admirabil.

Aşadar, corabia am găsit-o fără nici o greutate. E adevărat că muncitorii o echipează cu foarte multă încetineală, dar are să vină odată vremea şi or să fie toate gata. Mai mult am avut de furcă până am ales echipajul.

Vroiam să angajez vreo douăzeci de oameni, - pentru cazul că ne-am întâlni cu sălbaticii, cu piraţii ori cu blestemaţii de francezi. Am tot alergat după ei până m-am sleit de puteri, dar tot nu izbutisem să găsesc mai mult de sase oameni, până când s-a îndurat providenţa şi mi-a scos în cale un om care m-a ajutat să duc la bun sfârşit toată trebuşoara asta.

Am intrat întâmplător în vorbă cu el în port. Curând a ieşit la iveală că e vechi marinar. Trăieşte pe uscat şi ţine o tavernă. Cunoaşte pe toţi marinarii din Bristol. Viaţa pe uscat i-a zdruncinat sănătatea şi vrea acum să se îmbarce iar, căutându-şi un loc de bucătar pe vreun vas oarecare. În dimineaţa când l-am cunoscut ieşise, după cum mi-a mărturisit, să mai respire în port aerul sărat al mării.

Dragostea asta pentru mare m-a înduioşat şi sunt sigur că v-ar fi mişcat şi pe voi. Mi s-a făcut milă de el şi i-am propus pe loc să se îmbarce ca bucătar pe vasul nostru. Îl cheamă John Silver Lunganul. N-are un picior. Dar eu sunt de părere că tocmai lipsa asta e cea mai bună recomandaţie, deoarece şi-a pierdut piciorul luptând pentru patrie, sub comanda nemuritorului nostru Hawke[1]*. Şi când te gândeşti că nici măcar nu primeşte pensie. Vezi în ce triste vremuri am ajuns să trăim, Livesey!*

Da, sir, credeam că am găsit un bucătar şi când colo am găsit un echipaj întreg.

Cu ajutorul lui Silver am izbutit să angajez în câteva zile un echipaj format din cei mai veritabili şi experimentaţi

---

[1] *Hawke Edward* — amiral englez. A trăit în sec. XVIII.

marinari, trecuţi prin saramura tuturor oceanelor. Nu sunt prea atrăgători la înfăţişare, dar în schimb, când îi vezi la faţă, simţi că ai de-a face cu oameni care nu ştiu ce e frica. Cu un asemenea echipaj am putea înfrunta chiar şi o fregată.

John Lunganul m-a sfătuit chiar să dau drumul unora din cei şase ori şapte oameni pe care-i angajasem mai înainte. Mi-a dovedit într-o clipă că sunt toţi nişte ageamii de apă dulce, cu care n-ai ce face într-o asemenea călătorie plină de primejdii.

Mă simt de minune, mănânc cât şapte şi dorm buştean. Şi totuşi nu mă voi simţi pe deplin fericit decât în clipa când bătrânii mei lupi de mare vor nu porni să tropăie în jurul cabestanului. În larg! La naiba comorile!

Marea, şi nu comorile, face să mi se învârtească capul. Aşadar, Livesey, vino cât mai curând! Nu pierde nici o oră, dacă ţii la mine.

Dă-i drumul tânărului Hawkins să-şi ia rămas bun de la maică-sa. Poate să-l însoţească Redruth. Apoi las' să vină amândoi la Bristol, fără a mai pierde nici o clipă.

John Trelawney

P.S. Am uitat să-ţi dau de ştire că Blandly, care, între altele fie spus, mi-a făgăduit să ne trimită în ajutor altă corabie dacă nu ne întoarcem până-n august, ne-a găsit un admirabil căpitan. E un om cât se poate de cumsecade, deşi, din păcate, teribil de încăpăţânat. John Silver Lunganul ne-a mai găsit şi un timonier foarte price-put, pe nume Arrow. Iar eu, dragă Livesey, am făcut rost de un şef de echipaj care ştie să zică din fluier. După cum vezi, pe scumpa noastră „Hispaniola” or să fie toate ca pe cel mai veritabil vas de război.

Am uitat să menţionez că Silver e un om cu stare. După câte sunt informat, are cont la bancă şi chiar un cont destul de măricel. Pe tot timpul cât va dura călătoria îşi lasă taverna în grija nevestei. Şi întrucât nevasta lui nu e de rasă albă, nişte holtei bătrâni ca noi au tot dreptul să

bănuiască că anume nevasta, şi nu sănătatea zdruncinată, îl îndeamnă să ia calea mării.

J. T.

P.P.S. Hawkins poate să rămâie o seară la maică-sa.

J. T.”

Cred că vă închipuiţi uşor ce emoţie mi-a stârnit şi cum m-a aţâţat scrisoarea asta. Eram într-al nouălea cer de fericire. Şi îl dispreţuiam din toată inima pe bătrânul Tom Redruth, care tot cârtea şi se văieta. Oricare din ceilalţi vânători mai tineri ar fi plecat cu plăcere în locul lui. Dar squire Trelawney vroia să meargă Tom Redruth, şi dorinţa stăpânului e lege pentru slugi. Nimeni afară de bătrânul Redruth n-ar fi cutezat să crâcnească o iotă.

A doua zi dimineaţă ne-am dus amândoi pe jos la „Amiral Benbow”. Am găsit-o pe mama sănătoasă şi bine dispusă. Odată cu moartea căpitanului ne luaseră sfârşit toate neplăcerile. Squire Trelawney ne reparase pe socoteala sa casa. Totodată, din ordinul lui, ni se văruiseră din nou pereţii şi se vopsise din nou firma. Ne dăruise şi ceva mobilă, printre care un jilţ de toată frumuseţea, ca să poată sta mai comod mama la tejghea, îi luase într-ajutor şi un băiat care urma să îndeplinească toate îndatoririle ce le îndeplinisem până acum eu.

Numai când l-am văzut pe băiatul cel străin la han mi-am dat cu adevărat seama că mă despart pentru lungă vreme de casa părintească. Până atunci mă gândisem doar la aventurile ce mă aşteaptă şi nu la casa ce va trebui s-o părăsesc. Şi cum spuneam, când l-am văzut pe băieţelul acesta neîndemânatic, care-mi luase locul, m-au podidit lacrimile. El n-avusese încă timp să se obişnuiască, sărmanul, cu noua sa meserie, dar eu, din răutate, nu i-am iertat nici o gafă şi nu mai puteam de bucurie când făcea vreo poznă.

A trecut şi noaptea asta. A doua zi după masă am pornit iar la drum împreună cu bătrânul Redruth. Mi-am luat rămas bun de la mama, de la golful pe malul căruia mă născusem şi crescusem, de la vechiul şi iubitul meu „Amiral

Benbow”, deşi de când fusese vopsit din nou nu-mi mai părea aşa de simpatic.


ADMIRAL BENBOW
INN

Mi-am adus aminte şi de căpitan, care rătăcise de atâtea ori pe malul acesta, de pălăria lui în trei colţuri, de cicatricea de pe obrazul lui şi de ocheanul cel de aramă. Apoi am cotit după colţ şi casa s-a pierdut din vedere.

Amurgise de-a binelea când ne-am urcat în diligenţă lângă hanul „Royal George”. M-am pomenit înghesuit între Redruth şi un bătrân gentelmen foarte gras şi respectabil. Cu tot mersul repede şi răcoarea nopţii, am adormit îndată. Urcam dealuri, coboram văi, dar eu am dormit buştean şi nu m-am trezit la nici o oprire. M-a deşteptat un ghiont în coastă. Am deschis ochii. Ne aflam pe o stradă de oraş mare, în faţa unei clădiri înalte. De mult se luminase de ziuă.

— Unde suntem? am întrebat eu.

— La Bristol, mi-a răspuns Tom. Dă-te jos.

Mister Trelawney locuia într-un han aşezat chiar lângă docuri, pentru ca să poată supraveghea lucrările de pe corabie. Spre bucuria mea a trebuit să facem o bucată bună pe chei, trecând pe lângă nenumărate corăbii, de cele mai variate dimensiuni şi aspecte şi de cele mai diverse naţionalităţi. Ici vedeam o corabie pe care oamenii munceau cântând, dincolo vedeam alta cu echipajul căţărat pe velele care-mi păreau de jos nu mai groase decât nişte aţe de păianjen. Cu toate ca îmi trăisem toată viaţa pe malul mării, ea mă uimea aici, de parcă o vedeam întâia oară. Izul acesta de păcură şi sare nu-l mai simţisem până atunci niciodată. Nu-mi luam ochii de la figurinele sculptate la prora corăbiilor ce traversaseră oceanul. Nu mă mai săturam privind la bătrânii lupi de mare, cu cercei în lobul urechilor, cu favoriţi inelaţi, cu codiţa dată cu smoală şi mers legănat. Umblau de colo până colo pe ţărm, mai mult alandala. Chiar să-mi fi arătat cineva în locul lor cine ştie ce regi ori arhiepiscopi, tot n-aş fi fost atât de încântat.

Plec şi eu pe mare! Plec pe mare pe-o corabie al cărei şef de echipaj ştie să zică din fluier, iar marinarii poartă codiţă şi ştiu şi ei să cânte fel de fel de cântecele! Plec pe mare şi pornesc în căutarea unei insule necunoscute pentru a dezgropa comori ascunse!

Aşa adâncit în visurile acestea dulci am ajuns în sfârşit la un han mare. Ne-a întâmpinat squire Trelawney, îmbrăcat într-un veston de culoare albastră, cum poartă de obicei ofiţerii de marină. Tocmai ieşea pe uşă, zâmbind cu toată faţa. A venit spre noi, păşind legănat, străduindu-se cum se vede să imite mersul marinarilor.

— Iată-vă în sfârşit! exclamă el. Doctorul a sosit încă aseară de la Londra. Perfect! Tot echipajul s-a adunat în păr.

— O, sir, am strigat eu, şi când pornim?

— Când pornim? îmi repetă el întrebarea. Mâine.



Capitolul VIII: La „Ocheanul”

După dejun squire Trelawney mi-a dat un bileţel pentru Johh Silver, urmând să i-l duc la taverna „Ocheanul”. Mi-a lămurit cum s-o găsesc: să merg pe chei până dau de o tavernă mică, cu un ochean mare deasupra uşii, în loc de firmă.

M-am bucurat că am putinţa să mă mai uit o dată la corăbii şi la marinari şi am pornit îndată. Răzbătând cu greu prin gloata ce se înghesuia pe chei printre baloturi şi furgoane, am găsit în sfârşit taverna. Era mică şi destul de simpatică la înfăţişare: firma fusese de curând reînnoită, la ferestre spânzurau perdele roşii curate şi pardoseala era presărată cu nisip. Taverna da în două străzi. Amândouă uşile erau larg deschise şi în sala joasă şi încăpătoare pătrundea destulă lumină, deşi rotocoalele de fum de tutun se ridicau până-n tavan.

La măsuţe se aflau o mulţime de marinari care făceau asemenea zarvă, încât m-am oprit în prag, sfiindu-mă să intru. Dintr-o odaie lăturalnică am văzut apoi ieşind un om.

Am înţeles îndată că el trebuie să fie John Lunganul. Piciorul stâng îi lipsea aproape de şold. Purta o cârjă sprijinită-n subsuoara stângă şi se slujea de ea nemaipomenit de îndemânatic, săltând la fiece pas ca o pasăre. Era un bărbat foarte înalt şi puternic, cu faţa lătăreaţă şi palidă, dar trădând inteligenţă şi voie bună. Părea azi foarte vesel: ţopăia printre mese, şuierând printre dinţi, glumea şi-şi bătea binevoitor pe umăr muşteriii favoriţi.

Trebuie să vă mărturisesc că citind în scrisoarea lui squire Trelawney cele ce se refereau la John Lunganul, m-am gândit cu groază că s-ar putea să fie tocmai marinarul acela fără un picior, a cărui apariţie o aşteptasem atâta vreme la bătrânul nostru „Benbow”. Dar mi-a fost de-ajuns să-l văd o dată pe omul acesta, pentru ca să mi se risipească pe loc toate bănuielile.

Îl văzusem pe căpitan, îl văzusem pe Câinele Negru, îl văzusem pe orbul Pew şi-mi închipuiam că ştiu cum arată piraţii. Şi nu, acest hangiu atât de jovial şi plăcut la înfăţişare nu semăna nici pe departe a tâlhar.

Mi-am luat inima în dinţi, am păşit peste prag şi m-am pornit glonţ spre Silver, care, rezemat în cârjă, sta de vorbă cu unul dintre muşterii.

— Mister Silver, sir? am întrebat eu, întinzându-i bileţelul.

— Da, fiule, mi-a răspuns el. Silver mă cheamă. Dar tu de unde te-ai luat?

Văzând că scrisoarea e din partea lui squire Trelawney, mi s-a părut chiar că tresare.

— O, a exclamat el, întinzându-mi mâna, înţeleg! Eşti noul nostru elev-marinar. Foarte bucuros să te cunosc.

Şi mi-a strâns cu putere mâna în palma lui lată şi mare.

În clipa asta un om care şedea într-un colţ mai retras a sărit brusc de la locul lui şi s-a repezit spre uşă... Uşa se nimerise să fie foarte aproape de el, aşa că l-am pierdut îndată din vedere.

Dar graba de care dăduse dovadă îmi atrăsese fără voie atenţia şi l-am recunoscut dintr-o privire. Era omul

acela cu două degete lipsă şi faţă buhăită, care venise la noi la han.

— Hei, am strigăt eu năuc, prindeţi-l! Câinele Negru! Câinele Negru!

— Prea puţin îmi pasă cum îl cheamă! a strigat la rândul său Silver. Dar a fugit fără să-şi plătească băutura. Harry, ia-te după el şi prinde-l!

Unul dintre marinarii care şedeau lângă uşă a sărit de la măsuţă şi s-a repezit în urmărirea fugarului.

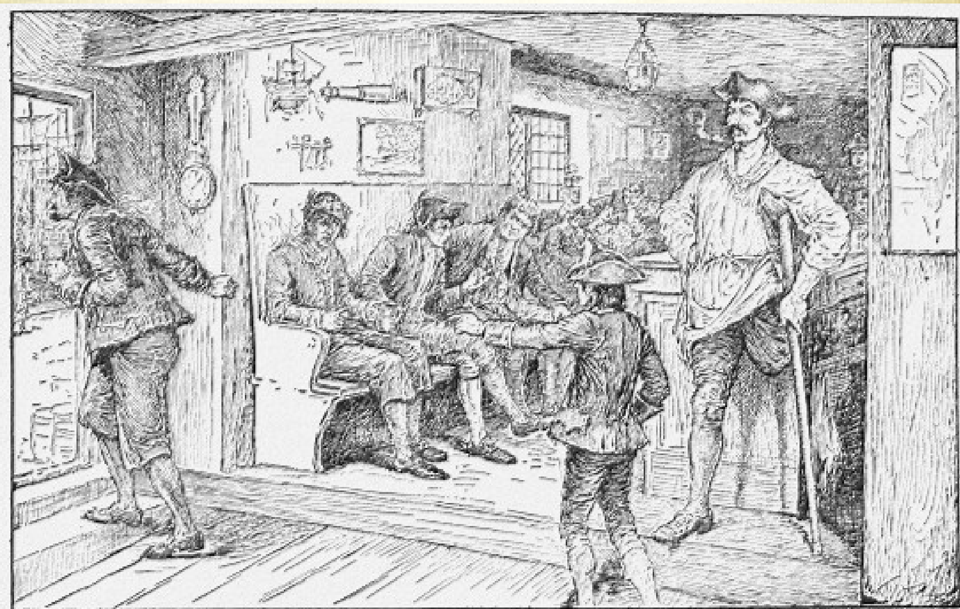
— Fie în locul lui şi amiralul Hawke, că tot l-aş pune să plătească! a urlat Silver.

Apoi, lăsându-mi brusc mâna, m-a întrebat:

— Cum ai spus ca-l cheamă? Câinele... şi mai cum? Câinele...

— Câinele Negru, sir! am răspuns eu. Nu v-a spus nimic mister Trelawney de tâlharii ăştia? Câinele Negru e şi el din banda lor.

— Ce?! a răcnit Silver. În casa mea?! Ben, dă fuga de-l ajută pe Harry să-l prindă... Vasăzică e şi el un şobolan din ăia?



— Ei, Morgan, pare-se că ai stat la o masă cu el, ai? Ia vino-ncoa'.

Omul pe care-l chema Morgan - un marinar bătrân, cărunt şi ars de soare - se apropie fără prea multe fasoane, morfolind între dinţi o bucată de tutun de mestecat.

— Ia spune, Morgan, îl întrebă cu asprime Lunganul, l-ai mai văzut vreodată până acum pe Câinele ăsta... Negru... Ori cum i-o mai fi zicând?

— Niciodată, sir, răspunse Morgan şi făcu o plecăciune.

— Şi nici numele nu i l-ai mai auzit?

— Nici, sir.

— Hm, norocul tău, Tom Morgan! exclamă hangiul. Că dacă te-ai încurca cu asemenea lepădături nu ţi-ar mai călca piciorul în localul meu! Ce-a vorbit cu tine?

— Drept să vă spun nici nu mai ţin minte, sir, răspunse Morgan.

— Şi mai vrei să zici că se cheamă cap ceea ce ai tu pe umeri? Mai curând i-aş zice scripete! - strigă cu mare mânie Lunganul. Ia te uită la el - nu mai ţine minte! Ori nici nu-ţi dai seama când vorbeşti cu cineva? Hai, dă-i drumul mai repede, spune ce-ţi tot povestea! Pălăvrăgeaţi amândoi despre tot felul de călătorii, corăbii, căpitani, asa-i? Hai! N-auzi?

— Vorbeam şi noi cum se întind oamenii sub chilă[1] uneori, răspunse Morgan.

— Cum se întind oamenii sub chilă, ai?! Chiar că v-aţi găsit subiect de discuţie. Eh, omule, omule! Stai jos, prostănacule...

După ce-l văzu pe Morgan aşezându-se iar la măsuţa lui, Silver se plecă confidenţial la urechea mea, ceea ce m-a măgulit grozav, şi şopti:

— E un flăcău foarte de treabă Tom Morgan ăsta, dar e un mare nătărău, sărmanul. Şi acum, urmă el cu glas tare, ia să încercăm să ne amintim. Câinele Negru? Nu, n-am auzit niciodată de numele ăsta. Şi totuşi parcă l-am mai văzut undeva. Uneori... da, da...

[1] Pedeapsă, folosită în flota engleză în sec. XVIII.

— Da, da, cu un orb! am strigat eu. L-am cunoscut şi pe orbul ăsta. Îl chema Pew.

— Aşa-i! exclamă Silver, de data asta foarte emoţionat. Pew! Chiar aşa-l chema. Arăta să fie mare canalie. Dacă punem mâna cumva pe Câinele Negru, ori cum spui că-i zice, căpitanul Trelawney are să fie foarte mulţumit. Benn are picioare bune. Rar să se găsească marinar care să-l întreacă. Nu, de Benn nu mai scapă el. Benn îţi prinde pe cine vrei... Vasăzică povestea cum îi întinde căpitanul pe marinari sub chilă? Nu-i nimic, mi ţi l-om întinde şi noi pe el cum îi şade mai bine...

Silver ţopăia de colo până colo, sprijinit în cârjă, bătea cu pumnul în masă şi vorbea cu atâta sinceră indignare, încât până şi orice judecător de la Old Bailley ori poliţist londonez l-ar fi declarat pe loc complet nevinovat.

Întâlnirea cu Câinele Negru la „Ocheanul” îmi trezi iar bănuielile, îndemnându-mă să iau seama cu luare aminte la bucătarul nostru. Dar el era prea deştept, ingenios şi abil pentru mine.

În sfârşit se întoarseră cei doi, pe care-i trimisese hangiul în urmărirea Câinelui Negru. Suflau amândoi greu şi-i raportară că fugarul a reuşit să le scape, pierzându-se în mulţime.

Hangiul se porni să-i certe şi să-i suduie cu atâta furie, încât m-am convins definitiv că Lunganul nu poate să aibă vreo vină.

— Ascultă, Hawkins, îmi spuse el, istoria asta poate să ia în ce mă priveşte o întorsătură cât se poate de neplăcută. Ce-o să creadă despre mine căpitanul Trelawney? Vasăzică vine mai întâi afurisitul ăsta de olandez, se pripăşeşte în casa mea şi-mi lincheşte băutura! Apoi vii tu şi-mi spui că face parte dintr-o bandă de tâlhari. Iar eu îl las să-mi scape! Zău, Hawkins, pune o vorbă bună pe lângă căpitanul Trelawney! Eşti tânăr, dar nu eşti prost deloc. Nu te poate duce nimenea de nas. Da, da, da! Asta am văzut-o eu îndată. Explică-i, rogu-te, căpitanului, că într-un picior cum sunt n-aveam cum îl prinde, javra dracului. Ehe, să fi fost eu în toată firea, cum eram odată,

nu mai scăpa el de mine, puneam gabja pe el în doi timpi şi trei mişcări, dar acum...

Hangiul amuţi brusc, şi rămase cu gura căscată, de parcă căuta să-şi aducă aminte de ceva.

— Dar banii? răcni el deodată. Mi-a rămas dator trei căni de bere. Io-te al dracului, de parale chiar uitasem!

Căzu pe laviţă şi izbucni în hohote de râs, şi tot râse aşa până când îi dădură lacrimile. Aşa de molipsitor râdea, încât nu m-am putut nici eu stăpâni şi m-am pornit pe râs alături de el, de se cutremurau pereţii.

— Măi, şi cât sunt de bătrân, dar am ajuns mai rău ca un viţel de mare! spuse el în sfârşit, ştergându-şi lacrimile. Văd, Hawkins, că suntem bună pereche amândoi. Nu m-am arătat mai breaz decât orice bobocel, proaspăt elev de marină... Ei, dar să nu mai pierdem vremea de pomană: avem treabă, băiete, îmi pun îndată tricornul şi merg cu tine la căpitanul Trelawney să-i raportez toate cele întâmplate. Nu-i lucru de şagă, tinere Hawkins, şi ce mai încolo-încoace - nu prea avem cu ce ne lăuda. Nu, nu! Pe amândoi ne-a prostit cât se poate de frumuşel licheaua aia. Lua-l-ar toţi dracii, că m-a lăsat mofluz şi trebuie să-mi iau adio de la părăluţele mele!

Şi se puse iar pe râs, şi cu atâta poftă, că, deşi eu nu vedeam nimic de râs în tot ce se întâmplase, i-am ţinut isonul şi de data asta.

Am pornit amândoi pe chei. Silver s-a dovedit a fi un interlocutor cât se poate de interesant. Ştia să-mi spună mii de lucruri despre fiece corabie pe lângă care treceam: şi câte pânze are, şi ce încărcătură poate duce, şi din ce ţară vine. Îmi lămurea şi cele ce se făceau în port: uite, corabia de colo se încarcă, cealaltă se descarcă, a treia, de dincolo, tocmai iese în larg. Îmi povestea fel de fel de istorioare vesele cu corăbii şi marinari. Şi strecura în vorbă termeni maritimi, pe care mi-i repeta de câteva ori, ca să-i învăţ şi eu. Încetul cu încetul mi-am dat seama că mai bun tovarăş de drum ca Silver nici gând să găseşti.

În sfârşit, am ajuns la han, unde i-am găsit pe squire Trelawney şi doctorul Livesey bând bere şi mâncând pâine

prăjită. Tocmai se pregăteau amândoi să se ducă în port pentru a controla ce se mai face pe corăbioara noastră.

Lunganul le povesti cele petrecute, fără a ascunde nimic şi cât se poate de obiectiv.

— Nu-i aşa că astfel s-au petrecut lucrurile, Hawkins? mă tot lua el de martor mai la fiece cuvânt.

Şi de fiece dată îi confirmam spusele.

Amândoi gentlemenii s-au arătat foarte mâhniţi, aflând că piratul a izbutit să fugă. Dar dacă a fost să se întâmple aşa, ce se poate face? După ce le ascultă laudele, Lunganul îşi luă cârja şi se porni spre uşă.

— Aduni echipajul pe vas la orele patru după amiază, îi strigă în urmă squire Trelawney.

— Am înţeles, sir, îi răspunse bucătarul.

— Sincer să-ţi spun, dragul meu squire, remarcă doctorul Livesey, nu prea aprob cele mai multe din achiziţiile pe care le-ai făcut, dar John Silver e într-adevăr pe gustul meu.

— Admirabil flăcău, spuse şi squire Trelawney.

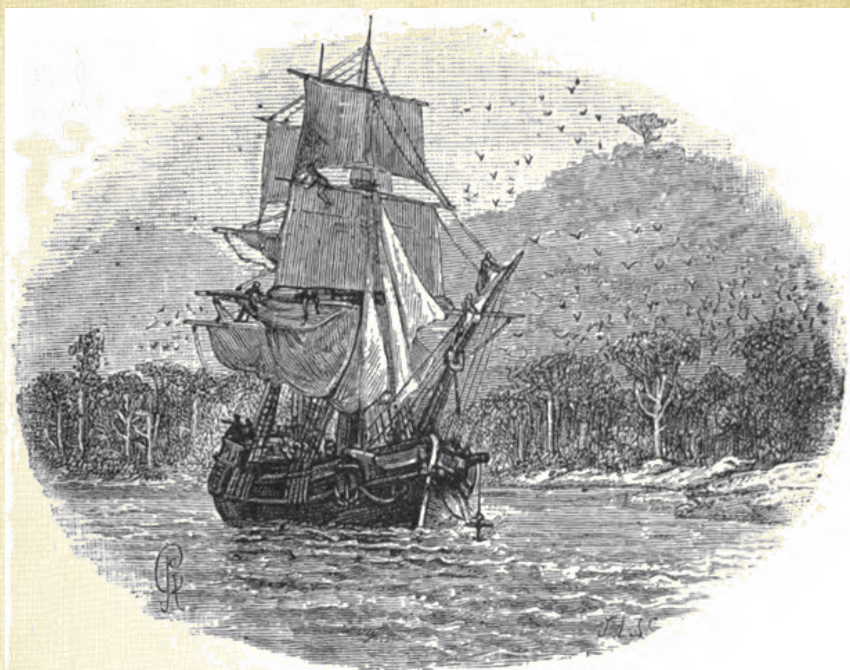
— Nu-i aşa că şi Jim merge cu noi în port? adăugă doctorul.

— Fireşte, fireşte, spuse squire Trelawney. Hawkins, ia-ţi pălăria şi hai cu noi să ne vedem corabia.



Capitolul IX: Pulberea şi armele

„Hispaniola” se afla ancorată destul de departe de mal. A trebuit să luăm o luntre şi să manevrăm printre nenumăratele corăbii din radă, pentru a ajunge în sfârşit la ea. Ne creşteau mereu în faţă ba prore împodobite cu fel de fel de figurine, ba pupe înălţate deasupra apei. Ne scârţâiau sub chilă ot- goane afundate în apă şi altele ne spânzurau deasupra capului. Pe bord ne salută timonierul, mister Arrow, un bătrân lup de mare, ceacâr şi ars de soare, cu cercei în urechi. După cum ne-am putut da seama, se afla în cele mai bune relaţii cu squire-ul nostru.



În schimb cu căpitanul squire Trelawney nu se putea împăca defel.

Căpitanul era un om ursuz şi arţăgos, pe care-l scoteau din fire toate cele ce vedea că se fac pe corabie. De altminteri, nu întârzie să ne expună ce-l nemulţumeşte. Nici n-apucasem să coborâm în cabină, că se şi ivi un marinar, raportându-ne:

— Căpitanul Smollett vrea să vă vorbească, sir.

— Sunt oricând la dispoziţia căpitanului. Pofteşte-l încoace, răspunse squire Trelawney.

Cum se vede, căpitanul venise pe urmele solului său, căci îşi făcu îndată apariţia.

— Ce doreşti să-mi spui, căpitane Smollett? Sper că totul e în regulă? Corabia e gata de plecare?

— Aş vrea să vorbesc deschis cu dumneavoastră, sir, spuse căpitanul, chiar cu riscul de-a ne certa. Nu-mi place expediţia asta. Nu-mi plac marinarii dumneavoastră. Nu-mi place secundul meu. Asta-i tot. Scurt şi cuprinzător.

— Poate nu-ţi place nici corabia, sir? întrebă squire Trelawney.

După cum am observat, era complet scos din sărite.

— De corabie nu pot spune nimic, sir, până n-o s-o văd plutind, răspunse căpitanul. Se pare că nu e rău făcută, dar e prematur să afirm ceva de pe acum.

— În cazul acesta, sir, poate că nu-ţi place patronul dumitale? îl întrebă acru squire Trelawney.

Dar în clipa asta interveni doctorul Livesey.

— Ia staţi o clipă, spuse el. Nu vă înfierbântaţi, că o să ajungeţi la ceartă. Căpitanul a spus prea mult şi în aceeaşi vreme prea puţin, aşa că am tot dreptul să-l rog să ne dea lămuriri. Ai spus, pare-se, căpitane, ca nu-ţi place expediţia noastră, aşa-i? De ce nu-ţi place?

— Am fost angajat să duc vasul unde va dori acest gentlemen, fără a mi se defini scopul călătoriei, spuse căpitanul. Perfect. Nici n-am întrebat nimic mai mult. Dar curând m-am convins că ultimul dintre marinari ştie mai mult decât mine despre scopul călătoriei noastre. După mine, nu-i frumos aşa. Dumneavoastră ce ziceţi?

— Zic şi eu la fel, răspunse doctorul Livesey.

— Pe urmă am aflat, urmă căpitanul, că pornim să căutăm nişte comori. Şi vă rog să luaţi notă că am aflat de la propriii mei subalterni. Dar expediţiile în căutare de comori sunt un lucru foarte delicat. În genere expediţiile de felul acesta nu sunt specialitatea mea şi nu mă simt deloc atras să mă ocup de astfel de chestii, mai ales când chestiile astea sunt secrete, iar secretul - te rog să mă ierţi, mister Trelawney! - iar secretul acesta îl ştiu toţi papagalii.

— Papagalul lui Silver, vrei să spui? întrebă squire-ul Trelawney.

— Ba nu, pur şi simplu, aşa sună proverbul, îl lămuri căpitanul. Ceea ce înseamnă că secretul nu mai e secret. Aş crede că subestimaţi greutăţile expediţiei, de care v-aţi apucat, şi trebuie să vă spun tot ce mai gândesc cu privire la toate astea: vă aşteaptă o luptă pe viaţă şi pe moarte.

— Ai deplină dreptate, căpitane, răspunse doctorul. Riscăm foarte mult. Dar te înşeli, presupunând că nu ne

dăm seama de pericolele ce ne aşteaptă. Ai mai spus că nu-ţi place echipajul nostru. Nu cumva eşti de părere că am angajat marinari nu îndestul de experimentaţi?

— Nu-mi plac marinarii aceştia, răspunse căpitanul. Şi dacă e să vorbesc pe şleau, trebuia să-mi încredinţaţi mie alegerea echipajului.

— Recunosc, răspunse doctorul. Probabil că prietenul meu ar fi trebuit într-adevăr să aleagă echipajul împreună cu dumneata. Dar greşeala asta e absolut întâmplătoare, te asigur. N-a fost deloc cu rea intenţie făcută. Şi, în încheiere, vasăzică, nu-ţi place mister Arrow?

— Nu-mi place, sir. Cred că e un bun marinar, dar prea dă nas echipajului pentru a fi şi un bun secund. Se poartă extrem de familiar cu marinarii săi. Un timonier trebuie să se ţină mai la distanţă. Nu să chefuiască cu echipajul.

— Vrei să spui că e beţiv? îl întrebă squire Trelawney.

— Nu, sir, răspunse căpitanul. Vreau să spun doar că prea dă nas echipajului.

— Şi acum, îl rugă doctorul, spune-ne verde în ochi ce pofteşti de la noi, căpitane.

— Sunteţi ferm hotărâţi să porniţi în expediţia asta, gentlemeni?

— Ferm hotărâţi, răspunse squire Trelawney.

— Perfect, spuse căpitanul. Dacă m-aţi ascultat cu atâta răbdare câtă vreme v-am vorbit lucruri pe care nu le pot dovedi, ascultaţi şi mai departe. Pulberea şi armele se încarcă la proră[1], deşi există o încăpere cât se poate de potrivită sub cabina dumneavoastră. De ce să nu se pună acolo pulberea şi armele? Asta-i una la mână. Pe urmă aţi luat cu dumneavoastră patru servitori. După cum mi s-a spus, urmează şi ei să fie aranjaţi la proră. Dar de ce nu li s-ar putea aşeza paturile lângă cabina dumneavoastră? Două la mână.

— Mai e şi a treia? - întrebă mister Trelawney.

— Este, spuse căpitanul. Se pălăvrăgeşte prea mult.

— Da, se pălăvrăgeşte mult, recunoscu doctorul.

---

[1] La proră se aflau şi încăperile echipajului.

— Am să vă comunic doar ce am auzit cu urechile mele, urmă căpitanul Smollett. Se spune că cică aveţi o hartă cu nu ştiu ce insulă pe ea. Iar pe hartă s-ar fi aflând însemnat cu cruciuliţe locul unde se găseşte comoara. Şi cică insula asta s-ar fi aflând...

Şi ne spuse cu toată exactitatea latitudinea şi longitudinea insulei noastre.

— Asta n-am mai spus-o nimănui pe lumea asta! exclamă squire Trelawney.

— Dumneata, Livesey, te-ai scăpat cu vorba şi le-ai povestit! strigă squire Trelawney. Ori tu Hawkins...

— Acuma nu mai are nici o importanţă pe cine l-a luat gura pe dinainte, spuse doctorul.

De fapt am observat că nici el şi nici căpitanul nu l-au crezut pe mister Trelawney, cu toate încercările lui de a se dezvinovăţi. Nu l-am crezut nici eu atunci, pentru că era într-adevăr un mare palavragiu. Dar acum sunt înclinat să cred că spunea adevărul şi că echipajul ştia şi fără de noi unde se găseşte insula.

— Nu ştiu care din dumneavoastră, domnilor, are în păstrare harta, urmă căpitanul. Şi insist să rămânem şi mai departe în neştiinţă de cauză atât eu, cât şi mister Arrow. În caz contrar voi fi nevoit să vă rog să mă concediaţi.

— Înţeleg, spuse doctorul. În primul rând, dumneata vrei să curmi discuţiile de prisos, într-al doilea rând, vrei să orânduieşti un fel de fortăreaţă la cârma vasului, adunând în ea slugile prietenului meu şi dându-le în primire toate armele şi pulberea ce se află pe bord. Cu alte cuvinte, te temi de o răscoală.

— Sir, replică căpitanul Smollett, nu mă supăr, dar nici nu vreau să-mi atribuiţi cuvinte, pe care nu le-am rostit. Un căpitan care ar hotărî să iasă în larg, deşi ar avea motive să se teamă de o răscoală, n-ar fi demn de titlul său. Deci nu despre asta e vorba. Sunt convins că mister Arrow e un om cinstit. Mulţi din marinari sunt şi ei oameni cinstiţi. Poate sunt chiar toţi cinstiţi. Dar eu răspund de corabie şi de viaţa fiecărui om de pe bordul ei. Şi pentru că văd că o mulţime de lucruri se fac altfel decât ar trebui să se facă, vă rog să

luaţi măsuri de precauţiune ori să mă concediaţi. Asta-i tot ce-am avut de spus.

— Căpitane Smollett, zâmbi doctorul, ai auzit vreodată de fabula cu muntele, care a născut un şoarece? Scuză-mă, dar mi-ai amintit de fabula asta. Când te-am văzut intrând, aş fi fost gata să mă jur pe propria-mi perucă că ne vei cere mult mai mult.

— Eşti foarte perspicace, doctore, replică căpitanul, intrând, aveam de gând să-mi cer socoteala, deoarece n-aveam nici cea mai slabă nădejde că mister Trelawney va fi de acord să asculte barem un cuvânt din cele ce aveam a-i spune.

— Şi nici n-aş fi ascultat! exclamă squire Trelawney. De nu era Livesey te-aş fi trimis pe loc la toţi dracii. Dar, oricum ar fi, te-am ascultat şi voi face tot ce-mi ceri. Nu pot să ascund, însă, că părerea mea despre dumneata s-a schimbat în rău.

— Cum pofteşti, sir, - spuse căpitanul. Mai târziu veţi înţelege că n-am făcut decât să-mi îndeplinesc datoria.

Şi căpitanul se retrase.

— Trelawney, spuse doctorul, împotriva aşteptărilor mele, m-am convins că ai angajat doi oameni cinstiţi: pe căpitanul Smollett şi pe John Silver.

— În privinţa lui Silver sunt de acord cu dumneata, exclamă squire Trelawney, dar purtarea acestui insuportabil palavragiu o consider nedemnă de un bărbat, nedemnă de un marinar şi în orice caz nedemnă de un englez!

— Fie şi aşa, spuse doctorul, o să mai vedem noi.

Când ieşirăm cu toţii pe punte, marinarii începuseră să mute armele şi pulberea. „Io-ho-ho!” cântau ei urmându-şi lucrul. Căpitanul şi mister Arrow se aflau şi ei pe punte şi dădeau ordinele cuvenite.

Mi-a plăcut foarte mult noul aranjament. Toată corabia fusese transformată. La cârmă ni se construiseră şase cabine, unite cu cambuza[1] şi bacul[2] printr-un coridor de

[1] *Cambuză* — bucătăria de pe vas.

[2] *Bac* — un loc mai înălţat la prora vasului.

rezervă ce trecea de-a lungul tribordului. La început fuse-seră prevăzute pentru căpitan, mister Arrow, Hunter, Joyce, precum şi pentru doctor şi squire Trelawney. Dar pe urmă două din ele mi-au fost date mie şi lui Redruth, iar mister Arrow şi căpitanul s-au aranjat pe punte, în tambur, care fusese astfel lărgit din amândouă părţile, încât ar fi putut să treacă cu succes drept punte de comandă. Fireşte, locul rămăsese destul de strâmt, dar au încăput totuşi două hamacuri. Iar timonierul părea să fie chiar mulţumit de aranjamentul acesta. Se prea poate că n-avea nici el încredere în echipaj. De altminteri, asta e doar o presupunere de a mea, deoarece, după cum veţi vedea curând, n-a stat prea multă vreme pe corabie.

Lucram cu toţii foarte sârguincios, strămutând pulberea şi aranjându-ne cabinele, când s-au prezentat, în sfârşit, pe corabie şi ultimii marinari, împreună cu John Lunganul.

Bucătarul s-a căţărat pe vas cu o agilitate de maimuţă şi cum a observat cu ce ne îndeletnicim, ne-a şi strigat:

— Ei, ce faceţi aici, prieteni?

— Mutăm butoiaşele cu pulbere, John, răspunse unul din marinari.

— Şi de ce, lua-v-ar dracul? strigă Lunganul. Păi aşa scăpăm refluxul!

— Aşa am dat eu ordin! îi tăie vorba căpitanul, iar dumneata, scumpule, marş la bucătărie să găteşti cina la timp.

— Am înţeles, sir, răspunse bucătarul.

Şi ducându-şi mâna în chip de salut la şuviţa de păr ce-i cădea pe frunte, se strecură pe uşa bucătăriei.

— Uite un om de treabă, căpitane, spuse doctorul.



— Tot ce se poate, sir, răspunse căpitanul Smollett. Fiţi atenţi, fiţi atenţi, băieţi!

Şi dădu fuga spre marinari, care cărau pe punte un butoiaş cu pulbere. Observând, însă, că stau şi mă uit la tunul cu pivot instalat la mijlocul corăbiei, mă şi luă în primire:

— Ei, tinere, îmi strigă el, ia-o din loc! Marş la bucătar să-ţi dea ceva de lucru.

Şi în vreme ce coboram în fugă la bucătărie, l-am auzit spunând cu glas tare doctorului:

— Nu voi permite cuconaşi pe bord!

Vă asigur că în clipa asta eram complet de acord cu squire Trelawney că căpitanul e un om absolut insuportabil, şi-l uram din tot sufletul.



Capitolul X: În larg

Toată noaptea n-a mai contenit gălăgia şi zbuciumul. Munceam cu toţii, strămutând lucrurile dintr-un loc în altul, iar şalupa aducea mereu pe bord prieteni de-ai lui squire Trelawney, ca mister Blandly şi alţii, ce veneau să-i ureze drum bun şi întoarcere grabnică. Niciodată nu mai muncisem eu atâta la „Amiral Benbow” şi eram ostenit ca un câine spre zori, când a prins să zică din fluier şeful de echipaj şi marinarii s-au apucat să ridice ancora. De altfel, chiar de-aş fi fost şi de două ori mai ostenit, tot nu m-aş fi dat dus de pe punte. Toate îmi păreau noi şi atrăgătoare - şi ordinele repezi, şi semnalele ascuţite de fluier, şi oamenii ce munceau cu înfrigurare în lumina zgârcită a felinarelor.

— Ia zi-i un cântec, măi Jambon! strigă unul din marinari.

— Un cântec vechi! îi ţinu isonul altul.

— Bine, băieţi, răspunse John Lunganul, care se afla şi el pe punte, cu cârja subsuoară.

Şi porni să-i zică cântecul, pe care-l ştiam şi eu atât de bine:

Lada mortului cea grea,
Cinş'pe handralăi ţinea...

Tot echipajul îi ţinu hangul în cor:

Io-ho-ho şi-un şip de rom!

La ultimul „ho” marinarii se opinteau cu toţii din greu la pârghia cabestanului.

Mi-am amintit aievea de vechiul nostru „Amiral Benbow” şi mi s-a nălucit o clipă că parcă glasul răposatului Bones s-ar fi alăturat şi el corului.

Ancora fu curând ridicată şi fixată la proră. Stropi mari de apă mai picurau de pe ea. Vântul porni să umfle pânzele. Pământul se îndepărta din ce în ce, corăbiile ce ne împresurau rămaseră în urmă. Şi mai înainte de a mă întinde eu pe pat, cu gând să aţipesc barem un ceas, „Hispaniola” ieşi în larg, începându-şi călătoria spre Insula Comorilor.

N-am să vă descriu toate amănuntele călătoriei noastre. Pot să vă spun doar că a fost foarte reuşită. Corabia s-a dovedit a fi minunată, echipajul era alcătuit din marinari cu experienţă, iar căpitanul îşi cunoştea la perfecţie meseria. Dar mai înainte de a ajunge la Insula Comorilor s-au întâmplat două-trei evenimente ce merită a fi pomenite.

În primul rând a ieşit la iveală că mister Arrow e mult mai rău decât îşi închipuise căpitanul. Nu avea nici un fel de autoritate în faţa marinarilor şi nu-l asculta nimeni. Dar şi mai rău ca toate e că după o zi-două de la plecare a început să se arate pe punte cu ochi tulburi şi obrajii încinşi. Limba i se împleticea în gură. Dădea în vileag şi alte semne de beţie. Uneori eram chiar nevoiţi să-l izgonim de pe punte, trimiţându-l cu ruşine înapoi în cabină. Deseori cădea şi se lovea destul de rău. Alteori rămânea culcat zile întregi pe patul lui, fără măcar să catadicsească să se scoale. Nu-i vorbă, se întâmpla să umble câte două zile la rând aproape treaz şi atunci îşi mai îndeplinea cu chiu cu vai îndatoririle.

Nu puteam nicidecum înţelege unde găsea băutură. Am căutat să-l şi urmărim, dar tot n-am putut afla nimic. Uneori ne luam inima-n dinţi şi-l întrebam de-a dreptul, în asemenea cazuri, de se întâmpla să fie beat - ne râdea în nas, iar dacă era treaz - se jura solemn că toată viaţa n-a pus altceva decât apă în gură.

Ca timonier nu era bun de nimic şi avea o influenţă rea asupra subalternilor. Vedeam cu toţii limpede că omul acesta o să sfârşească rău. Şi nu s-a mirat, nici nu s-a întristat nimeni, când într-o noapte furtunoasă a dispărut de pe corabie.

— O fi căzut peste bord! şi-a dat cu părerea căpitanul. De fapt, domnilor, n-a făcut decât să ne scutească de truda de a-l pune în lanţuri.

În aşa fel am rămas fără timonier. Trebuia să încredinţăm postul acesta altcuiva. Sorţul a căzut pe şeful de echipaj John Anderson. Toată lumea urma să-i zică şef de echipaj, dar îndeplinea funcţia de timonier.

Mister Trelawney, care călătorise mult şi se pricepea binişor într-ale navigaţiei, s-a arătat şi el de folos: pe vreme bună făcea de cart la cârmă. Al doilea şef de echipaj, Israel Hands, era marinar vechi şi cu experienţă, căruia i se putea încredinţa fără nici o grijă aproape orice funcţie. Printre altele fie spus, Hands era bun prieten cu John Silver Lunganul, şi fiindcă i-am pomenit încă o dată numele, hai să vă povestesc mai pe îndelete ce ştiu de Silver.

Marinarii îi ziceau Jambon. Interesant om. Îşi lega cârja de gât cu o frânghioară, pentru ca mâinile să-i rămână libere, şi era o plăcere să stai şi să priveşti cum îşi ţinea întru-n picior echilibrul, legănându-se în tactul mişcărilor pe care le făcea corabia, şi gătind astfel bucate, de parcă s-ar fi aflat pe pământ sigur. Şi mai curios era să-l vezi ce repede şi cu câtă agilitate alerga el pe punte pe vreme de furtună, ţinându-se de frânghiile agăţate anume pentru el. Marinarii le ziceau „colacii Lunganului”. Şi când umbla, John se ţinea de colacii aceştia, ba se sprijinea în cârjă, ba iar o agăţa de gât, după cum v-am mai spus.

Totuşi marinarii, care mai navigaseră cândva împreună cu el, erau foarte mâhniţi că omul acesta nu mai e nici pe departe ce-a fost.

— Jambon al nostru nu-i om de rând, îmi spunea al doilea şef de echipaj. În tinereţe a învăţat la scoală şi dacă vrea - ştie să-ţi vorbească ca din carte. Şi ce om viteaz! Leu, nu altceva. Am văzut cu ochii mei odată cum au sărit la el patru handralăi, iar el, neînarmat cum era, mi ţi i-a apucat pe toţi patru şi i-a ciocnit cap în cap de-au rămas laţi!...

Tot echipajul îl respecta, ba chiar îi asculta fără crâcnire poruncile. Ştia să vorbească cu fiecare şi să îmbuneze pe oricine.

Cu mine era întotdeauna deosebit de drăgăstos. Se bucura nespus ori de câte ori mă vedea intrând la el în cambuză, unde era totdeauna o curăţenie exemplară. Vesela era totdeauna clădită cu grijă pe poliţe şi lună de curată. Într-un colţ ţinea în cuşcă un papagal.

— Intră, intră, Hawkins, îmi spunea Silver, când mă vedea. Să mai stăm de vorbă. Nici o vizită nu mă bucură mai mult decât a ta, fiule. Şezi şi ascultă. Uite căpitanul Flint... I-am pus numele acesta în cinstea vestitului pirat... Şi cum îţi spuneam, căpitanul Flint ne prezice că o să ne sfârşim cu bine călătoria... Aşa-i, căpitane?

Şi papagalul se pornea pe turuit extraordinar de repede:

— Piaştri! Piaştri! Piaştri!

Şi tot turuia aşa până la istovire, ori până când John îi acoperea cuşca cu batista.

— Pasărea asta trebuie să fi având cel puţin două sute de ani, Hawkins, îmi spunea el. Papagalii nu mai mor niciodată, şi doar diavolul de-o mai fi văzut în viaţa lui atâta rău cât a văzut papagalul meu. A navigat cu England, cu faimosul căpitan England, piratul. A fost pe Madagascar, la

Malabar[1], în Surinam[2], pe Providenţa[3], la Porto-bello[4]. A văzut cum se pescuieşte încărcătura de pe galioane[5] scufundate. Atunci a învăţat el să strige „piaştri”. Şi nu e nimic de mirare: în ziua aceea s-au petrecut trei sute cincizeci de mii de piaştri, Hawkins! Papagalul acesta a fost de faţă, când au abordat piraţii vasul vice-regelui Indienilor nu departe de Goa[6]. Şi când te uiţi la el, parcă s-ar fi născut ieri... Dar nu-i aşa că ai mirosit ce-i aia praf de puşcă, căpitane?

— Ia-o p-altă voltă[7]! striga papagalul.

— Îl auzi ce termeni maritimi ştie căpitanul meu? se fudulea bucătarul şi scotea din buzunar câte o bucăţică de zahăr, tratându-şi prietenul.

Iar papagalul căuta să sfarme cu pliscul gratiile închisorii sale şi înjura de mama focului.

— Când bagi mâna în păcură, o scoţi murdară, îmi lămurea John. Pasărea asta nevinovată înjură, sărmana, ca o mie de draci, dar parcă înţelege ea ce vorbeşte? Ar înjura şi în faţa lui Dumnezeu sfântul.

Şi Jonh îşi ducea cu atâta solemnitate mâna la ciuful lui de păr, chip că-şi face semnul crucii, încât mă simţeam îndemnat să-l consider cel mai nobil om de pe pământ.

Relaţiile dintre squire Trelawney şi căpitanul Smollett continuau să rămână foarte încordate. Squire Trelawney nu se jena să vorbească cu tot dispreţul despre căpitan, iar căpitanul nu intra niciodată în vorbă cu squire-ul nostru, şi când îl întreba ceva mister Trelawney, răspundea tăios, uscat şi laconic. Strâns cu uşa, trebui să recunoască că s-a înşelat, pesemne, vorbind de rău echipajul. Mulţi marinari munceau pilduitor şi în genere tot echipajul se purta cât se poate de bine. Iar de corabie era pur şi simplu îndrăgostit.

---

[1] *Malabar* — regiune pe litoralul de sud-vest al Indiei.

[2] *Surinam* — Guiana Olandeză (în America de Sud).

[3] *Providenţa* — insulă în Oceanul Indian.

[4] *Porto-bello* — port în Scoţia.

[5] *Galioane* — corăbii spaniole, care transportau în vechime aur din America Spaniolă în Spania.

[6] *Goa* — colonie portugheză pe teritoriul Indiei.

[7] *Voltă* — itinerarul unui vas.

— Ascultă de cârmă, cum ascultă nevasta de bărbat, sir. Dar, adăuga el, nu ne-am întors încă acasă şi expediţia noastră continuă să nu-mi placă.

Când îl auzea spunând aşa, squire Trelawney îi întorcea spatele şi pornea să se plimbe nervos pe punte.

— Încă una ca asta, spunea el, şi o să mă scoată definitiv din sărite.

Am trecut şi printr-o furtună, care a confirmat încă o dată calităţile „Hispaniolei” noastre. Echipajul părea de asemenea mulţumit şi ar fi fost de mirare dacă s-ar fi declarat cineva nemulţumit. După mine, de când a pornit întâia dată pe mare Noe, nu cred să mai fi fost răsfăţat vreodată un echipaj, cum era răsfăţat al nostru. Se inventau mereu pretexte pentru a li se da marinarilor porţii duble de grog[1], şi dacă auzea cumva squire Trelawney că vreunul din marinari îşi serbează ziua onomastică, primeau toţi câte un puding. Pe punte se afla întotdeauna un butoi cu mere, din care lua fiecare ori de câte ori îi venea pofta.

— Să ştiţi că nu poate ieşi nimic bun dintr-asta, îi spunea căpitanul doctorului Livesey. Asta nu face decât să-i strice. Credeţi-mă că ştiu ce spun.

Totuşi, după cum veţi avea prilejul să vă convingeţi, butoiul acesta cu mere ne-a făcut ulterior un imens serviciu. Numai mulţumită lui am aflat la timp de primejdie şi n-am pierit de mâna trădătorilor.

Iată cum s-a întâmplat. Plutisem un timp împotriva pasatelor, pentru a prinde vânt prielnic (nu mă pot exprima lămurit, ştiu doar că prinsesem în sfârşit vântul) şi acum ne îndreptam spre insula noastră. Zi şi noapte priveam cu toţii în zare, aşteptând s-o vedem cum apare la orizont. După calculele noastre mai aveam de plutit o zi şi o noapte, sau poate şi mai puţin. La noapte ori mâine până-n prânz vom vedea, în sfârşit, cu ochii Insula Comorilor. Ţineam mereu direcţia spre sud-sud-vest. Vântul ne bătea din coastă, umflând pânzele, marea era liniştită şi „Hispaniola” înainta cu repeziciune. Doar arar venea un val, împroşcând cu stropi de spumă bompresul. Toate mergeau de minune şi

---

[1] *Grog* — băutură preparată din rom, coniac sau rachiu amestecat cu apă fierbinte îndulcită

toţi ne aflam în cea mai bună dispoziţie, bucurându-ne că se încheie cu bine cea dintâi jumătate a călătoriei noastre.

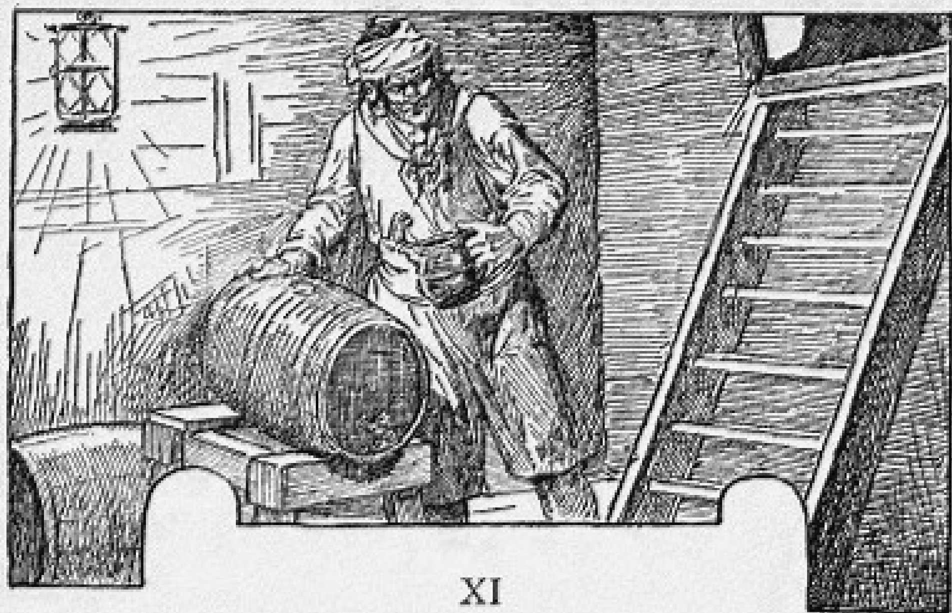


După apusul soarelui, când îmi puteam considera sfârşită munca, am hotărât să mă duc la culcare, când deodată mi-a venit pofta de mere. M-am căţărat iar repede pe punte. Marinarii de cart stăteau la proră şi priveau în zare, nădăjduind să vadă cum apare insula.

Cârmaciul lua aminte la pânze, şuierând încetişor. Pe bord domnea liniştea şi numai apa plescăia uşor.

Când m-am uitat mai bine, am văzut că în butoi rămăsese un singur măr şi pentru a-l putea scoate trebuia să mă vâr înăuntru. M-am vârât deci în butoi şi stând aşa în întuneric, legănat de valuri, era cât pe ce să aţipesc, când deodată am simţit că mă clatin: cineva se aşezase jos pe punte, sprijinindu-se cu spatele de butoi.

Tocmai vroiam să ies, când omul, care mă trezise astfel, începu să vorbească. Am recunoscut vocea lui Silver şi după întâile cuvinte n-aş mai fi ieşit pentru nimic în lume. Mă ghemuisem tremurând la fundul butoiului şi ascultam gâtuit de spaimă şi curiozitate. Am înţeles îndată că viaţa tuturor oamenilor cinstiţi de pe bord e acum în mâinile mele.



Capitolul XI: Ce-am auzit eu stând în butoi

— Nu, nu eu eram căpitanul, începu Silver. Căpitan era Flint. Iar eu eram magazioner, pentru că am un picior de lemn. Piciorul mi l-am pierdut pe vremea când şi-a pierdut şi bătrânul Pew „luminătoarele”. Mi l-a amputat un chirurg adevărat, care învăţase la colegiu şi ştia latineşte ca pe apă. Cu toate astea n-a scăpat de spânzurătoare. L-au suit şi pe el în furci, ca pe-un câine, să se usuce la soare, alături de alţi câţiva. Ceilalţi erau oamenii lui Roberts şi au pierit, pentru că-şi schimbau prea des numele corăbiilor. Azi li se chema vasul „Noroc împărătesc”, iar mâine naiba ştie cum. Pe când noi am fost totdeauna de părere că, odată botezată, corabia nu trebuie să-şi mai schimbe numele niciodată. Nu i-am schimbat nicicând numele „Cassandrei” noastre şi totuşi ne-a dus cu bine acasă, după ce-a pus mâna England pe vice-regele Indiilor la Malabar. Nu şi-a

schimbat numele nici „Morsa”, bătrâna corabie a lui Flint, care era plină de sânge până-n buză, iar aur avea pe ea atâta, că era cât pe ce s-o tragă la fund.

— Eh, am auzit eu glasul plin de încântare al celui mai tăcut din marinarii noştri, al naibii mai era şi Flint ăsta!

— Se spune că Davis nu se lăsa nici el mai prejos, urmă Silver. Dar n-am navigat niciodată cu el. Am umblat mai întâi cu England, apoi cu Flint. Iar acum am pornit pe cont propriu. Am câştigat nouă sute de lire sterline cu England şi vreo două miişoare cu Flint. Pentru un simplu marinar nu-i chiar atât de rău. Banii îi am depuşi la bancă şi mi-aduc procente frumuşele. Principalul nu e să câştigi, ci să te pricepi cum să-ţi păstrezi câştigul... Ehe, pe unde-or fi acum oamenii lui England? Nu mai ştie nimeni... Iar oamenii lui Flint stau acum pe corabia asta şi sunt mulţumiţi când se căpătuiesc cu un puding. Mulţi din ei trăiau pe uscat mai rău ca cerşetorii. Crăpau de foame! Bătrânul Pew, după ce şi-a pierdut ochii, iar după ei şi cinstea, începuse să cheltuie câte o mie două sute de lire pe an, de parcă-l făcuse mă-sa lord. Iar acuma unde e? A murit şi putrezeşte în pământ. Dar doi ani în urmă ajunsese de nu mai avea ce mânca. Cerea de pomană, fura, tăia beregata oamenilor şi totuşi nu se putea hrăni!

— Uite, să te mai faci pirat! spuse unul dintre marinarii mai tineri.

— Ba să te faci, numai să nu fii prost! exclamă Silver. De altfel, nu de tine vorbesc, că tu, deşi eşti tânăr, nu eşti prost. Pe tine nu te poate duce nimeni cu zăhărelul! Te-am priceput eu de cum te-am văzut, aşa că vorbesc cu tine ca între bărbaţi.

Puteţi să vă închipuiţi ce-am simţit eu, auzindu-l pe bătrânul escroc, cum îl ia pe celălalt cu aceleaşi măguleli cu care mă luase cândva şi pe mine!

De-aş fi putut, l-aş fi ucis pe loc...

Între timp, însă, Silver urma să vorbească, fără să bănuiască că-l mai aude cineva:

— Aşa se întâmplă întotdeauna cu cavalerii norocu-lui[1]. Duc viaţă grea, riscă în fiece zi spânzurătoarea, dar mănâncă şi beau ca nişte cocoşei înainte de luptă. Pleacă în expediţie cu câteva sute de gologani la sufletul lor şi se întorc cu sute de lire în buzunare. Apoi îşi beau câştigul, îşi irosesc părăluţele şi iar pornesc pe mare numai în cămaşă. Eu, însă, fac altfel. Eu îmi pun bănişorii la bancă, ba chiar îi depun în sume mici la mai multe bănci, ca să nu trezesc bănuieli. Şi apoi nu uita că am cincizeci de ani, aşa că, întorcându-mă din călătoria asta, mă las de meserie şi am să trăiesc ca un adevărat gentleman... Ar fi vremea, nu-i aşa? Nu-i vorbă, nici până acum n-am dus-o prea rău. Nu mi-am refuzat niciodată nimic. Totdeauna am dormit comod şi am mâncat pe săturate. Numai când porneam pe mare, mi se întâmpla uneori s-o duc mai greu. Dar cum crezi c-am început? Am început ca simplu marinar, uite- aşa cum eşti şi tu.

— Bine, dar părăluţele dumitale or să se prăpădească acum, spuse marinarul cel tânăr. Cum ai să te mai arăţi la Bristol după călătoria asta?

— Nu mai spune! replică batjocoritor Silver. Unde crezi ca-s părăluţele mele acuma?

— La Bristol, depuse la bănci şi în alte locuri de felul ăsta, răspunse marinarul.

— Da, au fost cândva acolo, îi răspunse bucătarul. Mai erau acolo când am ridicat noi ancora. Dar băbuţa mea trebuie să le fi scos deja de-acolo. Şi „Ocheanul" trebuie să fie de-acum vândut, împreună cu locul, clientela şi tot tachelajul, iar băbuţa mea trebuie c-a plecat şi m-aşteaptă la locul convenit. Ţi-as spune unde-i locul ăsta, căci am toată încrederea în tine, dar mi-e să nu se supere ceilalţi că nu le-am spus şi lor.

— Dar în băbuţa dumitale ai încredere? întrebă marinarul.

— Cavalerii norocului rareori se întâmplă să aibă încredere unul în celălalt, răspunse bucătarul, şi bine fac. Dar pe mine nu prea mă poate duce nimenea de nas. Cine

[1] *Cavalerii norocului* — poreclă dată piraţilor.

cearcă să-mi puie piedică n-are sorţ să trăiască lungă vreme pe lumea asta. Erau unii care se temeau de Pew, alţii se temeau de Flint, dar de mine se temea chiar Flint. Se temea şi se mândrea cu mine... Avea un echipaj de nici dracul nu s-ar fi încumetat să pornească cu el în largul mării. Tu mă ştii, nu-s lăudăros, ba-s chiar blând şi vesel din firea mea, dar pe când eram magazioner la Flint piraţii lui mă ascultau ca nişte mieluşei. E-he-he, ce mai disciplină era pe vas când se afla pe el bătrânul John!

— Pe cinstea mea, mărturisi marinarul, până a nu sta de vorbă cu dumneata nu-mi plăcea deloc trebuşoara în care vrei să ne bagi, John. Dar acum - uite mâna mea, mă învoiesc.

— Eşti un băiat viteaz şi deştept, răspunse Silver şi strânse cu atâta foc mâna marinarului, încât îmi urni din loc butoiul. Să ştii că o să iasă din tine un cavaler al norocului cum n-am mai pomenit nici eu!

Încetul cu încetul am început să înţeleg limbajul în care-şi vorbeau. „Cavaleri ai norocului” era denumirea piraţilor în graiul lor. Mă nimerisem martor al ultimului capitol din istoria ademenirii unui marinar cinstit, poate ultimul marinar cinstit de pe corabia noastră, care intra şi el acum în banda asta de tâlhari. De altfel, m-am convins că marinarul acesta nu era unicul. Silver fluieră încetişor şi îndată mai veni cineva să se aşeze lângă butoi.

— Dick e de acum omul nostru, spuse Silver.

— Ştiam eu că are să se dea şi el de partea noastră, am auzit eu vocea lui Israel Hands, al doilea şef de echipaj. Să ştii că nu-i prost Dick.

O vreme Hands îşi mestecă în tăcere tutunul, apoi scuipă şi se adresă iar Lunganului:

— Ia spune, mă Jambon, mult o să mai umblăm noi pe ocolite ca barca marchitanului? Află că m-am săturat până-n gât de căpitanul ăsta al nostru! I-ajunge cât m-a comandat!

Acu vreau să mai trăiesc şi eu în cabina lui, să mănânc delicateţuri şi să beau vinuri scumpe.

— Să ştii de la mine, Israel, că tigva ta trebuie să fie tare ieftină, spuse Silver. Şi nu de alta, dar pentru că n-a avut niciodată creieri în ea. În schimb urechile îţi sunt destul de lungi, aşa că ascultă ici la mine şi bagă bine în căpăţână: ai să dormi tot sub punte, ca şi până acuma, ai să mănânci aceleaşi bucate, ai să fii ascultător, ai să fii cuviincios şi n-ai să pui o picătură de vin în gură, până ţi-oi da eu semnalul. Bizuie-te pe mine, fiule.

— Păi parcă spun eu ceva? bodogăni al doilea şef de echipaj. Vreau doar să întreb: când?

— Când! zbieră Silver. Bine, am să-ţi spun când. Cât se poate mai târziu, înţelesu-m-ai? Căpitanul Smollett e un marinar de mâna întâi şi faptul că ne conduce corabia e numai spre folosul nostru. E adevărat că harta e în mâinile lui squire Trelawney şi ale doctorului, dar ştiu eu unde-or fi ascuns-o? Şi nici tu nu ştii. Aşa că lasă-i pe ei să găsească comorile şi să ne ajute să le încărcăm pe vas. Pe urmă om vedea noi. Dacă m-aş fi putut bizui pe voi, lepădături olandeze ce sunteţi, l-aş fi lăsat pe căpitanul Smollett să ne conducă şi înapoi corabia până la jumătatea drumului.

— Las' că nu mai suntem nici noi chiar aşa de lepădat! îl contrazise Dick.

— Ba ţi-ai găsit! nu se dădu bătut Silver. Cel mult dacă ştiţi să mânuiţi cârma. Dar cine e în stare să păstreze ruta? Aşa ceva nu ştie să facă nimeni dintre dumneavoastră, onoraţi domni. De-ar fi fost după voia mea, l-aş fi lăsat pe căpitanul Smollett să ne ducă şi îndărăt, barem până la pasate. Aş fi ştiut cel puţin că de-acolo mergeam dea dreptul şi nu vom ajunge să dăm fiecăruia doar câte-o linguriţă de apă pe zi. Dar întrucât vă ştiu ce fel de oameni sunteţi, o să trebuiască să scăpăm de ei pe insulă de îndată ce-or căra comoara pe vas. Vă ştiu eu! Vouă nu vă arde decât cum să puneţi mai curând laba pe băuturică. La drept vorbind, mă doare inima când mă gândesc c-o să trebuiască să mă întorc cu nişte oameni ca voi.

— Ia nu te mai fandosi şi tu atâta, Lungane! strigă Israel. Vezi doar că nu se pune nimeni de pricină.

— Ehe, parcă puţine corăbii mai mari ca asta am văzut eu pierind din te miri ce? Parcă puţini voinicoşi de alde voi i-am văzut suiţi în furci şi uscându-se la soare? exclamă Silver. Şi pentru ce crezi? Doar pentru că se grăbeau, se grăbeau, se grăbeau... Ascultă-mă pe mine: am mai călătorit pe mare şi am văzut ceva în viaţa mea. De-aţi fi ştiut voi să conduceţi corăbii şi să luptaţi cu vânturile, demult v-aţi fi plimbat cu toţii numai în rădvane. Ei, dar unde să se poată una ca asta! Vă ştiu eu, fârtaţilor. O să linchiţi la rom până o să vă vedeţi cu gâtul în laţ.

— Te ştim şi noi, John, că eşti cuvios ca un capelan[1], îi replică Israel. Dar au mai fost şi alţii, care ştiau să conducă o corabie nu mai rău ca tine. Acelora le plăcea să petreacă, şi nu făceau pe şefii - beau şi ei şi-i lăsau şi pe alţii să bea.

— Da, spuse Silver. Dar unde sunt ei acuma? Aşa i-a fost feleşagul lui Pew - şi a murit în mizerie. Şi Flint a fost la fel - şi a murit de beţie la Savannah. Da, au fost într-adevăr oameni plăcuţi şi veseli... Numai că se pune întrebarea unde sunt acuma!

— Şi ce-o să facem cu ei, când ne-or cădea în mină? întrebă Dick.

— Uite un om pe gustul meu! exclamă cu încântare bucătarul. Ăstuia îi arde de treabă, nu de palavre. Ei şi ce zici tu să facem cu ei? Să-i debarcăm pe cine ştie ce ţărm pustiu? Aşa ar fi făcut England. Ori să-i hăcuim pe toţi ca pe nişte pui de găină? Aşa ar fi făcut Flint sau Billy Bones.

— Da, aşa avea Billy obicei, spuse Israel. Şi mai avea o vorbă, că cică: „Morţii nu muşcă”. Acuma e şi el mort şi-şi poate controla zicala prin propria-i experienţă. Da, Billy era meşter în de-alde astea.

— Aşa e, spuse Silver. Era într-adevăr un om şi jumătate Bill al nostru. Nu cruţa pe nimeni. Dar eu sunt om blând, eu sunt un gentelmen, totuşi lucrurile iau o întorsătură serioasă şi de aceea - datoria mai întâi de toate, băieţi. Votez şi eu să-i omorâm, căci nu doresc defel să dea năvală peste mine, ca dracul peste călugăr, unul din domnişorii ăştia, tocmai în clipa când am să ajung membru

[1] *Capelan* — preot, confesor.

al parlamentului şi am să mă lăfăiesc în caretă aurită. Trebuie să aştepţi până se coace fructul, dar când s-a copt trebuie să ştii să-l rupi!

— John, exclamă şeful de echipaj, să ştii că eşti un erou!

— Asta o s-o vedem noi când o să vie vorba la faptă, Israel, spuse Silver. Nu vă cer decât o singură favoare: să mi-l lăsaţi pe mâna mea pe squire Trelawney. Vreau să-i tai chiar eu căpăţâna ceea a lui de viţel... Dick, adaugă el brusc, fii bun de sai în butoi şi dă-mi un măr. Nuş' ce am, parcă mi s-a uscat gâtlejul.

Puteţi să vă închipuiţi groaza mea! Aş fi sărit din butoi şi aş fi rupt-o de fugă dacă m-aş fi simţit în putere, dar inima, mâinile şi picioarele refuzară toate odată să mă mai slujească. Dick era gata să se scoale de jos, când îl opri vocea lui Hands:

— Ce te-a apucat să sugi putregai dintr-ăsta, John? Mai bine dă-ne nişte rom.

— Bine, spuse Silver. Uite cheia, Dick. Am încredere în tine. Scoate o cană din butoiaşul ce-l am eu ascuns în cambuză la mine şi adu-ne-o.

Cu toată spaima mea, m-am gândit îndată: „Aha, uite de unde lua mister Arrow romul care l-a dus la pierzanie!”

Cum plecă Dick, Israel începu să-i şoptească ceva la ureche bucătarului. N-am auzit decât două-trei cuvinte, dar şi ele mi-au fost de ajuns.

— Ceilalţi nu se învoiesc, şopti Israel.

Vasăzică au mai rămas oameni de credinţă pe corabie.

Când se întoarse Dick, toţi trei îşi trecură din mână în mână ulciorul şi băură - unul „pentru noroc”, altul „pentru bătrânul Flint”, iar Silver porni chiar un cântec:

Pentru vânt bun şi izbândă!
Ca s-avem parale-n pungă!



În butoiul meu se făcu de-odată lumină. Când m-am uitat în sus, am văzut că se ridicase luna, argintând gabia arborelui artimon şi pânzele arborelui de trichet. În aceeaşi clipă răsună glasul marinarului de cart:

— Pământ la proră!



Capitolul XII: Sfat de război

Puntea se cutremură de tropot. Am auzit cum dau fuga oamenii din cabină şi de pe puntea inferioară. Am sărit şi eu din butoi, m-am strecurat pe după pânze, am ieşit pe punte şi am dat fuga la proră împreună cu Hunter şi doctorul Livesey.

Tot echipajul se adunase aici. Odată cu răsăritul lunii se împrăştiase şi ceaţa. Departe spre sud-vest am văzut cu toţii două dâmburi joase cam la vreo două mile unul de altul, iar în spatele lor al treilea dâmb, mai înalt, învăluit încă de ceaţă. Toate trei erau de o formă conică aproape perfectă.

Stăteam şi eu, privindu-le ca prin vis, fără să-mi fi venit încă în fire după spaima prin care trecusem. Apoi am auzit vocea căpitanului Smollett dând ordine. „Hispaniola” vira cu pânzele spre vânt, care o abătea spre est de insulă.

— Măi băieţi, spuse căpitanul când toate ordinele îi fuseseră executate, aţi mai văzut careva din voi insula asta cândva?

— Eu am văzut-o, sir, spuse Silver. Luam de aici apă dulce pe când serveam bucătar pe un vas de comerţ.

— Pare-se că cel mai potrivit loc pentru a arunca ancora e în partea de sud, dincolo de insuliţa de colo, nu-i aşa? întrebă căpitanul.

— Da, sir. Insula asta se cheamă Insula Scheletului. Pe vremuri piraţii ancorau mereu prin părţile astea şi unul din marinarii de pe vasul nostru ştia toate denumirile, ce le dădeau ei locurilor de aici. Uite dealul acela dinspre miază-noapte se cheamă Primul Catarg. Sunt trei dealuri, care se înşiră de la nord spre sud: Primul Catarg, Al Doilea Catarg şi Al Treilea Catarg. Al Doilea Catarg - dealul ăl mare învăluit de ceaţă - se mai cheamă Ocheanul, pentru că piraţii puneau totdeauna un post de observaţie în vârful lui, când ancorau să-şi dreagă vasele. Fiindcă aici îşi dregeau ei de obicei vasele, sir.

— Ia iute ici, pe harta mea, spuse căpitanul Smollett. Asta-i insula de care spui?

Ochii Lunganului scăpărară, când luă harta în mână, dar în aceeaşi clipă îi întunecă dezamăgirea. Ceea ce ţinea el acum în mână, nu era harta, pe care o găsisem noi în lada lui Billy Bones, ci copia ei exactă - cu denumirile, cu dealurile şi aduncimile, dar fără cele trei cruciuliţe roşii şi fără însemnările scrise de mână. Cu toată ciuda, Silver se stăpâni însă şi nu se trădă.

— Da, sir, spuse el, asta e. E foarte bine desenată. Oare cine să fi desenat harta asta, că piraţii nu-s oameni cu ştiinţă de carte... Aha, uite şi Popasul căpitanului Kidd - aşa-i zicea marinarul de care vă, spuneam. Aici e un curent puternic, care duce spre sud. Apoi coteşte spre nord, pe lângă ţărmul vestic. Aţi făcut foarte bine, sir, că aţi manevrat în direcţia asta, urmă el. Dacă vreţi să intraţi în golf şi să puneţi vasul pe-o coastă pentru reparaţie, nici că puteaţi găsi loc mai nimerit.

— Mulţumesc, îl concedie scurt căpitanul Smollett. Când am să mai am nevoie de ajutor, voi apela iar la dumneata. Acum eşti liber.

Eu rămăsesem uluit de sângele rece, cu care declarase John c-a mai văzut insula asta. Mărturisesc că m-am speriat de moarte apoi, când l-am văzut că se mai şi apropie de mine.

Fireşte, n-avea de unde să ştie că stătusem în butoi şi auzisem totul, dar îmi inspira atâta groază prin cruzimea, făţărnicia şi uriaşa influenţă ce-o avea asupra echipajului, încât, când mi-a pus mâna pe umăr era mai să cad din picioare.

— Să ştii că nu-i rău locşor insula asta, îmi spuse el. Nu-i rău de loc pentru un flăcău ca tine. Ai să te scalzi, ai să te caţări în copaci şi ai să vânezi căprioare sălbatice. Ba ai să mai salţi tu însuţi ca o căprioară pe cărăruile de munte. Al naibii să fiu, dacă nu mă simt şi eu iar tânăr, când privesc la insula asta. Uit că am un picior de lemn. Bine e să fii băieţandru şi să ai toate zece degetele la picioare! Dacă vrei să dai o raită pe uscat, spune-mi mie, să-ţi fac o gustărică de drum. M-a bătut prieteneşte pe umăr şi şi-a văzut de treabă.

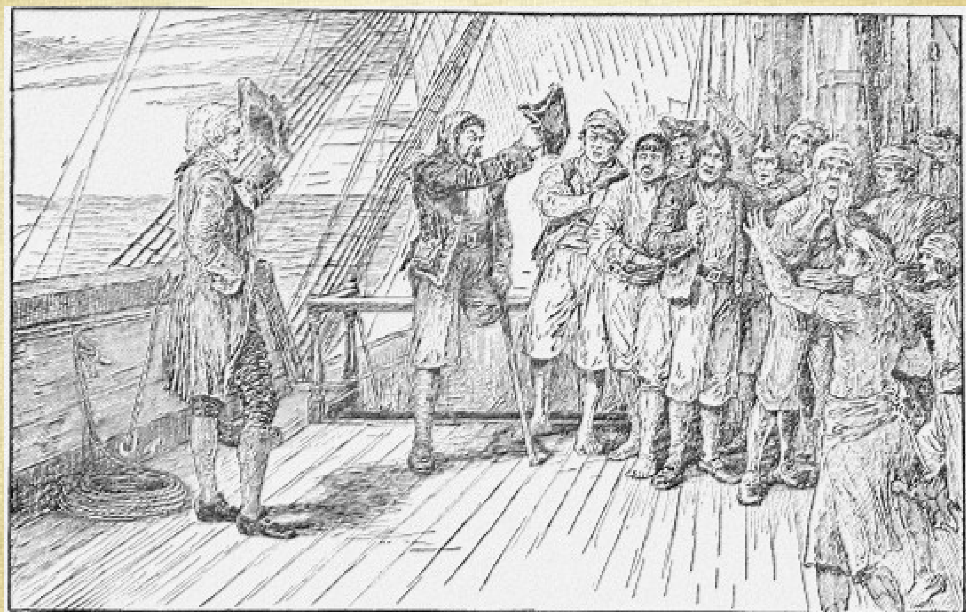
Căpitanul Smollett, squire Trelawney şi doctorul Livesey stăteau de vorbă toţi trei pe puntea dintre arborele mare şi artimon. Aş fi vrut să le dau de ştire cât mai curând despre tot ce izbutisem să aflu, dar n-am cutezat să le întrerup vorba în văzul tuturor. Mă învârteam în jurul lor, tot frământându-mă cum să găsesc un mijloc de a le atrage atenţia, când deodată doctorul Livesey mi-a făcut semn să mă apropii. Îşi uitase jos pipa şi vroia să mă trimită după ea, căci nu putea răbda multă vreme lipsa tutunului. M-am dat cât mai aproape de el, ca să nu mă audă nimeni dintre marinari, şi i-am şoptit:

— Am ceva să vă spun, domnule doctor. Las' să coboare jos în cabină căpitanul şi squire-ul, după care poate găsiţi dumneavoastră un pretext să mă chemaţi şi pe mine jos. Am să vă comunic nişte noutăţi înspăimântătoare.

Doctorul s-a schimbat un pic la faţă, dar şi-a recăpătat îndată cumpătul.

— Mulţumesc, Jim, asta-i tot ce-am vrut să ştiu, rosti el, ca şi cum mi-ar fi pus cu o clipă înainte cine ştie ce întrebare. Apoi se întoarse spre squire şi căpitan. Urmară să vorbească toţi trei cu un aer cât se poate de calm, fără să ridice glasul şi fără să scoată o cât de slabă exclamaţie, dar am înţeles că doctorul Livesey le transmise rugămintea mea. Apoi căpitanul îi porunci lui John Anderson să cheme tot echipajul pe punte.

— Băieţi, începu căpitanul Smollett, adresându-se marinarilor, vreau să vorbesc ceva cu voi. Pământul pe care-l vedeţi în faţa voastră, e insula spre care am navigat atâta timp. Ştim cu toţii ce om generos e mister Trelawney. Domnia sa m-a întrebat, dacă echipajul a muncit cu spor în timpul călătoriei. Şi eu i-am răspuns că fiece matroz şi-a îndeplinit cu sârguinţă datoria şi că niciodată nu mi-aş fi putut dori să-mi lucreze mai bine echipajul. Aşa că acum mister Trelawney, eu şi doctorul ne ducem cu toţii în cabină să bem un păhăruţ în sănătatea şi pentru succesul vostru, iar vouă o să vi se dea aici nişte grog, ca să puteţi bea şi voi în sănătatea şi pentru succesul nostru. Dacă vreţi să-mi ştiţi părerea, vă pot spune că, cinstindu-ne, squire Trelawney se dovedeşte a fi cât se poate de amabil. Propun să strigăm de trei ori „ura” în cinstea lui.



Fireşte, nu era nimic ciudat în faptul că s-au pornit să strige cu toţii „ura”. Dar atât de sincer şi puternic au răsunat uralele lor, încât trebuie să vă mărturisesc că aproape nu-mi venea să cred în clipa aceea că aceşti oameni se pregătesc să ne omoare pe toţi.

— Să trăiască şi căpitanul Smollett, ura! răcni Lunganul John, când amuţiră strigătele.

Şi de data asta uralele izbucniră din toate piepturile.

Când veselia generală ajunsese la culme, cei trei gentlemeni coborâră în cabină.

Puţin mai târziu ei trimiseră pe cineva să-l cheme pe Jim Hawkins, adică pe mine.

Când am intrat, şedeau cu toţii în jurul mesei. Aveau în faţă o sticlă de vin spaniol şi o farfurie cu stafide.

Doctorul fuma, ţinându-şi peruca pe genunchi, ceia ce, după cât îl cunoşteam eu, însemna că e foarte emoţionat, iluminatorul de la cârmă era deschis, deoarece noaptea era caldă. Luna aşternea o cărăruie de lumină în urma corăbiei.

— Ei, parcă ai vrut să ne comunici ceva, Hawkins, mi se adresă squire Trelawney, spune.

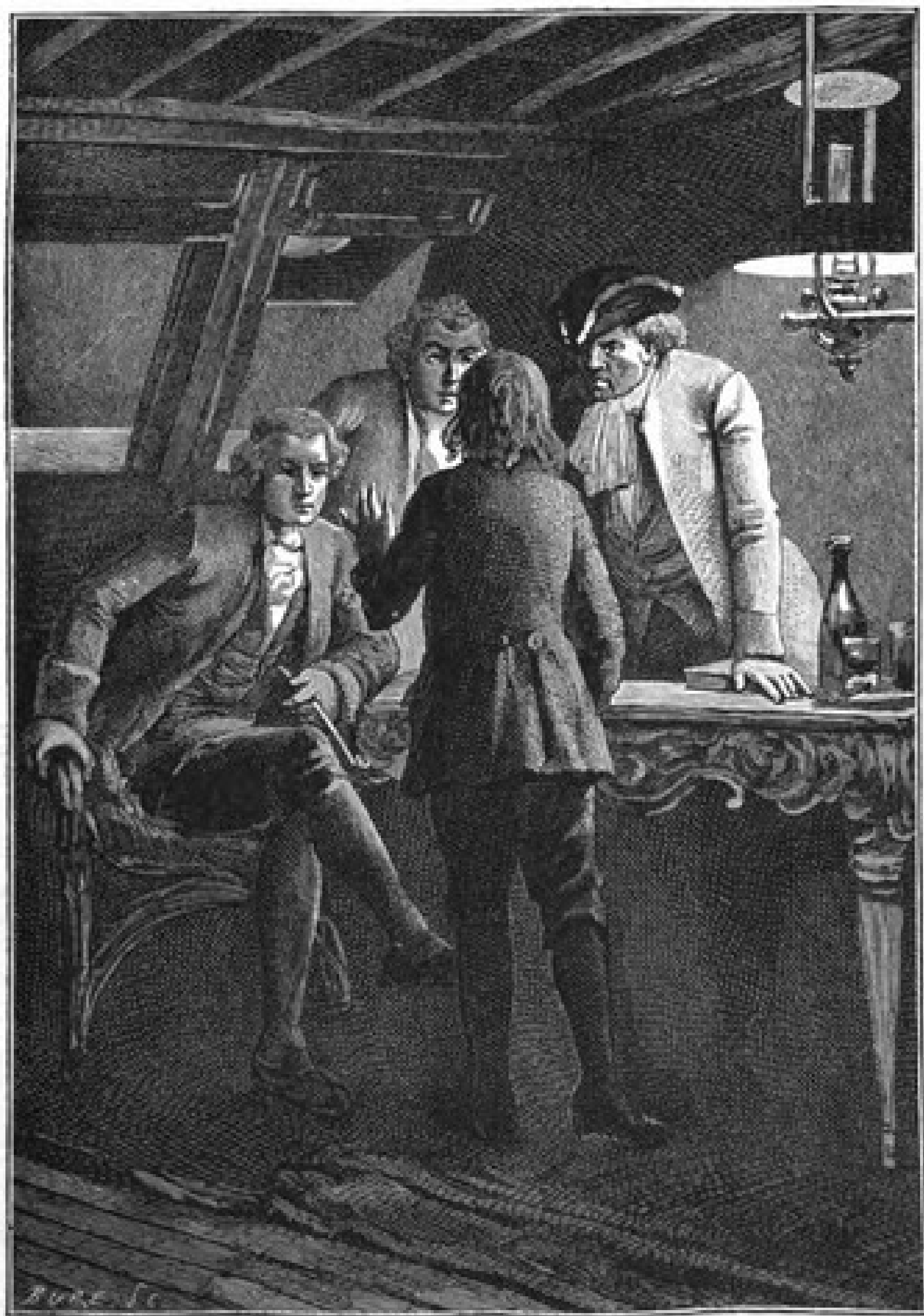
Le-am povestit pe scurt tot ce auzisem din butoi. Nu m-a întrerupt nimeni în tot timpul cât am vorbit, stăteau toţi neclintiţi, fără să-şi ia privirea de la mine.

— Stai jos, Jim, spuse doctorul Livesey.

M-au aşezat şi pe mine la masă, mi-au dat un pahar de vin, mi-au turnat în palmă un pumn de stafide, şi toţi trei, făcându-mi câte o plecăciune, au băut pe rând pentru sănătatea, pentru fericirea şi pentru vitejia mea.

— Da, căpitane, spuse squire Trelawney, ai avut dreptate, iar eu nu. Recunosc că sunt un măgar şi aştept ordinele dumitale.

— Sunt şi eu la fel de măgar, sir, protestă căpitanul. Pentru întâia dată văd un echipaj pregătindu-se să se răscoale, dar purtându-se totodată atât de ascultător şi supus. Cu alt echipaj aş fi ghicit demult toate şi aş fi luat măsuri de precauţiune. Dar ăştia m-au tras pe sfoară şi pe mine.



— Să ştii, căpitane, că te-a tras pe sfoară John Silver, spuse doctorul. E un om remarcabil.

— Ar fi şi mai remarcabil, dacă ar atârna acum spânzurat de catarg, replică scurt căpitanul. Dar toate discuţiile astea n-au nici un rost acum. Am tras câteva concluzii din cele auzite şi, dacă-mi îngăduie mister Trelawney, sunt gata să vi le expun.

— Dumneata eşti căpitan aici, sir, spune ce crezi de cuviinţă! rosti cu măreţie mister Trelawney.

— În primul rând, declară mister Smollett, trebuie să continuăm tot ce-am început, deoarece retragerea ne e tăiată, dacă aş încerca să spun un singur cuvânt despre întoarcere, bandiţii aceştia s-ar răscula pe loc. Într-al doilea rând, mai avem timp, cel puţin până-n clipa când găsim comorile. Şi al treilea: printre membrii echipajului au mai rămas şi oameni, ce ne sunt credincioşi. Mai devreme ori mai târziu va trebui să intrăm în luptă cu banda asta, aşa că propun să nu dăm defel de bănuit că am şti ceva de uneltirile lor, ci să atacăm noi primii, luându-i prin surprindere, când se vor aştepta mai puţin la una ca asta. Cred că ne putem bizui pe slugile dumneavoastră, mister Trelawney?

— Ca pe mine însumi, răspunse squire-ul.

— Vasăzică trei, răspunse căpitanul. Cu noi trei şi Hawkins, uită-ne ajunşi la şapte oameni, şi pe cine ne mai putem bizui din echipaj?

— Probabil pe cei, pe care i-a angajat Trelawney singur, fără ajutorul lui Silver, spuse doctorul.

— Ba nu, replică Trelawney. Şi pe Hands tot singur l-am angajat, dar vedeţi că...

— Şi eu credeam că în Hands putem avea încredere, mărturisi căpitanul.

— Şi când te gândeşti că sunt toţi englezi! exclamă squire Trelawney. Zău, sir, dacă nu-mi vine să arunc în aer toata corabia!

— Aşadar, domnilor, asta-i tot ce vă pot propune, urmă căpitanul. Trebuie să fim cu ochii în patru, aşteptând un prilej potrivit. Sunt şi eu de acord că nu-i uşor lucru. Mai

plăcut ar fi, dacă am putea să dăm pe loc năvală asupra lor. Dar nu putem întreprinde nimic, până nu aflăm cine dintre membrii echipajului ne-a rămas credincios. Repet: precauţiune şi răbdare - asta e tot ce vă pot propune deocamdată.

— În momentul de faţă cel mai mult folos ni-l poate aduce Jim, spuse doctorul. Marinarii nu se sfiesc de el, iar Jim e un băiat cu mult spirit de observaţie.

— Să ştii că şi eu mă bizui pe tine, Hawkins, adăugă squire Trelawney.

Trebuie să vă mărturisesc că mă temeam grozav să nu le înşel cumva încrederea. Dar împrejurările au fost de aşa natură, încât mi-a fost dat într-adevăr să le salvez viaţa.

Din douăzeci şi sase de oameni ne puteam bizui deocamdată numai pe noi şapte. Şi unul din aceşti şapte eram eu, un simplu băieţandru. Dacă e să-i socotim numai pe cei vârstnici, eram şase contra nouăsprezece.

Partea a treia: AVENTURILE MELE PE USCAT





Capitolul XIII: Cum s-au început aventurile mele pe uscat

Când am ieşit dimineaţa pe punte, insula mi s-a părut a arăta cu totul altfel decât ziua trecută. Deşi vântul se domolise, în timpul nopţii înaintasem o bună bucată, şi acum ne legănam uşor pe valuri, la o jumătate de milă de malul răsăritean, foarte coborât. Cea mai mare parte din insulă era acoperită de o pădure deasă. Doar ici-colo, prin văi, răsărea câte un petec de nisip gălbui şi se înălţau spre cer pâlcuri verzi de copaci, ce semănau cu pinii noştri. Dar priveliştea rămânea totuşi extrem de mohorâtă şi uniformă. Pe creştetul fiecărui dâmb se înălţau stânci ascuţite şi golaşe. Dâmburile acestea mă uimeau prin forma lor ciudată. Dealul Ocheanului era cu trei ori patru sute de picioare mai înalt decât celelalte şi părea cel mai ciudat ca formă: pantele abrupte şi culmea netedă, ca tăiată cu briciul, îl făceau să semene cu un uriaş piedestal de statuie.

“Hispaniola” sălta ca o coajă de nucă pe valurile oceanului, încât apa răzbătea prin saborduri[1]. Cavaleţii[2] se ciocneau de blocuri[3]. Cârma se lovea de pupă când din dreapta, când din stânga, şi întreaga corabie sălta, gemea şi trosnea, ca o jucărioară scăpată în vâltoare. M-am prins cu mâinile de pateraţină[4] şi am simţit că-mi vine rău. Toată lumea a prins să mi se învârtească în faţa ochilor.

Mă deprinsesem eu cu marea, câtă vreme corabia alergase slobodă pe valuri, dar acum, prinsă fiind de ancoră, se răsucea pe loc ca o sticlă înhăţată de vârtej, şi cum eram pe stomacul gol, simţeam că-mi vine greaţă şi ameţeală.

Nu ştiu ce anume - poate legănatul acesta pe valuri, pădurile mohorâte, stâncile sălbatice şi goale sau mugetul fluxului bătând în malurile abrupte - mă înfiora de groază. Dar, deşi soarele strălucea fierbinte în înalturi, deşi păsările de mare roiau în juru-ne, săgetând cu ţipete văzduhul şi coborând ca fulgerul să înhaţe în gheare vreun peşte la faţa apei, deşi oricine ar fi fost bucuros să vadă pământ după asemenea lungă călătorie în largul mării, mie urâtul îmi strângea ca într-un cleşte inima. De la întâia vedere am urât Insula Comorilor.

În dimineaţa asta echipajul avea a munci din greu. Pentru că vântul contenise, trebuia să coborâm bărcile pe apă, să remorcăm vasul trei sau patru mile, ocolind limba de pământ, şi să-l ancorăm într-o mică strâmtoare de după Insula Scheletului.

M-am aşezat şi eu într-una din bărci, deşi nu prea aveam ce face în ea. Soarele dogorea nemilos şi marinarii bodogăneau mereu, blestemându-şi soarta. Comanda barca Anderson. În loc să-i mai domolească pe ciracii săi, cârtea şi înjura mai abitir ca toţi ceilalţi.

---

[1] *Saborduri* — nişte deschizături de formă rotundă, la nivelul punţii, pe unde se îndepărtează apa din corpul corăbiei.

[2] *Cavalet* — un grătar de scânduri înălţat pe punte, pe care se aşează bărcile şi colacii de salvare.

[3] *Blocuri* — pilonii ce sprijină rostrele.

[4] *Pateraţină* — otgonul ce fixează catargul, legându-l de pupa corăbiei.

— Lasă, fie, scrâşni el, mai adăugând şi o sudalmă. Curând le-om pune noi capăt la toate cele.

“Semn rău” m-am gândit în sinea mea. Până acum oamenii munciseră cu sârguinţă şi plăcere. Fusese de ajuns însă să se vadă ajunşi la insulă, pentru ca disciplina să slăbească în asemenea hal.

John Lunganul nu se mai da dus de lângă cârmaci, ajutându-i să mânuie corabia. Cunoştea strâmtoarea ca pe propriul său buzunar şi nu se arăta deloc mirat că, ori de câte ori făceam măsurătorile de trebuinţă, apa se dovedea pretutindeni mai adâncă decât arăta harta noastră.

— Trecătoarea asta a săpat-o refluxul, ne spuse el. şi de fiece dată refluxul o adânceşte, ca o lopată uriaşă.

Ne-am oprit chiar pe locul unde se afla desenată pe hartă o ancoră. Cam un sfert de milă ne despărţea de corpul principal al insulei, ca şi de Insula Scheletului. Fundul era curat, presărat cu nisip. Cu un zăngănit puternic se lăsă la fund lanţul greu al ancorei, şi cârduri întregi de păsări se înălţară din pădure rotind şi ţipând deasupra noastră. Dar peste o clipă se ascunseră printre crengi şi se lăsă iar liniştea.

Strâmtoarea era ocrotită din toate părţile de puternicul zid al pădurii, pierzându-se în desişul ei. Hăţişul începea chiar din buza malurilor, iar departe în zare se înălţau ca un amfiteatru dealurile. Două gârle mâloase veneau să se verse în strâmtoare, ce părea astfel un mic iaz tihnit. Vegetaţia de-a lungul acestor două gârle te uimea prin culoarea-i de un verde otrăvit. De pe corabie nu se vedea nici urmă din cabana şi palisada ce ne aşteptam să vedem. Erau ascunse pesemne toate în dosul copacilor şi de n-ar fi fost harta noastră, am fi putut crede că suntem primii oameni care am dat peste insula asta, de când s-o fi ridicat din adâncul oceanului.

Văzduhul era nemişcat. Şi numai un singur zgomot tulbura liniştea - vuietul depărtat al fluxului, ce se sfărâma de stânci în celălalt capăt al insulei. Un iz ciudat venea înspre corabie - un iz de frunze moarte şi trunchiuri

putrezite. Am observat că doctorul îşi tot umflă nările şi se strâmbă, de parcă i-ar fi mirosit a ouă clocite.

— Nu ştiu de-or fi fiind aici comori, spuse el, dar vă jur pe peruca mea că frigurile nu lipsesc.

Purtarea echipajului, care mă alarmase atâta, pe când remorcam cu barca corabia, ajunse să-mi pară aproape ameninţătoare la întoarcere. Marinarii umblau de colo până colo pe punte şi tot şopteau foarte suspect între ei. Până şi cele mai însemnate ordine le ascultau posomorâţi şi le îndeplineau absolut fără nici un chef.

Chiar cei mai paşnici păreau atinşi de molima răzmeriţei şi n-avea cine-i chema la ordine. Vântul răscoalei aduna parcă asupra capetelor noastre nouri negri de furtună.

Nu numai noi, cei din cabină, observasem primejdia. John Lunganul se străduia din răsputeri şi el să păstreze ordinea, colindând de la un grup la altul, vorbind cu fiece marinar în parte şi străduindu-se să dea pildă. Nu ştia ce să mai facă, doar să pară cât mai supus şi serviabil. Împărţea zâmbete la dreapta şi la stânga, şi dacă se dădea vreun ordin se repezea primul să-l îndeplinească, strigând cu veselie:

— Am înţeles, am înţeles, sir!

Iar când n-avea ce face se pornea pe cântat cântece unul după altul, ca să bată mai puţin la ochi ursuzenia celorlalţi.

Dar din tot ce vedeam că mocneşte în juru-ne în ziua asta blestemată, mai plină de tăinuită ameninţare ni se părea tocmai purtarea Lunganului.

Ne-am adunat în cabină să ţinem sfat.

— Sir, începu căpitanul, dacă dau un singur ordin, toată corabia are să sară la noi. Vedeţi şi dumneavoastră ce se petrece. La fiece pas mi se trânteşte în obraz o grosolănie. Dacă aş cuteza să le răspund, ne-ar rupe în bucăţi pe loc. Dacă n-o să reacţionez la grosolăniile lor, Silver poate începe să ne suspecteze, şi atunci pierdem în mod sigur partida. Grea situaţie, mai ales că acum ne putem bizui doar pe un singur om.

— Pe cine? întrebă squire Trelawney.

— Chiar pe Silver, sir, răspunse căpitanul. Ţine şi el, nu mai puţin ca noi, să liniştească spiritele. Se vede de cât colo că i-a apucat un simplu capriciu, şi dacă i-am da posibilitatea, el i-ar convinge să nu se răscoale înainte de vreme... Propun să-i dăm putinţa să le vâre minţile în cap. N-ar strica să le îngăduim marinarilor să debarce pe uscat, ca să se mai plimbe. Dacă se duc toţi împreună, cu atât mai bine, - punem îndată mâna pe corabie. Dacă nu se duce nimeni din ei - ne închidem în cabină şi ne apărăm, iar dacă or să se ducă numai o parte, să mă credeţi, Silver o să-i aducă îndărăt pe bord ascultători ca nişte mieluşei.

Aşa am şi hotărât. Am împărţit pistoale încărcate printre oamenii de nădejde, iniţiind pe Hunter, Joyce şi Redruth în planurile noastre. Aflând ce se pregăteşte, ei nu s-au prea mirat şi în genere au primit ştirea mult mai calm decât ne aşteptam noi. Apoi, căpitanul a ieşit pe punte şi s-a adresat echipajului:

— Băieţi! le-a spus el. Astăzi am lucrat din greu şi suntem cu toţii rupţi de osteneală. Nu ne-ar strica deloc o mică plimbare pe uscat. Bărcile au fost coborâte pe apă, şi care vrea se poate duce pe ţărm. O jumătate de ceas înainte de apusul soarelui voi trage un foc de tun, ca semnal de întoarcere.

Nătărăii şi-or fi închipuit, pesemne, c-or să găsească comorile cum or coborî pe uscat, şi într-o clipă parcă le-ar fi luat cineva cu mâna toată mahmureala. S-au pornit pe asemenea urale, încât au răzbubuit ecourile până spre dealurile din zare şi păsări speriate s-au înălţat iar cârd deasupra noastră.

Căpitanul procedă apoi foarte cuminte, plecând şi lăsându-l pe Silver să organizeze debarcarea. Nu-i vorbă, nici n-ar fi putut proceda altfel. Căci dacă rămânea pe punte, iar fi fost absolut imposibil să se prefacă a nu înţelege nimic din cele ce se petreceau sub nasul său.

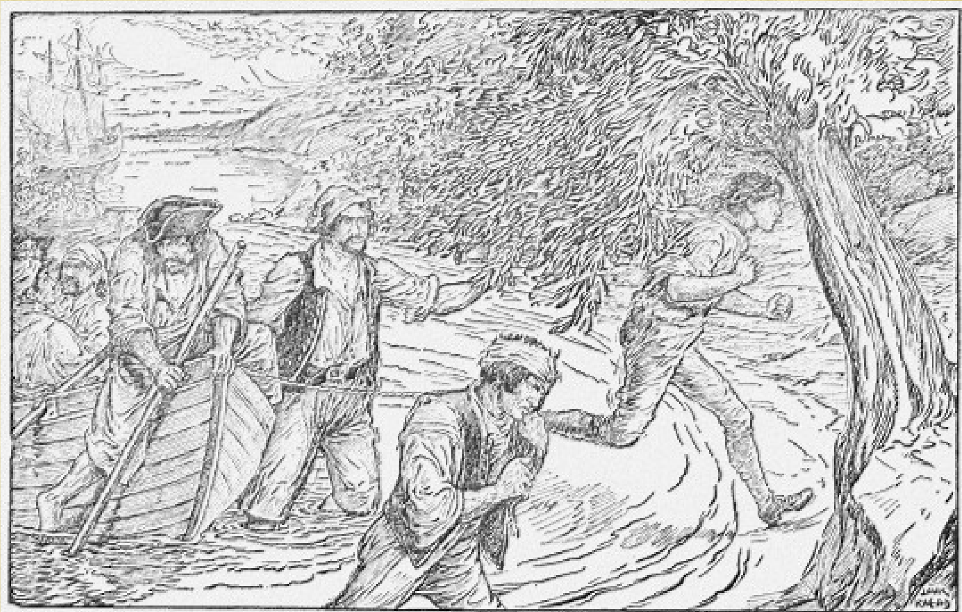
Totul era limpede ca lumina zilei. Căpetenia era Silver şi la porunca lui se adunase o ceată întreagă de răsculaţi. Iar marinarii paşnici - curând a ieşit în vileag că au mai

rămas şi dintr-aceştia pe corabie - s-au dovedit a fi nişte prostănaci. De altminteri, se prea poate că şi ei erau stârniţi împotriva noastră de răsculaţi, dar n-aveau chef să meargă prea departe. Una era să cârteşti, să trândăveşti şi să nu vrei să execuţi ordinele, şi cu totul altceva e să pui stăpânire pe o corabie şi să ucizi oameni nevinovaţi. După ciondăneli îndelungate, echipajul se împărţi astfel: şase rămaseră pe corabie, iar ceilalţi treisprezece, printre care şi Silver, coborâră în bărci.

În clipa asta m-am hotărât brusc să săvârşesc primul din seria aceea de acte disperate, care ulterior ne-au scăpat totuşi de moarte. Chibzuisem cam aşa: totuna nu putem pune mâna pe corabie, din moment ce Silver a lăsat pe bord sase din tâlharii săi. Pe de altă parte, o dată ce-au rămas numai sase, înseamnă că nu au cine ştie ce nevoie de mine aici. Şi am hotărât să cobor şi eu pe ţărm. Într-o clipă am încălecat balustrada şi m-am lăsat să cad în cea mai apropiată barca, care s-a şi pornit în secunda următoare.

Nu mi-a dat nimeni prea multă atenţie şi numai vâslaşul din faţă a rostit plictisit:

— Tu eşti, Jim? Ţine capul la cutie! Dar Silver, aflat în cealaltă barcă, s-a uitat cu luare-aminte spre mine şi m-a strigat, ca să se convingă că într-adevăr eu sunt. A început să-mi pară rău că m-am pornit cu ei, dar nu mai aveam încotro.



Bărcile s-au luat la întrecere care va ajunge mai repede la ţărm. şi pentru că barca în care mă aflam eu pornise prima, era mai uşoară ca cealaltă şi cu vâslaşi mai voinici, am luat-o cu mult înaintea lui Silver. Cum am ajuns la mal, într-o clipă m-am şi prins de o creangă, am sărit din barcă şi m-am năpustit cu capul înainte în desiş. Silver şi tovarăşii săi rămăseseră la vreo sută de iarzi în urmă.

— Jim, Jim! tot striga el.

Dar se înţelege că n-am stat nici o clipă să iau aminte la strigătele lui. Fugeam de mâncam pământul, sărind peste rădăcini, frângând crengile, căzând şi iar ridicându-mă, şi am tot fugit aşa, până când am simţit că nu mă mai ţin puterile.



Capitolul XIV Prima lovitură

Mulţumit că m-am văzut scăpat de Lunganul, m-am înveselit şi am început să privesc curios în juru-mi.

La început m-am pomenit printre nişte smârcuri năpădite de sălcii, păpuriş şi fel de fel de copaci de care nu mai văzusem. Apoi am răzbit până-n marginea unor nisipărişuri ce se întindeau cale de aproape o milă, având şi urme de vegetaţie: creşteau ici-colo pini rari şi un fel de copăcei schilavi, semănând a stejari, dar cu frunze albicioase ca ale sălciilor. Departe, departe se zărea un deal cu două creste, cele două culmi stâncoase sclipeau ciudat în lumina soarelui.

Simţeam pentru întâia dată în viaţa mea bucuria ce-o încearcă exploratorii, ajungând în locuri pe unde n-a mai călcat nici când picior de om. Insula nu era locuită. Oamenii veniţi cu mine rămăseseră mult în urmă şi n-aş fi putut întâlni în cale decât cine ştie ce jivine sau păsări. Mă strecuram cu prevedere printre copaci. Întâlneam la tot pasul fel de fel de plante şi flori necunoscute.

Din loc în loc dădeam şi peste şerpi. Unul din ei, încolăcit pe-o piatră, a ridicat capul şi a sâsâit furios la mine, cum ar sâsâi rotindu-se un titirez. Habar n-aveam eu că vedeam pentru prima oară în viaţă atât de bine cunoscutul şarpe cu clopoţei, a cărui muşcătură e mortală.

În sfârşit am intrat într-un hăţiş de copaci ce semănau a stejari. Mai târziu am aflat că aşa se şi cheamă: stejari cu frunza veşnic verde. Creşteau pe pământ nisipos şi erau foarte scunzi, ca nişte tufe de păducel. Crengile noduroase le erau straniu împletite şi coroana deasă părea să se înalţe asupră-le ca un acoperiş de paie. Pâlcurile de stejari, tot mai înalţi şi deşi, coborau pe panta nisipoasă spre nişte mlaştini întinse, năpădite de păpuriş, prin care şerpuia una din gârlele ce se vărsau în strâmtoare. Pale de aburi pluteau peste smârcuri şi contururile Dealului Ocheanului pâlpâiau tremurătoare în văzduhul fierbinte.

Deodată am auzit foşnind păpurişul. O raţă sălbatică îşi luă măcăind zborul, apoi alta, şi curând am văzut înălţându-se deasupra smârcurilor un cârd uriaş de păsări, care se roteau cu ţipăt în văzduh. Mi-am dai seama îndată că trebuie să se fi arătat prin apropiere vreunul din marinarii noştri. N-am greşit. Curând am auzit de departe un glas, care, tot apropiindu-se, răsuna din ce în ce mai desluşit.

M-am speriat îngrozitor, am dat fuga în hăţişul cel mai apropiat şi m-am tăinuit ca un şoricel printre stejari.

Alt glas răspunse de undeva. Apoi l-am auzit iar pe cel dintâi şi l-am recunoscut - era glasul lui Silver. Nu-i mai tăcea gura, tot vorbind cu cineva. Tovarăşul lui îi răspundea arar. După cum mi s-a părut mie, erau amândoi scoşi din sărite, dar cuvintele, cu toate eforturile mele, nu le puteam desluşi.

De la o vreme au amuţit amândoi. Pesemne s-or fi aşezat să se mai odihnească, deoarece şi păsările s-au liniştit şi s-au aciuat iar în păpuriş.



În clipa asta mi-am dat seama că de fapt mă abat de la îndatoririle mele. Dacă am fost atât de prost să debarc pe uscat împreună cu piraţii, cel puţin să ascult ce au de gând. Datoria îmi impunea să mă furişez cât mai aproape de ei şi să mă ascund în tufărişul acesta des de stejari strâmbi şi noduroşi.

Stabilisem exact locul unde şedeau cei doi marinari, şi după sunetul vocilor, şi după cele câteva păsări, care mai roteau speriate deasupra lor.

Am luat-o târâş înainte şi când am ridicat în sfârşit capul, privind prin frunziş, l-am văzut într-o poiană înverzită, lângă mlaştină, pe John Silver, iar în faţa lui se proptise celălalt marinar.

Urmau să vorbească, stând amândoi în păliştea soarelui. Silver îşi zvârlise pălăria jos în iarbă şi pe faţa lui mare, dolofană şi albă, şiroind de sudoare, se citea o rugăminte aproape disperată.

— Prietene, repeta el, mi-eşti mai scump ca aurul. Oare crezi tu că mi-aş bate atâta capul cu tine, dacă nu te-as iubi din toată inima? Dar ce s-a făcut, s-a făcut şi acum nu mai poţi schimba nimic. Aşa că stau acum cu tine doar pentru că nu vreau să-ţi frângi gâtul de pomană. De-ar afla marinarii noştri ce vorbesc eu cu tine, Tom, nu ştiu, ce mi-ar face!

— Silver..., răspunse marinarul, şi am observat că s-a făcut stacojiu la faţă, iar glasul răguşit îi vibra ca un otgon prea întins. Silver, cum te văd nu mai eşti tânăr şi parcă mai ai un pic de obraz. Cel puţin deocamdată nu te socoate nimeni un escroc. Ai bani... mulţi bani... mai mulţi decât au alţi marinari. Şi nici laş nu eşti. Lămureşte-mă, rogu-te, de ce te-ai înhăitat cu leprele astea afurisite? Zău, nu pot să cred că ai făcut cârdăşie cu ei. Află deci că mai curând aş lăsa să mi se taie mâna dreapta, decât să ajung un trădător...

Un zgomot neaşteptat îi curmă cuvintele. Uite că am găsit în sfârşit un marinar cinstit! Şi în aceeaşi clipă ajunse până la mine confirmarea că mai este unul la fel. Departe, dincolo de smârcuri, răsună un strigăt de mânie, apoi un

ţipăt strident, urmat de un geamăt sfâşietor. Ecoul repetă de câteva ori geamătul, izbindu-l de stâncile din Dealul Ocheanului. Toată armata de păsări se înălţă iar în văzduh, acoperind cerul. Lungă vreme mi-a mai răsunat în urechi geamătul acesta de agonie, deşi se înscăunase iar tăcerea, întreruptă doar de fâlfâitul din aripi al păsărilor ce coborau şi de mugetul îndepărtat al fluxului.

Tom tresări ca un cal căruia i-ai da pinteni. Dar Silver nici nu clipi din ochi. Stătea sprijinit în cârjă şi-l fixa cu privirea ca un şarpe gata să muşte.

— John! spuse marinarul, întinzând mâna spre el.

— Jos labele! urlă Silver, făcând un salt îndărăt cu o iuţeală şi abilitate de acrobat.

— Bine, John Silver, las jos labele, spuse marinarul. Dar să ştii că numai conştiinţa necurată te face să te temi de mine. Te implor, lămureşte-mă ce s-a întâmplat acolo!

— Ce s-a întâmplat? îl strâmbă Silver. Şi zâmbi, dar nu atât de larg ca de obicei; pe faţa lui lătăreaţă ochii i se îngustară ca două ascuţişuri de ac, strălucind sticlos. Ce s-a întâmplat?

Cred că Alan a ţipat.

Sărmanul Tom se năpusti la bucătar.

— Alan?! exclamă el. Dacă-i el, fie-i ţărâna uşoară... A murit ca un adevărat marinar! Pe când tu, John Sil- ver... Lungă vreme am fost tovarăşi, dar de acum înainte s-a isprăvit! Chiar de-o fi să mor ca un câine, n-am să-mi calc pe cuget. Voi l-aţi omorât pe Alan, nu-i aşa? Atunci omorâţi-mă şi pe mine, dacă sunteţi în stare! Dar să ştii că nu mă tem de voi.

Acestea fiind spuse, viteazul marinar se întoarse cu spatele spre bucătar şi porni spre ţărm. Dar nu i-a fost dat să ajungă prea departe. John scoase un ţipăt, se apucă cu mâna de-o creanga şi, ridicându-şi cârja, o repezi în urma lui, ca pe-o suliţă. Cârja, zvârlită cu o forţa teribilă, zbură şuierind prin văzduh şi-l lovi pe Tom cu ascuţişul drept în spate, între omoplaţi. Bietul Tom bătu aerul cu mâinile şi căzu.



Nu ştiu cât de grav fusese rănit... După sunetul ce l-am auzit, cârja îi rupse pesemne şira spinării. Silver nu-l mai lăsă să-şi vină în fire. Fără sprijin, doar într-un picior, sări spre el ca o maimuţă şi-şi împlântă de două ori cuţitul până la mâner în trupul ce zăcea fără apărare. Din tufişul unde mă aflam ascuns, am auzit ce greu sufla ucigaşul, aplicând loviturile.

Nu-mi mai pierdusem niciodată până atunci cunoştinţa şi nu ştiam cam ce-o fi însemnând, dar în clipa aceea toată lumea dispăru ca într-o ceaţă în faţa ochilor mei. Şi Silver, şi păsările, şi culmea Dealului Ocheanului - toate porniră să se rotească şi să se legene în juru-mi. În urechi îmi suna un dangăt de clopote, însoţite de glasuri depărtate şi străine.

Când mi-am venit în fire, mizerabilul stătea iar cu cârja subsuoară şi cu pălăria în cap. Iar la picioarele lui zăcea nemişcat Tom. Dar ucigaşul nici nu se uita la el. Îşi ştergea cuţitul năclăit de sânge cu un mănunchi de iarbă.

Toate în juru-mi rămăseseră neschimbate. Soarele urma să dogorască nemilos culmea înaltă a dâmbului, jos deasupra smârcurilor pluteau aceleaşi pale de ceaţă. Şi parcă nu-mi venea să cred că o clipă în urmă fusese omorât un om chiar sub ochii mei.

John scoase un fluier din buzunar şi fluieră de câteva ori în şir. Semnalul se împrăştie departe în văzduhul fierbinte. Eu nu ştiam, fireşte, pe cine vrea să cheme Silver şi ce înseamnă semnalul acesta, dar într-o clipa au răbufnit iar la suprafaţă toate spaimele din mine. Or să vină oameni... Or să dea peste mine... Dac-au omorât de-acum piraţii aceşti marinari cinstiţi, de ce adică, după Tom şi Alan, n-aş putea să cad şi eu victima furiei lor?

Silindu-mă să nu fac zgomot, am ieşit în patru labe din tufiş şi am rupt-o de fugă spre pădure. Depărtându-mă în goană, l-am auzit deodată pe bătrânul pirat strigându-şi tovarăşii. Glasurile lor parcă mi-au prins aripi de umeri. Hăţişul rămase departe în urmă. Alergam cum nu mai alergasem niciodată. Zburam, fără să mă mai uit pe unde trec, doar să pun între mine şi ucigaşii aceştia cea mai

mare distanţă posibilă. Cu fiece pas spaima mea creştea, prefăcându-se în cele din urmă într-o groază nebună.

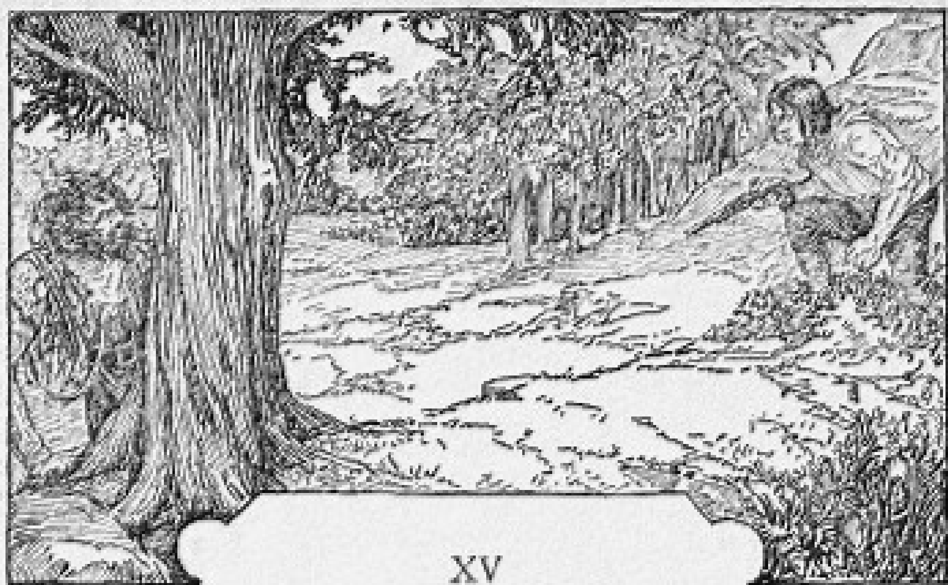
Situaţia mea era pur şi simplu disperată. Pot eu oare îndrăzni când va răsuna lovitura de tun să mă urc în barcă alături de tâlharii aceştia, cu mâinile pătate de sânge omenesc? Pot eu oare nădăjdui că nu-mi va suci gâtul oricare din ei chiar în prima clipă când ar da peste mine? Doar lipsa mea e prea de ajuns pentru a le dovedi că mă tem de ei şi vasăzică le-am ghicit jocul. „Totul s-a sfârşit, cugetam eu. Adio „Hispaniola”! Rămâneţi cu bine, squire Trelawney, doctor Livesey şi căpitane Smollett! Dacă n-am să mor de foame, voi muri fără doar şi poate străpuns de cuţitele bandiţilor...”.

Goneam fără să ştiu încotro mă îndrept, până când m-am pomenit la poalele dealului acela cu două creste. În partea aceasta a insulei stejarii cu frunzişul veşnic verde erau mai rari şi începuseră să semene a copaci adevăraţi. Ici-colo printre ei se înălţau pini singuratici, numărând cel puţin cincizeci-şaptezeci de picioare[1] până-n vârf. Văzduhul era proaspăt şi curat, cu totul altfel decât jos, lângă mlaştină.

Dar aici mă aştepta altă primejdie, şi inima mi se strânsese iar de groază.

---

[1] *Picior* — unitate de măsură, egală cu 30,48 cm.



Capitolul XV: Insularul

Un val de pietriş mărunt se revărsă pe panta stâncoasă, săltând şi fâşâind în iarbă, printre pomi. Am privit fără voia mea în sus şi am văzut o făptură ciudată, care s-a ascuns brusc după un trunchi de pin. Ce să fie? Un urs? Un om? O maimuţă? Apucasem să observ doar ceva negru şi lăţos, care m-a vârât în toate spaimele.

Aşadar, amândouă căile îmi sunt tăiate. În urmă mă pândesc ucigaşii, în faţă - dihania aceasta. Într-o clipă am hotărât că un pericol cunoscut e de preferat unuia necunoscut. Până şi Silver nu mi se părea atât de groaznic ca monstrul acesta păduratic. Am făcut stânga împrejur, şi, întorcându-mă din când în când să arunc o privire în urmă, am pornit în fugă înspre partea unde ştiam că trebuie să fie bărcile.

Monstrul a făcut însă şi el un ocol mare, m-a întrecut şi acum se afla iar în faţa mea. Eram rupt de osteneală. Dar chiar să nu fi simţit nici urmă de osteneală, tot nu m-aş fi

putut întrece la fugă cu un asemenea protivnic. Făptura cea ciudată alerga din trunchi în trunchi cu o sprinteneală de cerb. Alerga în două picioare, ca oamenii, deşi se apleca mult în jos, de parcă s-ar fi curmat în două. Da, om era, nu mai încăpea nici o îndoială.

Mi-a venit într-o clipă în minte tot ce auzisem cândva de canibali şi tocmai mă pregăteam să strig după ajutor, când gândul că am totuşi în faţă în om, chiar sălbatic de-ar fi, m-a oprit, îmbărbătându-mă. Începea să-şi facă iar loc în mine groaza de Silver. Am contenit din fugă, chibzuind cum să fac să scap de duşman. Apoi mi-am amintit că am un pistol cu mine. Când mi-am dat seama că nu sunt dezarmat, mi-a revenit toată bărbăţia şi am pornit cu hotărâre spre insular.

El a dat să se ascundă iar după copac. Văzându-mă însă că mă îndrept spre el, a ieşit din ascunziş şi a făcut un pas în întâmpinarea mea. Apoi a tropăit pe loc, cuprins de sfială, s-a dat îndărăt şi, spre nemăsurata mea uimire şi jenă, a căzut brusc în genunchi, întinzându-şi rugător mâinile spre mine.

Am rămas ţintuit locului.

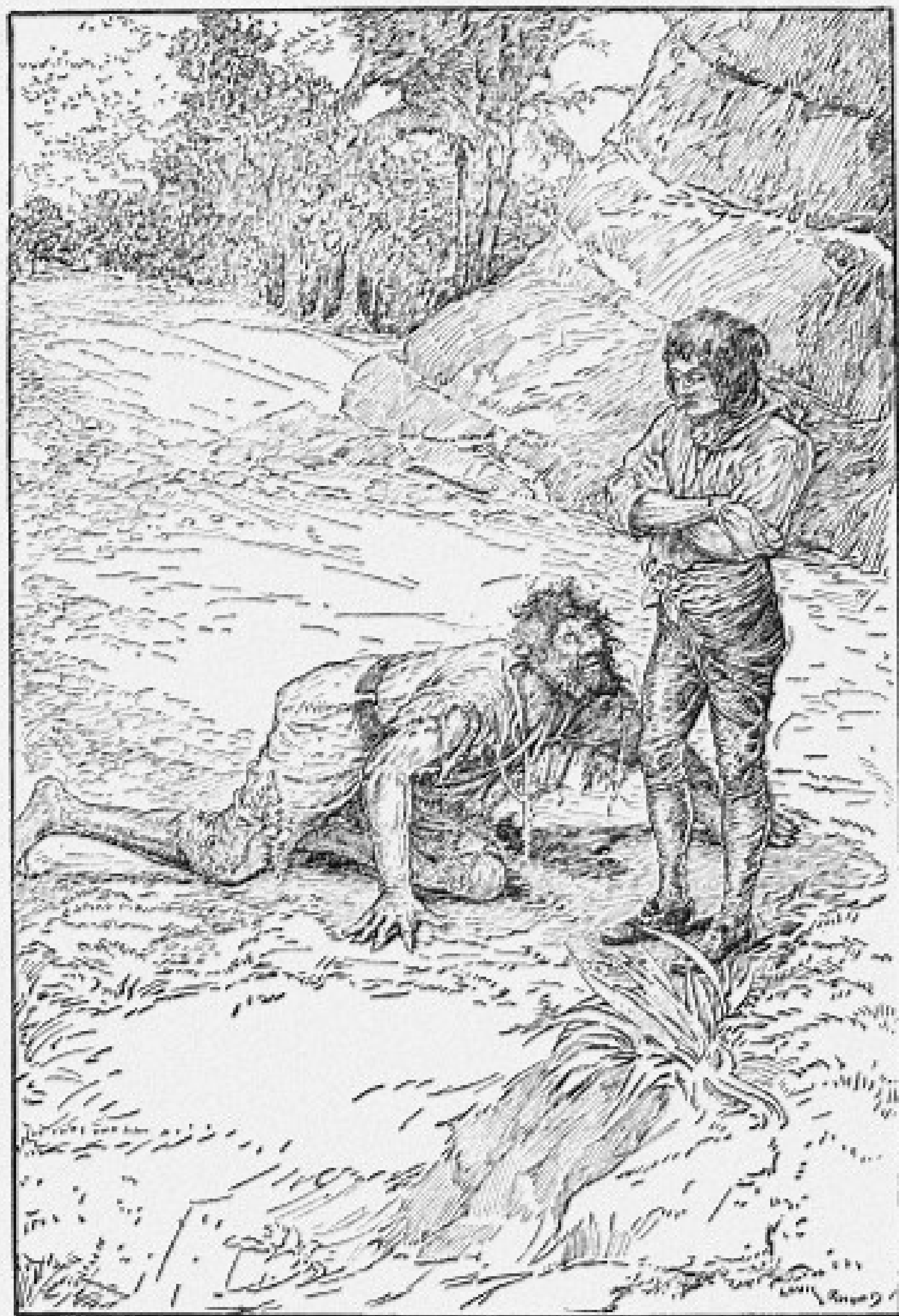
— Cine eşti dumneata? l-am întrebat eu.

— Mă cheamă Ben Gunn, mi-a răspuns el; avea un glas răguşit, ca un scârţâit de lacăt ruginit. Sunt nefericitul Ben Gunn. De trei ani n-am mai vorbit cu o făptură omenească.

Aveam în faţă un alb, ca şi mine, şi trăsăturile feţei păreau chiar să fie destul de plăcute. Numai că era atât de ars de soare, încât până şi buzele îi erau negre. Ochii albaştri contrastau puternic cu faţa bronzată. Din toţi cerşetorii, pe care i-am văzut vreodată în viaţă, acesta era cel mai zdrenţăros. Toată îmbrăcămintea lui consta din câteva fâşii de pânză de corabie şi o cămaşă de marinar. Trenţele se ţineau legate între ele cu ajutorul unui bumb de aramă şi câtorva nuiele, iar pe alocuri erau lipite cu câlţi muiaţi în smoală. Singurul lucru întreg pe el era un brâu de piele cu pafta de aramă.

— Trei ani! am exclamat eu. Ai suferit un naufragiu?

— Nu, prietene, mi-a răspuns el. Am fost părăsit aici pe insulă.



Auzisem şi eu de groaznica pedeapsă născocită de piraţi: să-l debarce pe vinovat pe-o insulă îndepărtată şi pustie, lăsându-l singur, doar cu o mică provizie de gloanţe şi praf de puşcă.

— Am fost părăsit pe insula asta acum trei ani, urmă el. De atunci mă tot hrănesc cu carne de căprioară, cu pomuşoare şi stridii. Omul e în stare să trăiască oriunde l-ar arunca soarta. Dar de-ai şti, drăguţule, ce dor mi-e de mâncare adevărată! N-ai cu tine o bucăţică de brânză?.. Nu? De câte ori visez şi iar visez în nopţile mele lungi o bucăţică de brânză pe-o feliuţă de pâine... Şi când mă trezesc, văd că a fost doar un vis.

— Dacă am să izbutesc să mă întorc la mine pe corabie, ai să capeţi un calup întreg de brânză, i-am spus eu.

El îmi pipăia straiele, îmi mângâia mâinile, se uita cu admiraţie la cizmele mele, tot bucurându-se ca un copil că vede, în sfârşit, în faţa sa un om.

Auzindu-mi răspunsul, s-a uitat la mine cu un fel de şiretenie.

— Dacă o să izbuteşti să te întorci la tine pe corabie? îmi repetă el cuvintele. Dar ce te-ar putea împiedica să te întorci?

— Nu dumneata, fireşte, i-am răspuns eu.

— Fireşte că nu eu! exclamă el. Şi cum te cheamă, prietene?

— Jim, i-am spus eu.

— Jim, Jim... Îmi repeta el cu încântare numele. Să ştii, Jim, că am dus o viaţă pe care mi-e şi ruşine să ţi-o povestesc. Ai crede tu, uitându-te la mine, că mama mea a fost o femeie foarte cumsecade şi evlavioasă?

— Cam greu să crezi, am recunoscut eu.

— Şi totuşi a fost o femeie extraordinar de cumsecade, urmă el. Iar eu am fost un băieţel politicos şi bine crescut şi ştiam a spune pe de rost catehismul atât de iute, încât nici n-ai fi putut deosebi un cuvânt de altul. Şi uite ce-a ieşit din mine, Jim. Toată pricina e că de tânăr mă duceam cu prietenii mei la cimitir să jucăm rişca pe parale! Zău, am

început de la rişca şi pe urmă au venit toate celelalte. Spunea săraca maică-mea c-am s-o sfârşesc rău, şi i s-a adeverit cuvântul. La drept vorbind, e chiar mai bine c-am ajuns în singurătate, şi de multe m-am căit. Acuma nu mă mai poţi ademeni pe mine cu băutura. Fireşte, n-aş duce nici acuma la ureche, dar... mai mult de un păhăruţ n-aş bea, numai un piculeţ, cât să încapă într-un degetar, de noroc... Mi-am dat cuvântul să mă îndrept şi acuma fii sigur că nu mă abat din cale, ai să vezi tu! Şi mai e ceva, Jim, îşi coborî el în şoaptă glasul, privind bănuitor în jur. Acuma sunt un mare bogătaş.

Când am mai auzit-o şi pe asta, m-am convins că nefericitul şi-a ieşit din minţi de când stă aici singur. Pesemne, mi-o fi citit gândul pe faţă, căci repeta cu şi mai multă aprindere:

— Un mare bogătaş! Da, da, sunt un mare bogătaş! Ascultă, Jim, am să fac om din tine, crede-mă! Ah, Jim, ai să-ţi binecuvântezi soarta pentru că m-ai întâlnit tu primul!... Deodată faţa i se întunecă, îmi încleştă strâns mâna, ridicând ameninţător un deget. Spune adevărat, Jim: n-ai venit cu corabia lui Flint?

Într-o clipă m-a străfulgerat un gând fericit: omul acesta ar putea deveni aliatul nostru. Şi i-am răspuns pe loc:

— Nu, nu-i a lui Flint. Flint a murit. Dar dacă vrei să ştii adevărul, uite adevărul: avem pe corabie câţiva din vechii lui tovarăşi, şi asta e o mare nenorocire pe capul nostru.

— Dar n-aveţi cumva printre voi pe... cel fără de un picior? întrebă el gâfâind.

— Silver? am întrebat la rândul meu.

— Silver! Silver! Da, Silver îl chema.

— El e bucătarul nostru. Şi conduce toată banda.

Cum mă mai ţinea de mână, fu cât pe ce să mi-o rupă auzindu-mi cuvintele.

— Dacă te-a trimis Lunganul, spuse el, sunt pierdut. Dar ştii tu unde te găseşti aici?

Am hotărât să-i povestesc îndată totul - şi de călătoria noastră, şi de situaţia grea în care ne-am pomenit. M-a

ascultat cu luare aminte şi când am sfârşit, m-a mângâiat uşor pe cap.

— Eşti un băiat de treabă, Jim, spuse el. Dar acuma aţi intrat la mare ananghie. Bizuiţi-vă pe Ben Gunn, că vă scoate el din încurcătură, ai să vezi. Dar ia spune-mi: cum s-ar putea purta squire-ul vostru cu un om care l-ar scoate din încurcătură?

I-am spus ca squire-ul nostru e cel mai generos om din lume.

— Bine, bine... Dar, vezi tu, urmă Ben Gunn, n-am deloc de gând să-i cer o livră de lacheu sau un loc de portar. Nu, aşa ceva mă lasă rece! Vreau să ştiu doar, dacă o să se învoiască să-mi dea barem o mie de lire din banii care sunt şi aşa ai mei?

— Sunt sigur că o să ţi-i dea, i-am răspuns eu. Toţi marinarii ar fi urmat să-şi primească partea din comorile găsite.

— Şi are să mă ducă până acasă? mă întrebă el, privindu-mă iscoditor.

— Bineînţeles! am exclamat eu. Squire Trelawney e un adevărat gentleman. Afară de asta, dacă scăpăm de tâlhari, ajutorul unui navigator atât de experimentat cum eşti dumneata va fi foarte preţuit pe corabia noastră.

— Da, spuse el, vasăzică chiar o să mă scoateţi de aici? Sărmanul Ben răsuflă uşurat.

— Şi acum ascultă ce-am să-ţi povestesc, urmă el. Făceam parte din echipajul lui Flint, când şi-a îngropat el comorile. El s-a dus cu alţi şase marinari pe uscat - toţi oameni zdraveni şi voinici - şi au zăbovit o săptămână de zile pe insulă, în vreme ce noi ceilalţi rămăsesem pe bordul bătrânei „Morse”. Într-o bună zi am văzut în sfârşit barca întorcându-se, iar la vâsle se afla numai Flint, cu capul oblojit într-un şăluţ albastru. Răsărea soarele. El stătea în barcă palid ca moartea şi se întorcea... singur, căci ceilalţi şase erau ucişi... ucişi şi îngropaţi... da... cum s-o fi răfuit cu ei n-a aflat nimeni niciodată. C-o fi fost vreo bătaie, că s-or fi tăiat cu cuţitele, ori altcumva, cine ştie... Atâta se ştie că el fusese unul, iar ei şase!.. Billy Bones, care era timonier,

şi John Lunganul - magazionerul - l-au întrebat unde-s comorile. „Poftim de coborâţi pe uscat şi căuta-ţi-le, i-a fost răspunsul. Dar vă jur pe toate fulgerele din cer că n-am să vă aştept cu corabia nici o clipită”. Uite aşa le-a spus Flint. Iar trei ani în urmă mă aflam marinar pe altă corabie, când am trecut pe aici şi am văzut iar insula. „Băieţi, le-am spus eu ortacilor, uite aici şi-a îngropat Flint comorile. Hai pe mal să le căutăm”. Căpitanul s-a supărat grozav. Dar toţi marinarii s-au învoit cu mine şi am acostat la ţărm. Douăsprezece zile am tot căutat noi comorile şi nu le-am găsit. Şi pe zi ce trecea, tovarăşii mei se înciudau tot mai crâncen împotriva mea. În cele din urmă au hotărât să se întoarcă pe corabie. „Iar tu, Benjamin Gunn, rămâi aici! mi-au spus ei. Uite o muschetă, o cazma şi o rangă, ţine-le, Benjamin Gunn... Rămâi cu ele aici şi caută părăluţele lui Flint”. Şi uite, de atunci trăiesc aici. Jim, de trei anişori de zile, şi niciodată n-am văzut bucate omeneşti. Uită-te la mine: semăn eu a simplu marinar?... Spui că nu? Păi nici n-am semănat vreodată.

Mi-a clipit năstruşnic dintr-un ochi şi m-a ciupit tare de mână.

— Aşa să-i spui squire-ului tău, Jim: n-a semănat niciodată a simplu marinar. Şi să-i mai spui că Ben a stat trei ani aici pe insulă, singur-singurel, zi şi noapte pe vreme bună şi pe vreme rea. Uneori spunea poate câte o rugăciune, alteori îşi aducea aminte de maică-sa cea bătrână, deşi de mult nu mai e printre cei vii, uite aşa să-i spui. Dar cea mai mare parte din vreme... asta să i-o spui numaidecât... cea mai mare parte din vreme Gunn s-a ocupat de alte lucruri. Şi când ai să-i spui cuvintele astea, să-l ciupeşti uite-aşa.

Şi el mă ciupi iar de mână cu toată prietenia.

— Şi uite ce să-i mai spui, urmă el. Gunn e un om foarte cumsecade, aşa să-i spui. Gunn are mult mai multă încredere într-un cavaler înnăscut decât într-un cavaler al norocului, tocmai pentru că a fost şi el însuşi cândva cavaler al norocului.

— Din tot ce-mi povesteşti dumneata n-am înţeles aproape nimic, i-am spus eu. De altfel asta n-are acum nici o însemnătate, pentru că totuna habar n-am cum am să ajung înapoi pe corabie.

— Da, spuse el, ai scrântit-o. Dar nu-i nimic, am eu o barcă pe care mi-am făcut-o singur cu mâinile mele. O ţin ascunsă sub o stâncă. În caz de nevoie putem pleca cu ea, când s-o întuneca... Dar ia stai! strigă el deodată. Asta ce-o mai fi?

Chiar în clipa aceea răspunse dinspre corabie o lovitură de tun. Ecoul prinse tunetul, purtându-l peste toată insula. Ciudat lucru: până la apusul soarelui mai rămâneau cel puţin două ceasuri.

— S-a început lupta! am strigat eu. Înainte! Hai mai repede!

Şi m-am repezit în direcţia corăbiei, uitând de toate spaimele de mai adineauri. Nenorocitul de Ben alerga tot atât de sprinten alături de mine.

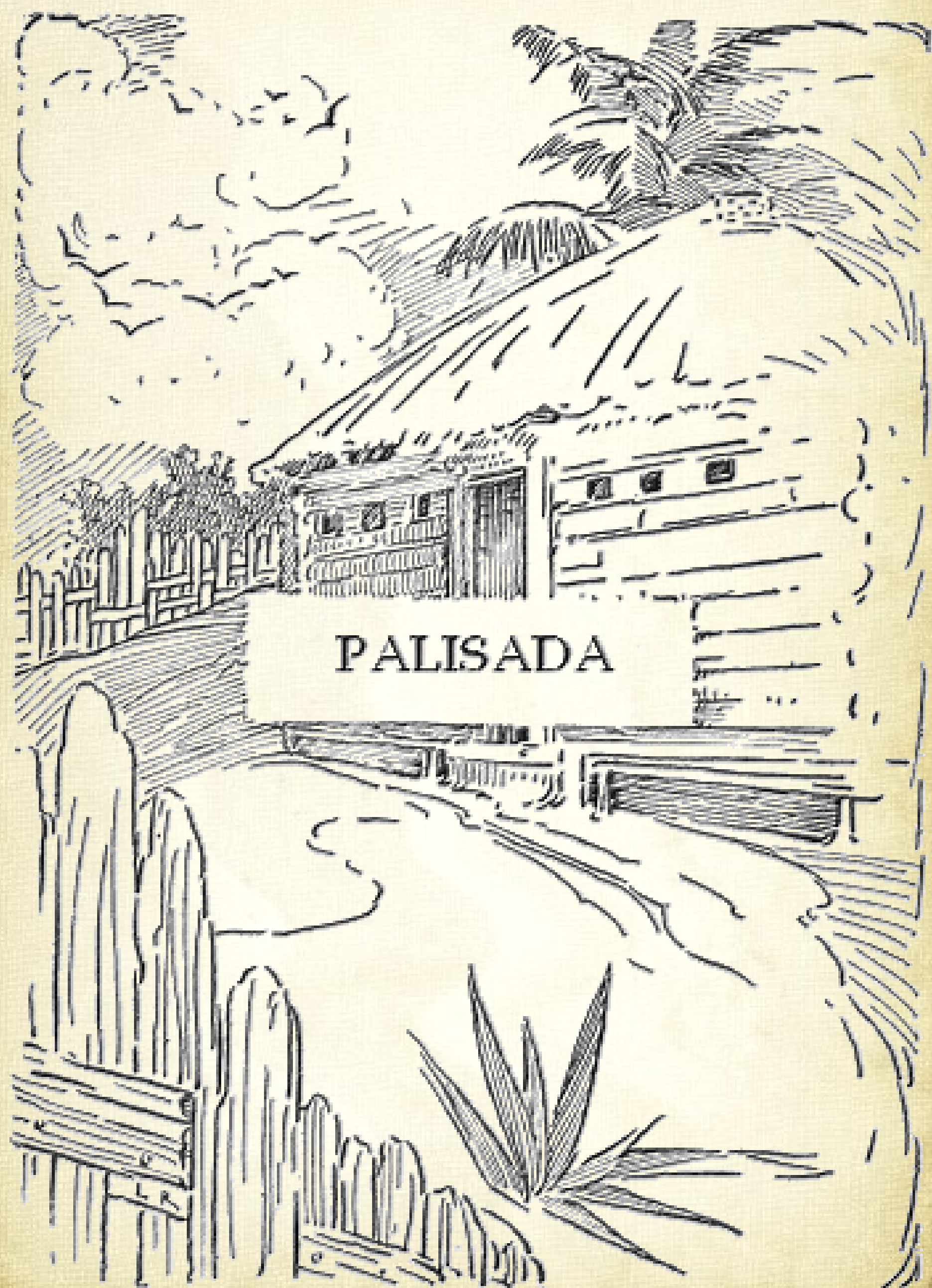
— Mai la stânga, ia-o mai la stânga! repeta el. Mai la stânga, Jim, drăguţule! Tine-te mai în umbra pomilor! Uite în locul ăsta am împuşcat eu prima căprioară. Acuma nu mai coboară ele până aici, rămân sus pe creste, se tem de Benjamin Gunn. A! Uite şi cimitirul. Vezi moviliţele? Veneam aici şi mă rugam uneori, când îmi închipuiam că s-ar putea să fie zi de duminică. N-o fi chiar ca la biserică, dar tot parcă-i mai sfinţit olecuţică locul. Nu-i vorbă, nu aveam nici capelan, nici biblie...

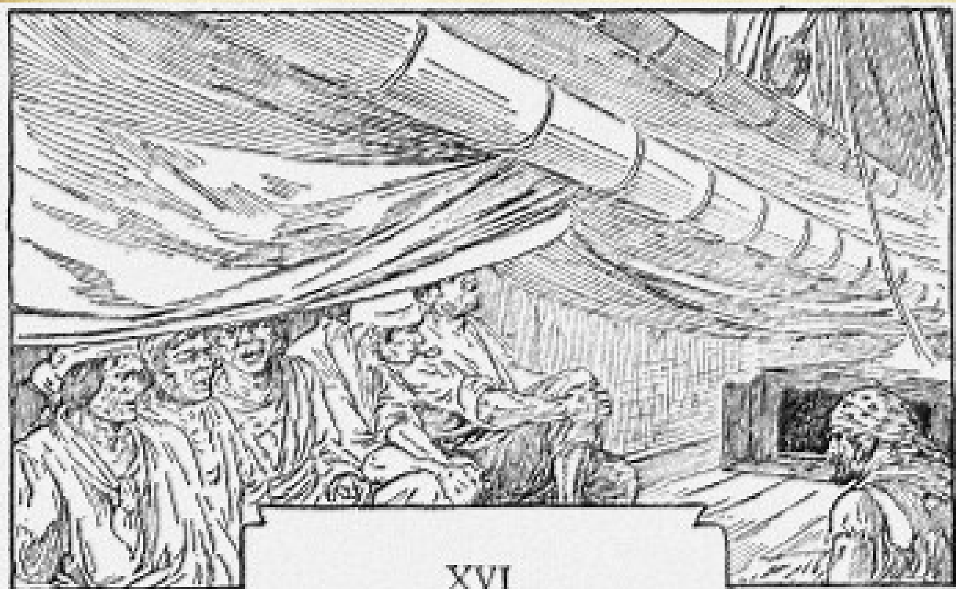
Şi tot pălăvrăgea aşa, fără să se mai oprească şi fără să aştepte vre-un răspuns. Nu-i vorbă, nici nu i-aş fi putut răspunde.

După lovitura de tun lungă vreme domni liniştea, apoi răsună o salvă de focuri de puşcă.

Şi iar se lăsă liniştea. Apoi, la un sfert de milă de noi, am văzut deodată înălţându-se deasupra pădurii steagul britanic.

Partea a patra: PALISADA





Capitolul XVI: Evenimentele ce urmează sunt povestite de doctor. Cum a fost părăsită corabia

Amândouă bărcile au părăsit „Hispaniola” aproape de orele unu şi jumătate, sau, dacă e să ne exprimăm în stil marin, după a treia bătaie de gong. Căpitanul, squire Trelawney şi cu mine şedeam toţi trei în cabină şi ne sfătuiam ce să facem. De-ar fi suflat o cât de slabă adiere, am fi dat năvală pe neaşteptate asupra celor sase răsculaţi rămaşi pe corabie, am fi ridicat ancora şi am fi ieşit în larg. Dar nu sufla nici boare de vânt. Ba, colac peste pupăză, s-a înfăţişat şi Hunter, dându-ne de ştire că Jim Hawkins s-a strecurat într-o barcă şi a plecat cu piraţii spre ţărm.

Nu ne-am gândit, fireşte, nici o clipă că Jim Hawkins ar putea fi un trădător, dar eram foarte îngrijoraţi pentru el. Marinarii cu care plecase erau atât de întărâtaţi, încât, mărturisesc, nu mai nădăjduia nimeni dintre noi să-l mai vadă pe Jim vreodată. Ne-am grăbit să urcăm pe punte. De

dogoare prinsese să se topească smoala, cu care ceruisem crăpăturile. Şi asemenea duhoare venea dinspre smârcuri, de era mai să-mi vie rău. În strâmtoarea asta păcătoasă duhnea a friguri şi dizenterie. Cei şase ticăloşi şedeau ursuzi sub pânză, pe bac. Bărcile se vedeau trase la mal, lângă gura unui râuleţ, şi în fiecare din ele şedea câte un marinar. Unul din ei şuiera agale „Lillibullero[1]“.

Aşteptarea devenind insuportabilă, am hotărât să pornesc împreună cu Hunter într-o recunoaştere, luând cu noi bărcuţa cea mică - „Puiul”.

Bărcile se aflau acostate la mal cam în dreapta corăbiei. Eu cu Hunter, însă, am pornit direct spre locul unde se afla însemnată pe hartă palisada. Observându-ne, marinarii lăsaţi de pază au început să dea semne de nelinişte. „Lillibullero” a amuţit brusc. Apoi au prins să se certe între ei, neştiind pesemne ce hotărâre să ia. Daca le-ar fi trecut prin cap să-i dea de ştire lui Silver, toate ar fi luat, probabil, altă întorsătură. Dar se vede că primiseră ordin să nu părăsească în nici un caz bărcile, aşa că în cele din urma s-au cuibărit iar amândoi în ele şi unul din ei a prins să fluiere în continuare „Lillibullero”.

Ţărmul se bomba aici uşor formând un soi de mic cap; am manevrat într-adins în aşa fel, încât capul acesta să ne ascundă vederii duşmanilor până în clipa acostării. Sărind pe mal, am rupt-o de fugă cât mă ţineau picioarele, păturindu-mi în prealabil sub pălărie o batistă de mătase, care să mă apere de razele soarelui arzător. Ţineam în fiece mâna câte un pistol încărcat.

Dar n-am străbătut nici o suta de iarzi, ca m-am şi văzut ajuns la palisadă.

Un izvor cu apă străvezie ţâşnea din pământ aproape de culmea unui deluşor. Şi tot aici în jurul izvorului se înălţa o căsoaie tocmită din bârne tari. După cât era de mare, ar fi fost să încapă în ea vreo patruzeci de oameni. În pereţi avea găurite ambrazuri pentru tras cu puşca. Iar în jurul casei se aşternea o bătătură largă prejmuită de o palisadă de şase picioare, fără urmă de portiţă ori zăplas. N-ar fi fost

---

[1] *Lillibullero* — un cântec englezesc de glumă

uşor s-o sfărâmi şi era cu neputinţă să te adăposteşti în dosul ei de focurile celor aflaţi în casă. Oamenii asediaţi în ea i-ar fi împuşcat pe rând pe atacanţi ca pe nişte potârnichi. Cu străjeri buni şi merinde de ajuns ar fi putut respinge atacul unui regiment întreg.

Mai ales m-a bucurat izvorul. Nu-i vorbă, nici în cabina de pe „Hispaniola” nu eram instalaţi rău: aveam şi acolo o mulţime de arme, muniţie, merinde şi vin în cantităţi îndestulătoare, dar apă n-aveam. Cugetam tocmai la problema asta, când am auzit deodată un groaznic ţipăt de agonie. Nu mă întâlneam pentru prima oară cu moartea - doar am servit cândva în oştile ducelui de Cumberland[1] şi am fost chiar rănit la Fontenoy[2] - dar ţipătul acesta a făcut să mi se strângă inima. „Ni l-au omorât pe Jim Hawkins”, m-am gândit eu atunci.

Mult înseamnă să fii vechi soldat, dar să fii doctor înseamnă şi mai mult. În meseria noastră nu-ţi este îngăduit să pierzi nici o clipă. Am luat pe loc o hotărâre, m-am întors pe mal şi am sărit în bărcuţă.

Din fericire, Hunter s-a dovedit a fi un excelent vâslaş. Zburam prin strâmtoare ca săgeata. Au acostat la bord şi m-am căţărat iar pe corabie. Prietenii mei erau pur şi simplu zguduiţi. Squire Trelawney stătea alb ca varul şi - sărmanul de el! - nu-şi putea ierta primejdiile ce trebuia să le înfruntăm din cauza lui. Unul din marinarii ce şedeau pe bac era şi el foarte palid şi abătut.

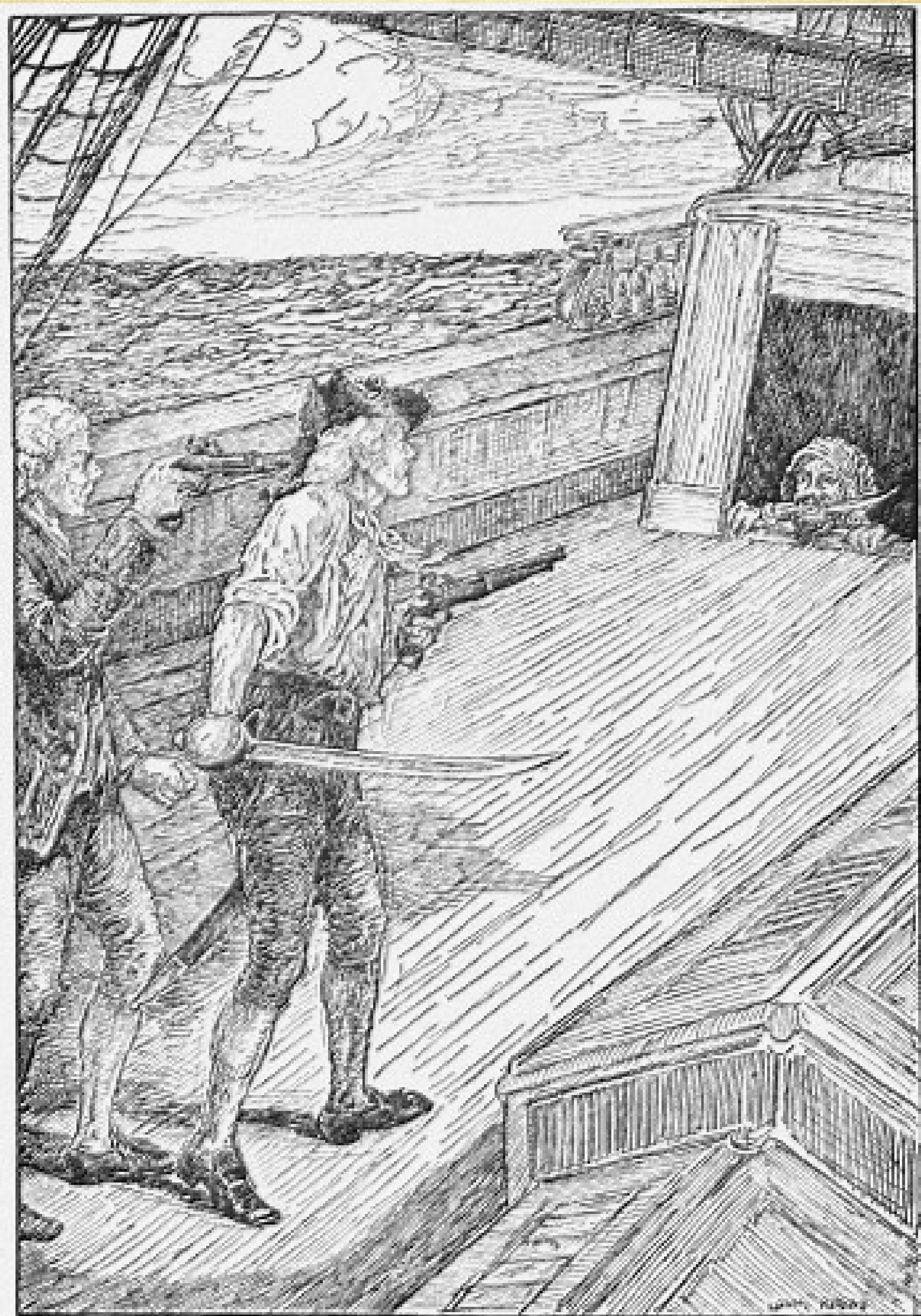
— Omul acesta, spuse căpitanul Smollett, arătând spre el, nu-i deprins încă cu pirateria. Când a auzit ţipătul, doctore, era mai să-şi piardă cunoştinţa. Nu-i mai trebuie mult să treacă de partea noastră.

I-am expus căpitanului planul meu şi apoi l-am discutat cu toţii.

---

[1] *Ducele de Cuberland* — comandant de oşti englez, a trăit pe la mijlocul sec. XVIII.

[2] în lupta de la *Fontenoy,* în Belgia la 1745, oştirile engleze au fost înfrânte de francezi.



Pe bătrânul Redruth l-a postat pe coridor, între cabină şi bac, dându-i trei ori patru muschete încărcate şi o saltea, care să-i slujească de parapet. Hunter a trântit o barcă la cârmă, şi eu împreună cu Joyce ne-am apucat să încărcăm în ea praf de puşcă, muschete, pesmeţi şi carne de porc. Apoi am coborât în barcă un butoiaş cu coniac şi preţioasa mea lădiţă cu medicamente.

În vremea asta squire Trelawney şi căpitanul s-au urcat iar pe punte. Căpitanul l-a chemat pe al doilea şef de echipaj, care era mai mare peste marinarii rămaşi pe bord.

— Mister Hands, îi spuse el, suntem doi şi fiecare din noi are câte o pereche de pistoale. Care din voi va cuteza să dea vreun semnal va fi ucis pe loc.

Banditii au rămas buimăciţi. Apoi, după ce s-au mai sfătuit în şoaptă, s-au năpustit cu toţii la chepeng, cu gând să ne atace pe la spate, dar, întâlnindu-l în trecătoarea îngustă pe Redruth cu muschetele, s-au repezit iar îndărăt. Unul din ei şi-a iţit capul din chepeng, să vadă ce mai e pe punte.

— Jos capul, potaie! i-a strigat căpitanul.

Capul a dispărut. Toţi sase, speriaţi de moarte, s-au ascuns pe undeva, amuţind.

Eu cu Joyce am încărcat cu vârf bărcuţa, aruncând toate claie peste grămadă. Apoi am coborât şi noi în ea prin portul[1] de la cârmă, şi, vâslind din răsputeri, am pornit îndată spre mal. A doua noastră incursiune i-a scos din ţâţâni pe amândoi străjerii lăsaţi pe mal. „Lillibullero” amuţi iar, şi mai înainte de a-i pierde noi din vedere, ocolind capul, unul din ei îşi lăsă baltă postul şi o luă la fugă în adâncul insulei. M-am gândit o clipă să mă folosesc de prilejul acesta şi să le distrug bărcile, dar m-am temut să nu se afle cumva pe-aproape Silver cu întreaga bandă şi să nu pierdem totul, vrând să câştigăm prea mult.

Am acostat deci în acelaşi loc şi am început să cărăm bagajele în reduta noastră. Împovăraţi din greu, ne-am dus merindele şi muniţiile până-n fort şi le-am aruncat peste palisadă, lăsându-l pe Joyce de pază lângă ele. Urma să

---

[1] *Port* — deschizătură în bordul vasului.

rămână singur, în schimb avea cu el o jumătate de duzină de puşti. Eu cu Hunter ne-am întors la barcă şi am luat amândoi în spate câte o nouă sarcină de bagaje. În felul acesta, lucrând fără întrerupere, am transportat treptat toată încărcătura. Joyce şi Hunter au rămas în redută, iar eu, vâslind tot aşa din răsputeri, am pornit iar spre „Hispaniola”.

Hotărâsem să mai încerc o data bărcuţa. Era riscant lucru, dar mai periculos pe cât ar putea să vă pară. Ei erau bineînţeles mai mulţi ca noi, în schimb noi eram mai bine înarmaţi.

Nici unul din cei plecaţi pe uscat n-avea muschetă, şi mai înainte de a se putea ei apropia până la o bătaie de pistol, am fi apucat să împuşcăm cel puţin şase din ei.

Squire Trelawney mă aştepta la ferestruica de la cârmă. Părea mult îmbărbătat şi chiar vesel. Înşfăcând frânghia ce i-o aruncasem, a tras bărcuţa la bord şi am început să încărcăm iar în ea carne de porc, praf de puşcă şi pesmeţi. Apoi am luat câte o muschetă şi câte un pumnal pentru mine, pentru squire Trelawney, pentru Redruth şi pentru căpitan. Restul de arme şi praf de puşcă le-am aruncat peste bord.

Strâmtoarea avea doi stânjeni şi jumătate adâncime, şi puteam vedea prin apa limpede cum străluceşte în soare oţelul pe fundul nisipos.

Începuse refluxul şi vasul porni să se întoarcă în jurul ancorei. Lângă bărcile de pe mal se auzeau glasuri strigându-se. Deşi asta ne dovedea că Joyce şi Hunter, care se găseau mai spre răsărit, nu fuseseră încă observaţi, am hotărât să ne grăbim.

Redruth şi-a părăsit postul din coridor şi a sărit în bărcuţă. Iar noi am remorcat spre celălalt bord, ca să-l luăm pe căpitanul Smollett.

— Băieţi, strigă el cu glas tare, mă auziţi?

Nu-i răspunse nimeni din bac.

— Ţie mă adresez, Abraham Gray.

Tăcere.

— Gray, urmă mister Smollett, înălţându-şi glasul, părăsesc corabia şi-ţi ordon să-ţi urmezi căpitanul. Ştiu că de fapt eşti un om cumsecade şi nici ceilalţi nu sunt aşa de răi, precum se străduiesc să pară. Ţin ceasul în mână. Îţi dau treizeci de secunde să mi te alături.

Iar tăcere.

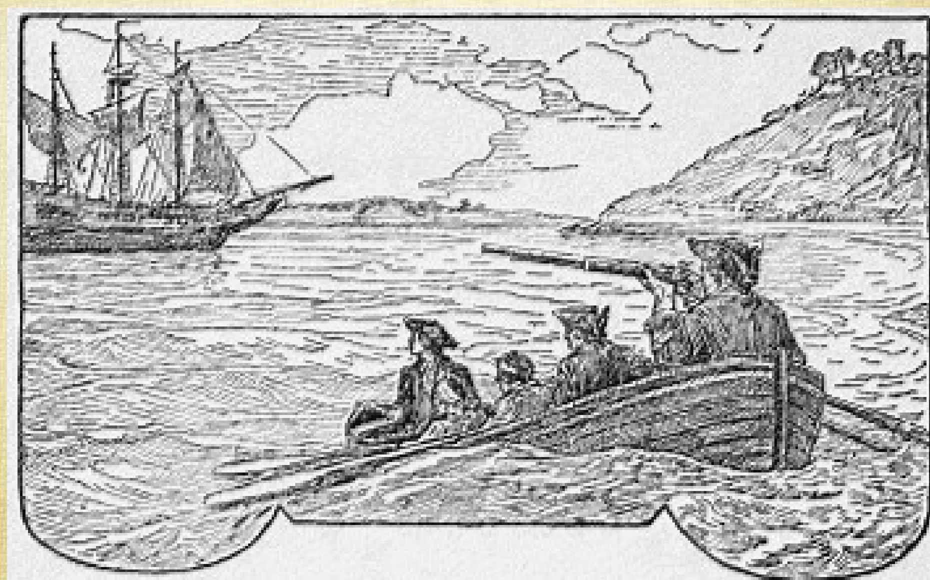
— Vino odată, prietene, urmă căpitanul, nu ne sili să pierdem vremea de pomană. Fiece clipă de zăbavă poate costa viaţa mea şi a acestor gentlemeni.

Jos în cală s-a început o vânzoleală surdă, am auzit zgomot de lovituri şi în clipa următoare a răsărit pe punte Abraham Gray.

Avea obrazul crestat cu cuţitul şi a venit fuga la căpitan, ca un câine, pe care-l fluieră stăpânul.

— Merg şi eu cu dumneavoastră, sir, spuse el, după care au sărit amândoi în bărcuţă şi ne-am urnit din loc.

De părăsit părăsisem noi corabia. Dar mai aveam mult până a ajunge la redută.



Capitolul XVII: Doctorul îşi urmează povestirea. Ultimul raid al „Puiului”

Acest ultim raid - al cincilea la număr - s-a sfârşit mai puţin bine decât cele precedente. Mai întâi că biata noastră coajă de nucă era peste seamă de încărcată. Cinci bărbaţi în toată firea trag destul de greu la cântar, mai ales că trei din ei - Trelawney, Redruth şi căpitanul - depăşeau şase picioare în înălţime. Mai adăugaţi iarba de puşcă, carnea şi sacii cu pesmeţi, şi o să vedeţi ca nu e de mirare de ce apa prinsese să lingă la cârmă copastia[1], revărsându-se în barcă la fiece mişcare mai violenta. Nici o sută de iarzi nu străbătusem, dar pantalonii şi pulpanele gherocului mi se udaseră leoarcă.

Căpitanul ne-a arătat cum să strămutăm încărcătura şi încetul cu încetul bărcuţa şi-a recăpătat echilibrul. Totuşi ne temeam să şi răsuflăm, ca să nu se răstoarne cumva. Afară

[1] *Copastie* — şipcă lată de scândură pusa în lungul bordului; rigletă.

de asta, din cauza refluxului se formase un puternic curent, care se îndrepta spre apus şi apoi cotea spre sud în largul marii, prin trecătoarea ce-o străbătusem dimineaţa intrând în golf. Bărcuţa noastră supraîncărcată n-ar fi rezistat nici la cea mai slabă vălurare a refluxului. Unde mai pui, însă, că undele curentului ne abăteau din cale, împiedicându-ne să acostăm la ţărm în locul acela de dincolo de limba de pământ, unde acostasem până acum în câteva rânduri. Dacă nu izbuteam să biruim curentul, eram ameninţaţi să acostăm chiar lângă cele două bărci ale piraţilor, unde s-ar fi putut arăta şi ei din clipă în clipă.

— Nu mă simt în putere să ţin direcţia spre redută, sir, i-am mărturisit eu căpitanului. Mă aflam la cârmă, iar căpitanul şi Redruth, mai odihniţi ca ceilalţi, vâsleau. Curentul ne mână la vale. Nu puteţi trage oare mai vârtos la lopeţi?

— Mă tem să nu năboiască apa în bărcuţă, îmi răspunse căpitanul. Fă tot ce poţi şi ţine barca împotriva curentului. Fă tot ce poţi, sir, te implor...

Şi ne-am abătut astfel spre apus, până când ne-am pomenit cu prora drept spre răsărit, în unghi de nouăzeci de grade cu ruta pe care ar fi trebuit s-o urmăm.

— Aşa nu mai ajungem niciodată la ţărm, am spus eu cu deznădejde.

— Şi totuşi va trebui să rămânem la cursul acesta, mi-a răspuns căpitanul. Cu orice preţ trebuie să înaintăm împotriva curentului. Altfel, dacă ne abatem şi ne prinde vântul, urmă el, nu se ştie unde o să mai putem acosta, ba ne mai pot şi ataca bărcile piraţilor. Trebuie să ne urmăm cu dârzenie cursul, căci curentul are să slăbească curând şi o să putem manevra mai în linişte la ţărm.

— Curentul a şi început să slăbească, sir, ne-a dat de veste Gray, care şedea la proră. Putem întoarce puţintel spre ţărm.

— Mulţumesc, onorabile, i-am spus eu cu politeţe, de parcă nici gând să fi fost cea mai mica neînţelegere între noi.

De altminteri, convenisem toţi în mod tacit să ne purtăm cu el astfel, ca şi cum ar fi fost de la începutul începuturilor aliatul nostru.

Şi deodată căpitanul a exclamat cu glas schimbat:

— Tunul!

— M-am gândit şi eu la asta, am spus eu cu nepăsare, presupunând că vorbeşte de posibilitatea ce-ar avea-o piraţii să ne bombardeze fortul. N-o să poată în nici un caz transporta tunul pe mal şi chiar dacă ar izbuti, n-ar putea răzbate cu el prin pădure.

— Nu, nu, uitaţi-vă la cârmă, spuse căpitanul.

În graba noastră uitasem toţi de tunul cu pivot de pe corabie. Iar acum cei cinci ticăloşi se foiau în jurul lui, despuindu-l de „bluză”, cum denumeau ei sacul de pânză în care era învălătucit. Mi-am amintit că lăsasem într-adevăr pe corabie pulbere şi ghiulele, aşa că tâlharii n-aveau a întâmpina prea multă trudă pentru a le scoate din magazie: o lovitură bună de topor şi uşa ar fi sărit din balamale.

— Israel a fost tunar la Flint, mormăi răguşit Gray.

Am pornit barca drept spre ţărm. Nu ne mai venea aşa de greu să înfruntăm curentul, deşi înaintam încă destul de încet. Bărcuţa se supunea de minune cârmei, dar, ca un făcut, eram acum întorşi într-o coastă spre „Hispaniola” şi-i ofeream o ţintă minunată.

Nu numai că vedeam, dar puteam să şi aud cum rostogoleşte cu mare zgomot ghiulele pe punte lepădătura aceea roşcovană de Israel Hands.

— Care-i cel mai bun ţintaş printre noi? întrebă căpitanul.

— Mister Trelawney, fireşte, i-am răspuns eu.

— Mister Trelawney, împuşcă, rogu-te, pe unul din tâlhari. Dacă se poate, chiar pe Hands, urmă căpitanul.

Trelawney era rece ca oţelul. Îşi cercetă fitilul armei.

— Mai încet, sir, strigă căpitanul, să nu ne răstorni cumva! Iar ceilalţi fiţi gata şi în clipa când va trage căutaţi să păstraţi echilibrul bărcii.



Squire Trelawney ridică arma, vâslaşii lăsară jos lopeţile şi ne-am dat cu toţii mai aproape de bord, ca să ne păstrăm şubredul echilibru. Toate au decurs în bună ordine: bărcuţa nu luă nici un pic de apă.

Între timp piraţii întoarseră tunul pe pivot, şi Hands, care statea cu vergeaua gata, ne oferea el acum nouă o ţintă minunată. Dar n-am avut noroc. Chiar în clipa când Trelawney trimise glonţul, Hands se aplecă şi, suierând deasupra lui, plumbul lovi pe alt marinar.

Rănitul scoase un răcnet, pe care îl repetară nu numai tovarăşii lui de pe corabie, ci şi alte nenumărate glasuri de pe mal. Când am privit într-acolo, i-am văzut pe piraţi dând fuga din pădure spre bărci.

— Or să se îmbarce îndată, sir, am spus eu.

— Daţi-i zor la lopeţi! strigă căpitanul. Acuma nu mai are însemnătate dacă luăm apă sau nu. Căci de nu izbutim să ajungem la mal, suntem pierduţi.

— Văd că s-a desprins de ţărm numai o barcă, sir, am remarcat eu. Echipajul celeilalte s-a pornit pesemne pe uscat, să ne taie drumul.

— Vor trebui să alerge o bucata bună, mi-a replicat căpitanul.

— Mai ales că marinarii nu sunt prea îndemânatici pe uscat. Nu de ei mă tem, ci de tun. Diavolii! Tunul meu trage fără greş. Squire Trelawney, să ne previi când ai să vezi că se aprinde fitilul, ca să putem schimba direcţia bărcii.

Cu toată greutatea încărcăturii, bărcuţa noastră înainta acum destul de repede şi aproape că nu lua apă. Ne mai rămânea să tragem doar de vreo treizeci-patruzeci de ori la lopeţi, şi am fi ajuns la adăpostul copacilor. Nu mai aveam a ne teme nici de şalupa piraţilor, deoarece între noi şi ea se afla acum limba de pământ ce înainta în mare.

Refluxul, care mai adineaori ne împiedica pe noi, stăvilea acum pe urmăritorii noştri. Nu ne ameninţa decât tunul.

— Bine-ar fi se ne oprim şi să mai împuşcăm pe unul din ei, spuse căpitanul.



Dar era limpede că tunul poate să tragă din clipă-n clipă. Tâlharii nici nu se uitau măcar la camaradul lor rănit, deşi mai trăia încă şi-l vedeam cum încearcă să se târâie mai la o parte.

— Gata! strigă squire Trelawney.

— Stai! îi răspunse ca un ecou căpitanul. El şi Redruth frânară atât de puternic barca cu lopeţile, încât cârma dispăru sub apă. Detună lovitura de tun - aceea pe care o auzise şi Jim, deoarece focul tras de squire Trelawney nu ajunsese până la el. N-am observat unde a lovit ghiuleaua. Presupun că a şuierat deasupra capetelor noastre şi valul de aer stârnit de ea a fost pesemne pricina nenorocirii ce-a urmat.

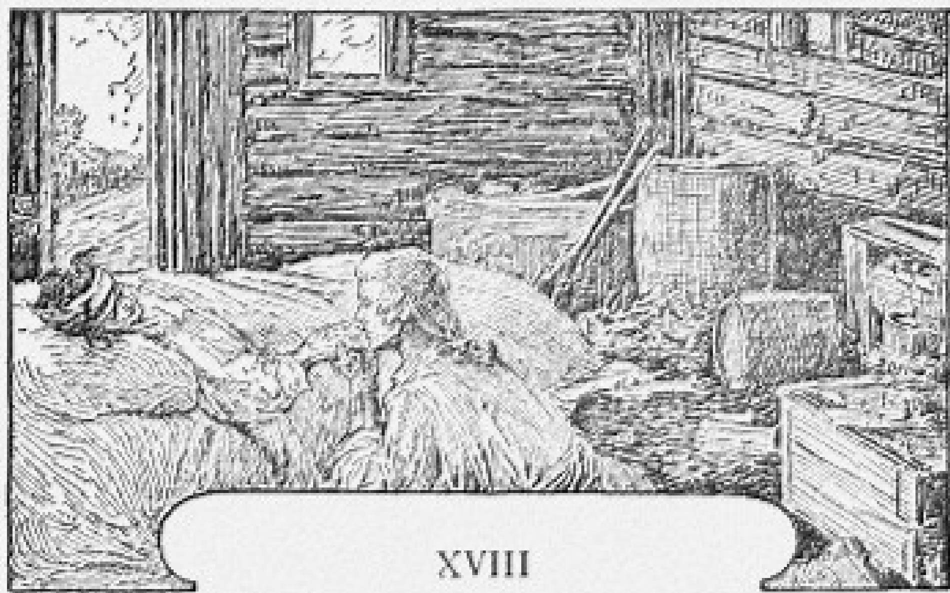
Oricum ar fi fost, îndată după detunătură, bărcuţa noastră începu să ia apă şi să se scufunde încetişor. De altminteri, apa nu era prea adâncă aici, avea cel mult vreo trei picioare. Eu şi căpitanul am rămas în picioare, faţa-n faţă, şi numai ceilalţi trei au căzut bâldăbâc în apă, de unde au ieşit apoi pufnind şi strănutând.

De fapt am scăpat ieftin - nimeni nu şi-a pierdut viaţa şi am ajuns cu toţii buni-teferi la mal. Dar merindele noastre rămăseseră la fund şi, ceea ce era mai rău ca toate, din cele cinci puşti numai două nu se udaseră. Eu, căzând în apă, îmi ridicasem instinctiv puşca deasupra capului, iar căpitanul, om cu experienţă, îşi agăţase puşca în bandulieră, cu închizătorul în sus, aşa că şi arma lui nu se udase. Celelalte trei puşti se cufundaseră o dată cu bărcuţa.

În răstimpul acesta glasurile din pădure începură să se audă foarte aproape. Ni s-ar fi putut tăia calea spre redută.

Afară de asta, ne îndoiam că Hunter şi Joyce ar fi în stare să reziste, dacă ar da năvală asupra lor o jumătate de duzină de piraţi. Pe Hunter îl ştiam om dârz, dar aveam temeri în ceea ce-l privea pe Joyce; slugă supusă şi credincioasă, ştiind să curăţe de minune straiele cu peria, era cât se poate de nepotrivit la vreme de cumpănă şi război.

Alarmaţi, ne-am căţărat pe mal, lăsând în voia soartei sărmana bărcuţă, în care se afla aproape jumătate din pulberea şi merindele noastre.



Capitolul XVIII: Doctorul îşi urmează povestirea. Cum a luat sfârşit prima zi de luptă

Fugeam cât ne ţineau picioarele prin pădurea ce ne despărţea de redută şi cu fiece clipă răsunau tot mai aproape glasurile piraţilor. Curând am auzit tropot de paşi şi trosnet de crengi rupte în goană, căci piraţii îşi croiau drum spre noi prin hăţiş.

Am înţeles că avem a înfrunta o încăierare pe viaţă şi pe moarte şi mi-am cercetat din fugă puşca.

— Căpitane, am început eu, Trelawney ocheşte fără greş, dar puşca lui a luat apă. Cedează-i-o pe-a dumitale.

Au făcut schimb, şi Trelawney, tot aşa de tăcut şi calm, s-a oprit o clipă să controleze încărcătura. Doar în clipa asta am observat că Gray n-are nici o armă şi i-am dat pumnalul meu. Ne-am bucurat cu toţii, când l-am văzut cum scuipă în palme, încruntând sprâncenele, şi cum îşi face vânt cu atâta putere, încât lama pumnalului spintecă cu şuier aerul.

Fiece mişcare era o mărturie că noul nostru aliat are să se bată până la ultima picătură de sânge.

Mai străbătând în fugă vreo patruzeci de paşi, ne-am pomenit la liziera pădurii, în faţa palisadei. Ne nimerisem tocmai spre centrul ei, în partea dinspre miazăzi. Şi tocmai în clipa asta şapte tâlhari, cu şeful de echipaj Job Anderson în frunte, dădură buzna din pădure, răcnind cât îi lua gura.

S-au oprit toţi buimaci. Eu şi squire Trelawney am deschis îndată focul pentru a nu le mai da răgaz să-şi vină în fire. Hunter şi Joyce, aflaţi în redută, au tras şi ei. Cele patru împuşcături răsunară toate odată şi nu se pierdură în zadar: unul din duşmani căzu, ceilalţi se ascunseră în grabă după copaci.

Încărcându-ne iar armele, ne-am furişat de-a lungul palisadei, să privim la cel căzut.

Era mort de-a binelea. Glonţul îl lovise drept în inimă. Succesul ne-a înaripat. Deodată însă din tufişuri a răsunat un foc de pistol. Glonţul a trecut şuierând pe la urechea mea şi sărmanul Tom Redruth poticnindu-se, a căzut cât era de lung la pământ. Eu şi squire Trelawney am tras amândoi câte un foc în direcţia tufişurilor, dar trimisesem gloanţele la nimereală şi mai mult ca sigur că s-au pierdut degeaba. Încărcându-ne iar puştile, am dat fuga la sărmanul Tom.

Căpitanul şi Gray se aflau de acum lângă el. Dintr-o scurtă privire mi-am şi dat seama că nu mai e nici o nădejde.

Pesemne că împuşcăturile noastre îi siliseră pe piraţi să se retragă, căci am izbutit să-l transportăm nestingheriţi pe nefericitul vânător dincolo de palisadă, în cabană.

Sărmanul nostru tovarăş! Nimic nu-l uimise, de nimic nu se plânsese, de nimic nu se temuse şi nici măcar nu cârtise o singură clipă de când începuseră aventurile noastre şi până-n ziua asta, când l-am întins aici în cabană, să-şi dea sufletul. Ca un apărător al vechii Troie stătuse el eroic la post acolo, la intrarea în coridor, pe corabie. Toate ordinele le executase în tăcere, supus şi conştiincios. Era cu douăzeci de ani mai mare decât noi toţi. Şi iată că acest

bătrân şi credincios servitor trage acum să moară sub ochii noştri.



Squire Trelawney căzu în genunchi în faţa lui, sărutându-i mâinile şi plângând ca un copil.

— Mor, doctore, nu-i aşa? mă întrebă bătrânul.

— Da, prietene, i-am răspuns eu.

— Tare-aş fi vrut înainte de moarte să le mai trimit un glonţ.

— Tom, suspină squire Trelawney, spune-mi că mă ierţi.

— Mi se cuvine mie oare, sir, să iert ori să nu-mi iert stăpânul? îl mustră bătrânul servitor. Fie ce-o fi. Amin!

Tăcu o vreme, apoi ceru să-i citească cineva o rugăciune la căpătâi.

— Aşa-i obiceiul, sir, mai adăugă el, de parcă-şi cerea iertare, şi scurt timp după asta îşi dădu sufletul.

Între timp, căpitanul, al cărui gheroc[1] îmi păruse ciudat de umflat la piept şi prin buzunare, prinse să scoată din ele

[1] *Gheroc* — haina bărbătească, jachetă.

un şir întreg de lucruri, care de care mai neaşteptate: un steag britanic, o biblie, un ghem de sfori, o pană de scris, cerneală, jurnalul nostru de bord şi câteva plite de tutun. După asta găsi pe undeva o prăjină din lemn de brad strujit şi cu ajutorul lui Hunter o fixă deasupra cabanei. Căţărându-se pe acoperiş, el prinse de prăjină steagul britanic. Toată procedura asta îi făcea, cum se vede, mare plăcere. Apoi coborî şi începu să aleagă merindele şi muniţiile, de parcă nimic altceva nu l-ar mai fi interesat pe lumea asta. Din când în când arunca totuşi o privire spre Tom. Iar după ce-şi dădu sufletul Tom, scoase alt steag şi-l acoperi cu el pe răposat.

— Nu vă mai amărâţi atâta, sir, spuse căpitanul, strângând cu putere mâna lui squire Trelawney. El a murit făcându-şi datoria. Puteţi să nu vă îndoiţi de soarta ce-l aşteaptă pe lumea cealaltă pe un om, oare a căzut făcându-şi datoria faţă de căpitanul şi stăpânul său. Nu sunt prea tare în teologie, dar amănuntul acesta nu schimbă nimic din convingerea mea.

Apoi m-a chemat la o parte pe mine.

— Doctor Livesey, m-a întrebat el, peste câte săptămâni aştepţi dumneata şi squire Trelawney sosirea corăbiei ce urmează să ne fie trimisă în ajutor?

I-am răspuns că ajutorul acesta va mai zăbovi cine ştie cât timp. Nu e vorba de săptămâni, ci de luni. Dacă nu ne întoarcem până spre sfârşitul lui august, Blandly ne va trimite o corabie în ajutor, dar nici mai devreme, nici mai târziu de acest termen.

— Acuma n-ai decât să socoteşti şi dumneata când are să ajungă aici corabia, am încheiat eu.

— În cazul acesta, sir, spuse căpitanul, scărpinându-se la ceafă, chiar dacă vom avea noroc cu carul, tot o să trebuiască să ne strângem cureaua.

— De ce? l-am întrebat eu.

— Pentru că toată încărcătura pe care am transportat-o a doua oară s-a prăpădit, iată de ce, sir, mi-a răspuns căpitanul. Pulbere şi gloanţe avem destule, dar

provizii ne-au rămas pe sponci. Aş crede chiar că n-avem de ce regreta că am scăpat de o gură de prisos.

Şi mi-a arătat spre mortul învelit în steag.

În clipa asta sus peste cabană a trecut cu mare vuiet şi şuier o giulea, căzând undeva departe în pădure.

— Oho! exclamă căpitanul. Ne bombardează! Bine că nu le-a prea rămas ticăloşilor pulbere.

A doua ghiulea fusese ochită mai bine. Trecu în zbor peste palisadă şi căzu în faţa cabanei, înălţând o trâmbă uriaşa de nisip.

— Căpitane, spuse squire Trelawney, cabana nu se vede de pe corabie. Ei ochesc, probabil, în steagul nostru. N-ar fi mai bine să-l coborâm?

— Să coborâm steagul? se indignă căpitanul. Nu, sir. Lasă să-l coboare cine vrea, dar eu n-am să fac aşa ceva.

I-am dat cu toţii dreptate.

Mândra tradiţie marinărească nu îngăduie să cobori steagul în timp de bătălie. Afară de asta, era o tactică bună - să le arătăm duşmanilor că nu ne prea pasă de bombardamentul lor.

Ei au continuat să bombardeze toată seara. O ghiulea a trecut peste capetele noastre, alta a căzut în faţa palisadei, a treia a scurmat nisipul chiar lângă cabană. Dar piraţii trebuiau să ochească prea sus, aşa că ghiulelele pierdeau din putere şi se afundau în nisip. De ricoşeuri n-aveam a ne teme. Şi cu toate că una din ghiulele ne-a străpuns acoperişul şi duşumeaua, ne-am deprins curând cu bombardamentul şi nu-i dădeam mai multă importanţă decât unui simplu ţârâit de greier.

— Are şi o latură bună chestia asta, remarcă căpitanul. Se vede că nu se află nici un pirat pe-aproape în pădure. Refluxul s-a înteţit şi merindele noastre trebuie să se fi arătat la suprafaţă. Nu se găseşte nici un voluntar pe-aici să dea fuga după friptura noastră scufundată?

Gray şi Hunter s-au grăbit să se înscrie primii printre voluntari. Bine înarmaţi, ei au sărit peste palisadă, pornind în recunoaştere. Dar nu le-a fost dat să pună mâna pe merinde. Piraţii se dovediseră a fi mai viteji decât ne

aşteptaserăm noi, ori poate că se bizuiau pe tunul lui Israel Hands. Oricum, dar cinci tâlhari se şi apucaseră să pescuiască merindele din bărcuţa noastră scufundată şi să le transporte într-o şalupă din apropiere. Cei din şalupă erau nevoiţi să vâslească fără întrerupere, deoarece curentul îi abătea mereu într-o parte. Silver stătea la cârmă şi conducea operaţia. Erau toţi înarmaţi cu muschete, dobândite pesemne din cine ştie ce tainiţă numai de ei ştiută.

Căpitanul se aşeză pe o bârnă şi începu să scrie în jurnalul nostru de bord: „Alexander Smollett - căpitan, David Livesey - medic de bord, Abraham Gray - ajutor de dulgher, John Trelawney - armator şi proprietar de vas, John Hunter şi Riceard Joyce, slugi ale armatorului, aceştia sunt toţi cei rămaşi credincioşi datoriei lor. Luând cu ei merinde doar pe cel mult zece zile, au debarcat azi pe ţărm şi au înălţat steagul britanic deasupra redutei de pe Insula Comorilor. Tom Redruth, slugă a armatorului, a fost ucis de rebeli. James Hawkins, elev marinar...”

M-am oprit şi eu cu gândul la soarta sărmanului nostru Jim Hawkins.

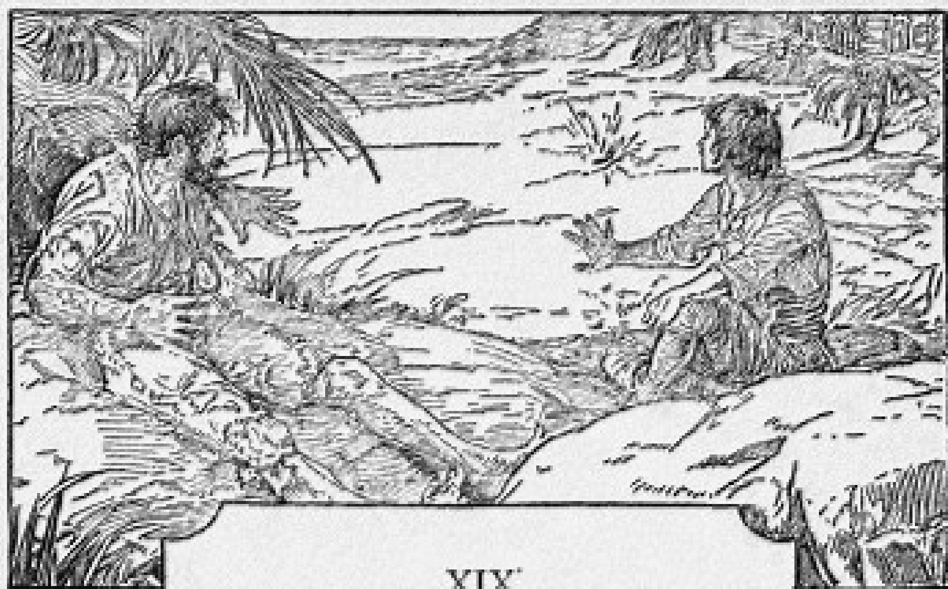
Şi deodată în pădure a răsunat un strigăt.

— Ne cheamă cineva, spuse Hunter, care se afla de santinelă.

— Doctore! Squire Trelawney! Căpitane! Ei, Hunter, tu eşti? am auzit eu un glas.

Am dat fuga la uşă şi l-am văzut pe Jim Hawkins. Teafăr şi nevătămat, tocmai sărea peste palisada noastră.





Capitolul XIX: Iar vorbeşte Jim Hawkins. Garnizoana din cabană

Cum a văzut Ben Gunn steagul britanic, s-a oprit, m-a luat de mână şi s-a lăsat la pământ.

— Ei, spuse el, uite şi pe prietenii tăi. Altcineva nu poate fi.

— Ba mai degrabă sunt rebelii, am răspuns eu.

— Niciodată! exclamă el. Pe insula asta, în pustietatea asta, unde nu vine nimeni niciodată afară de cavalerii norocului, Silver ar fi înălţat steagul negru al piraţilor. Poţi să mă crezi, mă pricep eu la atâta lucru. Fii sigur că sunt prietenii tăi. Pesemne că au dat o luptă şi au biruit. Şi acum sunt pe mal, apăraţi de vechea palisadă. Palisada asta a ridicat-o însuşi Flint mulţi ani în urmă. Ehe, ce cap avea şi Flint ăsta! Numai romul putea să-i vină de hac. Şi nu se temea de nimeni, decât de Silver. Căci de Silver, trebuie s-o recunoaştem, se temea ca de foc.

— Ei bine, l-am întrerupt eu, dacă ai noştri au ocupat cabana, hai să mergem la ei.

— Ba mai stai, protestă Ben. Aşteaptă. Eşti un băiat de treabă pare-se, dar nu eşti mai mult decât un băiat. Pe când Ben Gunn e un băiat şiret. Pe Ben Gunn nu-l tragi pe sfoară. Nici pentru toată băutura din lume nu merg până n-am să-l vad cu ochii mei pe nobilul tău gentleman şi până nu-mi dă cuvântul de onoare. Nu uita ce-ţi spun. Numai când cunoşti personal omul poţi avea încredere în el, aşa să-i transmiţi din partea mea. Şi să-l ciupeşti uite-aşa de mină.

Şi m-a ciupit pentru a treia oară, cu un aer plin de subînţeles.

— Iar când o să aveţi nevoie de Ben Gunn, ştii unde poate fi găsit, Jim. Acolo unde l-ai găsit tu azi. Cel care o să vină după el trebuie să ţină ceva alb în mână şi mai ales să vină singur. Aşa să le şi spui. „Ben Gunn are motivele lui să se poarte astfel”.

— Bine, i-am răspuns eu. Cred că te-am înţeles. Vrei să ne propui ceva şi pentru asta ai nevoie să te vezi cu squire-ul sau cu doctorul. Totodată spui că poţi fi găsit unde te-am văzut eu astăzi. Asta-i tot?

— Dar de ce nu întrebi între ce ore pot fi găsit? Eu primesc de la prânz şi până la a şasea bătaie de gong.

— Bine, bine, am spus eu. Acum pot să plec?

— Dar n-ai să uiţi? m-a întrebat el alarmat. Spune-i că „numai când cunoşti personal omul” şi că „are motivele lui”. Am să vorbesc cu el ca între bărbaţi. Şi acum poţi să pleci, Jim, îmi spuse el, urmând însă să mă ţină strâns de mână. Ascultă, Jim, dar dacă ai să-l vezi pe Silver, n-ai să-l trădezi pe Ben Gunn? Chiar dacă or să te lege de coada unui cal sălbatic n-ai să-l trădezi? Dar dacă piraţii or să debarce pe mal, Jim, n-ai să te răzgândeşti până dimineaţa?...

Un bubuit de tun i-a acoperit cuvintele. Ghiuleaua a trecut printre copaci şi a căzut pe nisip la o sută de yarzi[1]

[1] *yard* — unitate de măsură egală cu 91,44 cm.

de locul unde ne aflam noi. Ne-am repezit fiecare în direcţii opuse.

Vreme de un ceas se cutremură de explozii insula şi ghiulelele zburau în pădure, nimicind totul în calea lor. Mă ascundeam când ici, când colo, dar oriunde m-aş fi aflat, îmi făcea impresia că ghiulelele vin drept spre mine. Încetul cu încetul mi-am recăpătat bărbăţia, dar tot nu mă puteam hotărî încă să mă apropii de palisadă, unde cădeau mai cu seama ghiulelele. Făcând un ocol spre răsărit, am ajuns în sfârşit la pâlcul cu copaci ce creşteau năvalnic chiar lângă mal.

Tocmai asfinţise soarele şi briza făcea să vuiască pădurea, încreţind uşor oglinda cenuşie a golfului. În urma refluxului rămăsese dezgolită o largă fâşie de fund nisipos. Văzduhul după dogoarea zilei se răcise până într-atâta, încât mai îngheţam binişor în gherocul meu uşor de vară.

„Hispaniola” rămăsese ancorată în acelaşi loc, dar deasupra ei fâlfâia „Rojer cel Vesel”, steagul negru al piraţilor, cu un cap de mort zugrăvit la mijloc. Pe bord a scăpărat o limbă roşie de foc - şi ecoul împrăştie peste întreaga insulă ultimul bubuit de tun. Canonada se sfârşise.

Stăteam culcat în tufişuri şi luam seama la toată vânzoleala ce a urmat atacului. Pe mal, chiar în faţa palisadei, câţiva piraţi hăcuiau ceva cu topoarele. Mai târziu am aflat că distruseseră astfel sărmana noastră bărcuţă. În depărtare, lângă gura râului, pâlpâia printre copaci un foc uriaş. O barcă făcea necontenit naveta între foc şi corabie. Marinarii, atât de posomorâţi dimineaţa, acum, vâslind, strigau şi râdeau ca nişte copii. Pe glas i-am cunoscut că veselia asta le-o stârneşte romul.

În sfârşit, m-am hotărât să pornesc spre palisadă. Eram destul de departe de ea, pe brâul acela de nisip, care închidea golful nostru dinspre răsărit şi în urma refluxului ajungea să se întindă până aproape de Insula Scheletului. Ridicându-mă de jos, am văzut mai încolo pe nisip, printre tufişuri scunde, o stâncă singuratică, destul de mare şi de-o ciudată culoare albicioasă. M-a fulgerat gândul că tocmai asta trebuie să fie stânca albă, de care-mi vorbise Ben

Gunn, şi că dacă am să am nevoie de o luntre, ştiu acum unde s-o găsesc. Am tot mers aşa de-a lungul lizierei, până când am dat peste marginea din dos a palisadei. Ai noştri m-au întâmpinat cu cea mai caldă bucurie.

Le-am povestit toate păţaniile mele şi am examinat apoi cu atenţie noul nostru adăpost. Cabana era construită toata din trunchiuri nestrujite de pin - şi pereţii, şi acoperişul, şi podelele. Duşumeaua se înălţa cu un picior şi pe alocuri chiar cu un picior şi jumătate deasupra solului. La intrare se afla un fel de cerdac, iar pe sub cerdac murmura un pârâiaş, care se vărsa într-un bazin artificial foarte original la vedere: un uriaş cazan de corabie, fără fund şi vârât în nisip până la „linia de plutire”, cum spunea căpitanul. În casă nu se afla aproape nimic. Numai într-un colţ se vedea o lespede de piatră ce slujea drept vatră, cu un grătar de fier în formă de coş în jurul ei, ca să nu treacă focul de marginea lespezii.

Toţi copacii de pe coastele dâmbului ce împresurau palisada fuseseră tăiaţi şi folosiţi la construcţie. După cioturile rămase se vedea c-a pierit aici o dumbravă de toată frumuseţea. Stratul de deasupra al solului, spălat de ploi după ce se tăiaseră copacii, lăsase dezgolit stratul de nisip de dedesubt. Numai în jurul cazanului, unde se scurgea pârâul, creşteau muşchi, ferigi şi tufişuri. Iar dincolo de palisadă începea îndată pădurea înaltă şi deasă. Asta ne îngreuia mult apărarea. Spre partea uscatului pădurea era alcătuită din pâlcuri dese de pini, iar în faţă, spre golf, li se mai adăugau şi stejari cu frunza veşnic verde.

Briza rece de seară, de care am mai pomenit, sufla prin toate crăpăturile cabanei, tocmite grosolan din bârne, şi aducea necontenit nori de nisip mărunt. Nisipul acesta ne intra în ochi, ne scrâşnea în dinţi, cădea în mâncare şi forfotea la fundul cazanului, în izvor, cum forfoteşte grişul, în oală. Horn n-aveam, aşa că fumul ieşea printr-o deschizătură pătrată în tavan. Dar mai înainte de a-şi afla ieşirea, se răspândea prin toata casa, făcându-ne să tuşim şi să lăcrimăm de zor.

Gray, noul nostru tovarăş, era cu faţa bandajată, căci tâlharii îi crestară obrazul. Iar bătrânul Tom Redruth, rămas încă neîngropat, zăcea înţepenit lângă perete, acoperit cu steagul britanic.

Dacă am fi fost lăsaţi să stăm cu braţele încrucişate, probabil că ne-am fi descurajat curând. Dar căpitanul Smollett se pricepea să ne găsească tuturor de lucru. Ne-a chemat la el şi ne-a împărţit în două carturi. Într-unul din ele a intrat doctorul, Gray şi cu mine, iar în celălalt - squire Trelawney, Hunter şi Joyce. În cursul zilei ne istoviserăm toţi, dar căpitanul i-a trimis totuşi pe doi din noi în pădure după lemne, iar pe alţi doi i-a pus să sape mormântul lui Redruth. Doctorul s-a apucat de bucătărie, eu am fost pus de santinelă la uşă, iar căpitanul trecea mereu de la unul la altul, îmbărbătându-ne şi ajutându-ne pe fiecare.

Din vreme în vreme doctorul se da mai aproape de uşă, ca să mai respire o ţâră de aer curat şi să-şi odihnească ochii înroşiţi de fum. Schimba şi cu mine din când în când două-trei vorbe.

— Smollett acesta, mi-a spus el odată, e un om mult mai acătării decât mine. Dacă o recunosc eu de bună voie, să ştii că aşa e, dragă Jim.

În alt rând el a făcut mai întâi o pauză, apoi şi-a întors capul şi m-a privit atent în faţă.

— Ne putem bizui pe Ben Gunn al tău? m-a întrebat el.

— Nu ştiu, sir, am răspuns eu. Nu sunt tocmai sigur că e în toate minţile.

— Vasăzică nu e în toate minţile, spuse doctorul. Dacă un om şi-a ronţăit trei ani în şir unghiile pe o insulă pustie, să ştii, Jim, că nu poate fi în toate minţile, ca tine sau ca mine. Aşa sunt făcuţi oamenii. Spui că visează la o bucata de brânza?

— Da, sir, am răspuns eu.

— Bine, Jim, a încheiat el. Află atunci ce folositor e să-ţi placă delicatesele. Mi-ai văzut pesemne tabachera, dar nu cred să mă fi văzut vreodată luând o priză de tabac din ea. Şi nu m-ai văzut pentru că nu ţin tabac în ea, ci o bucăţică

de parmezan - brânză italienească. Ei, bine, brânza asta o să i-o dăm lui Ben Gunn!



Înainte de cină l-am îngropat în nisip pe bătrânul Tom şi am stat un răstimp cu capetele descoperite, în bătaia vântului, lângă mormântul lui.

Adusesem din pădure o grămadă întreagă de vreascuri, dar căpitanul rămase totuşi nemulţumit.

— Mâine am să vă fac eu să munciţi cum trebuie, ne spuse el, clătinând din cap a dojană.

După ce am mâncat cu toţii câte un hartan de jambon afumat şi am băut câte un pahar de grog fierbinte, căpitanul, squire-ul şi doctorul se retraseră să ţină sfat.

Dar se vede treaba că degeaba se mai adunau ei, totuna nu le putea veni în cap nici o soluţie. Provizii ne mai rămăseseră aşa de puţine, încât urma să murim cu toţii de foame cu mult înainte de a ne veni ajutorul făgăduit. Ce-i drept, mai rămânea o soluţie, una singură: să omorâm cât mai mulţi piraţi, să-i omorâm până când or să-şi coboare steagul lor cel negru sau până când or să plece în larg cu „Hispaniola” noastră. Din nouăsprezece rămăseseră cincisprezece, mai având şi doi răniţi printre ei, iar cel împuşcat lângă tun, chiar dacă n-a murit, trebuie să fie în orice caz rănit. Ori de câte ori vom avea deci putinţa să tragem în ei, trebuie să tragem. Totodată trebuie să ne ferim oamenii şi să ţinem minte că avem doi aliaţi de nădejde: romul şi clima.

Romul îşi arăta de pe acum efectul: o jumătate de milă ne despărţea de piraţi, dar auzeam perfect până târziu noaptea cum cântă şi urlă. Iar doctorul se jura pe peruca sa că foarte curând va intra în acţiune şi clima: lagărul piraţilor e aşezat aproape de mlaştini, medicamente n-au de nici un fel, aşa că, peste o săptămână, jumătate din ei or să cadă seceraţi de friguri.

— Aşadar, spunea doctorul, dacă n-or să ne poată face de petrecanie cât mai curând, or să fie bucuroşi să părăsească insula şi să se întoarcă pe vas. Au corabie şi se pot ocupa oricând de vechea lor meserie - pirateria.

— Asta-i prima corabie, pe care am pierdut-o eu vreodată, spuse căpitanul Smollett.

Eu eram complet istovit. M-am răsucit multă vreme până a adormi, dar pe urmă am adormit buştean.

Toţi erau de mult treji, dejunaseră şi aduseseră lemne, când m-am trezit eu, deşteptat de zgomot şi strigăte.

— Vin cu steag alb! strigă cineva.

Şi îndată urmă un strigăt de uimire:

— Vine însuşi Silver!

Am sărit frecându-mă la ochi şi m-am repezit la ambrazura din perete.



Capitolul XX: Silver parlamentează

Într-adevăr, se apropiau de palisadă doi oameni. Unul din ei flutura spre noi o zdreanţă albă, iar celălalt - Silver în persoană - păşea liniştit alături.

Era încă foarte devreme. Nu mai pomenisem niciodată o dimineaţă atât de friguroasă, îngheţasem până-n măduva oaselor. Cerul era senin, luminos, şi creştetele copacilor scăpărau trandafirii în razele soarelui ce răsărea, dar în vale, unde îi vedeam acum pe Silver şi pe însoţitorul sau, mai dăinuia umbra. La picioare li se aşterneau scame de ceaţă, ridicate peste noapte din smârcuri.

Ceaţa şi frigul ce se lăsa peste noapte - iată ce făcea nenorocirea insulei acesteia umede şi bântuite de friguri.

— Ocupaţi-vă posturile! ne strigă căpitanul. Fac prinsoare că dumnealor pun la cale vreun şiretlic. Apoi strigă către tâlhari: Stai, cine-i? Stai că trag!

— Am înălţat steag alb! strigă Silver.

Căpitanul ieşi în cerdac, adăpostindu-se după un stâlp, ca să nu-l lovească vreun glonţ trimis mişeleşte. Întorcându-se spre noi, ne porunci:

— Detaşamentul doctorului să vină la ambrazuri! Doctor Livesey, ocupă, rogu-te, peretele dinspre nord. Jim, stai la cel dinspre răsărit, iar tu, Gray, - la cel dinspre apus. Celălalt schimb - la încărcat muschetele. Daţi-i zor! Şi fiţi atenţi!

Apoi se întoarse iar spre tâlhari:

— Ce poftiţi cu steagul vostru alb? le strigă el.

De data asta îi răspunse nu Silver, ci celălalt pirat.

— Căpitanul Silver, sir, vrea să urce pe bordul dumneavoastră şi să încheie o înţelegere!

— Căpitanul Silver? Nu cunosc asemenea căpitan. Care-i? întrebă căpitanul.

Şi-l auzirăm adăugând cu jumătate de glas:

— Ia te uită! A şi ajuns căpitan! Repede mai avansează!

John Lunganul răspunse el însuşi de astă data:

— Eu sunt, sir. Bieţii băieţi m-au ales căpitan după ce-aţi dezertat dumneavoastră, sir. Cuvântul „aţi dezertat” îl rosti mai apăsat. Suntem gata să ne supunem, dar, fireşte, cu anumite condiţii: dacă sunteţi de acord să iscăliţi o înţelegere cu noi. Deocamdată însă daţi-mi cuvântul dumneavoastră de cinste, domnule căpitan, ca o să mă lăsaţi să plec nevătămat şi că nu veţi deschide focul până n-am să mă depărtez de palisadă.

— N-am nici un chef să vorbesc cu dumneata, îi răspunse căpitanul Smollett. Dar dacă vrei să vorbeşti cu mine, poftim încoace. Ţine minte însă: dacă pui la cale vreo mişelie, să nu regreţi pe urmă.

— Atâta mi-e de ajuns, căpitane! exclamă cu veselie Lunganul.

Un singur cuvânt al dumneavoastră mi-e perfect de ajuns. Ştiu ca sunteţi un gentleman şi că mă pot bizui deplin pe cuvântul dumneavoastră.

Omul cu steagul alb încercă să-i oprească. Şi nu era de mirare, deoarece tonul capitanului era departe de a fi

amabil. Dar Silver izbucni în râs şi-şi bătu pe umăr tovarăşul, de parcă până şi gândul la o eventuală primejdie i se părea o prostie. Se apropie de palisadă, îşi aruncă mai întâi peste gard cârja, apoi se căţără şi-l trecu cu o neaşteptată repeziciune şi îndemânare.

Trebuie să mărturisesc că eram atât de interesat de tot ce se petrecea, încât am uitat şi de îndatoririle de santinelă. Mi-am părăsit postul la ambrazura dinspre răsărit şi m-am proptit în spatele căpitanului, care şedea pe prag, cu bărbia în palme şi coatele sprijinite de genunchi, privind la cazanul cel vechi de fier, în care bulbucea apa şi forfoteau firicele de nisip. Şedea aşa, şuierând încetişor printre dinţi cântecul „Haideţi după mine, feciori şi fete”.

Lui Silver îi venea foarte greu să suie coasta abruptă. Înaintând prin marea de nisip mişcător din care răsăreau ici-colo cioturile, părea, cu cârja lui, neputincios ca o corabie eşuată. Dar a străbătut cu bărbăţie şi într-o stoică tăcere toată calea şi, oprindu-se în faţa căpitanului, şi-a ridicat mâna salutând cu extremă graţie. Era în cele mai bune haine ale sale: caftan albastru lung până la genunchi, cu o mulţime de bumbi de alamă, iar pălăria, dată pe ceafă, era şi ea de paradă, căptuşită cu dantelă fină.

— Iată-ne în sfârşit, stimabile, spuse căpitanul, înălţându-şi fruntea. Ia loc.

— Daţi-mi, vă rog, drumul în casă, domnule căpitan, se rugă cu glas jalnic Lunganul. Pe asemenea răcoare nu prea îmi vine să mă aşez jos pe nisip, sir.

— Dacă ai fi preferat să rămâi om cinstit, Silver, spuse căpitanul, ai fi stat acum la bucătăria dumitale. Tot dumneata eşti de vină. Ori eşti bucătarul meu de vas - şi atunci am toate motivele să mă port bine cu dumneata, ori eşti căpitanul Silver, rebel şi pirat, şi atunci aşează-te din parte-mi doar să te urc în furci.

— Bine, bine, căpitane, spuse bucătarul, aşezându-se jos pe nisip. Numai că pe urmă va trebui să-mi dai mâna, ca să mă pot scula de jos... Hm, nu v-aţi aranjat rău aici!.. A, uite-l şi pe Jim! Bună dumneata, Jim... Am onoarea, doctore!

Da, vă văd adunaţi pe toţi în păr, ca o familie fericită, dacă-mi îngăduiţi să mă exprim astfel...



— Nu lungi vorba, stimabile, îl întrerupse căpitanul. Spune pentru ce ai venit.

— Ai dreptate, căpitane Smollett, răspunse Silver. N-avem timp de fleacuri. Trebuie să mărturisesc că aţi fost la înălţime azi-noapte. Nu ştiu care din dumneavoastră e într-adevăr meşter să mânuiască ranga. Unii din oamenii mei au fost dea dreptul zguduiţi de trebuşoara asta, şi nu numai unii, ci noi toţi. Până şi eu am fost zguduit, trebuie s-o mărturisesc. Poate numai asta m-a îndemnat să vin aici ca să încheiem o înţelegere. Dar, jur pe toate fulgerele din cer, căpitane, a doua oară nu mai izbutiţi aşa ceva! O să postăm pretutindeni santinele şi o să micşorăm porţiile de rom. Sunteţi siguri, pesemne, că am fost toţi beţi, nu-i aşa? Puteţi să mă credeţi, însă, că eu n-am fost beat nici atâtica; eram doar obosit ca un câine. De mă trezeam eu o clipă mai devreme, n-aţi fi scăpat de mâna mea. El mai era viu, când am dat fuga să-l ridic.

— Ei, şi mai departe? replică cu sânge rece căpitanul Smollett.

Tot ce spunea Silver era doar o şaradă pentru căpitanul nostru, dar el nici nu clipi măcar. Numai eu, drept să spun, m-am cam priceput despre ce poate fi vorba. Mi-am adus aminte de ultimele cuvinte ale lui Ben Gunn şi am înţeles că trebuie să se fi strecurat noaptea în lagărul banditilor, pe când zăceau beţi în jurul focului. M-a bucurat gândul că au rămas în viaţă doar paisprezece din duşmanii noştri.

— Iată despre ce e vorba, urmă Silver. Noi vrem să punem mâna pe comori şi o să punem numaidecât mâna pe ele. Iar voi vreţi să vă scăpaţi viaţa şi aveţi tot dreptul s-o vreţi. Harta-i la voi, nu-i aşa?

— Tot ce se poate, răspunse căpitanul.

— Ba eu ştiu sigur că-i la voi, urmă Lunganul. Şi de ce vorbiţi atât de uscat cu mine? Nu e spre folosul vostru. Tot ce vreau să vă spun e că avem nevoie de harta voastră şi nimic mai mult, personal nu vă doresc nici un rău...

— Încetează, stimabile, îl întrerupse căpitanul. Nu ţi-ai găsit omul cu mine. Ştim noi bine ce gânduri aveţi voi. Dar

asta n-are nici o importanţă, pentru că nu v-a ţinut cureaua să le aduceţi la îndeplinire.

Căpitanul îl privi cu nepăsare şi începu să-şi îndoape luleaua.

— Dacă Abe Gray... dădu să înceapă Silver.

— Stop! strigă mister Smollett. Gray nu mi-a spus nimic şi nici eu nu l-am întrebat nimic, mai mult chiar: te-aş arunca cu plăcere în aer şi pe dumneata împreună cu el, ca şi toată insula asta blestemată! Iată tot ce cred eu despre banda dumitale, stimabile.

Izbucnirea asta îl linişti pesemne pe Silver, care începuse să se înfurie, dar se stăpânea din răsputeri.

— Cum poftiţi, mormăi el. Puteţi să credeţi ce vreţi, nu vă interzic... Pare-se că vreţi să trageţi puţin din lulea, domnule căpitan. Am să fac la fel, dacă-mi daţi voie.

Îşi umplu şi el luleaua şi o aprinse. Cei doi bărbaţi stătură multă vreme în tăcere, ba scrutându-se reciproc, ba întorcându-se să tragă din lulea ori să scuipe. Era foarte amuzant să stai să-i priveşti, ca la o reprezentaţie teatrală.

— Iată care ne sunt condiţiile, reluă în sfârşit Silver. Ne daţi harta, pentru ca să putem găsi comorile, şi încetaţi să mai trageţi în sărmanii marinari ori să le sfărâmaţi capetele în vremea somnului. Dacă sunteţi de acord, vă propunem, la alegere, două soluţii. Prima: după ce încărcăm comorile, vă îngăduim să vă înapoieţi pe corabie şi vă dau cuvântul meu de cinste că am să vă debarc undeva pe uscat teferi şi nevătămaţi. Dacă prima soluţie nu vă place, întrucât mulţi din marinarii mei vă poartă de mult sâmbetele, iată şi a doua soluţie: vă lăsăm aici pe insulă, împărţim merindele cu voi în două jumătăţi egale, şi făgăduiesc să trimit după voi prima corabie ce ne va ieşi în cale. Vă sfătuiesc să primiţi condiţiile acestea. Altele mai bune n-o să puteţi obţine. Nădăjduiesc, şi el îşi ridică semeţ glasul, că toţi oamenii voştri mi-aud cuvintele, căci cele ce le spun unuia se adresează tuturor.

Căpitanul Smollett se ridică în picioare şi scutură scrumul din lulea în căuşul palmei stângi.

— Asta-i tot? întrebă el.

— Acesta e ultimul meu cuvânt, jur pe fulgerul din cer! răspunse John. Dacă refuzaţi, voi lăsa să vorbească în locul meu ţevile de puşcă.

— Perfect, spuse căpitanul. Şi acum ascultă ce spun eu: Dacă veniţi toţi pe rând aici la mine, fără arme, mă oblig să vă pun în lanţuri, să vă aduc în Anglia şi să vă dau pe mâna dreptei judecăţi. Iar dacă nu veniţi, ţineţi minte că mă cheamă Alexander Smollett, că stau sub steagul acesta şi că am să vă trimit pe toţi drept în iad. Comorile n-aveţi cum le găsi. Să fugiţi cu vasul n-o să reuşiţi, deoarece nimeni din voi nu ştie să conducă o corabie. Nici să vă bateţi nu sunteţi meşteri: aţi fost cinci împotriva lui Gray, şi totuşi v-a scăpat din mâini. Ai eşuat zdravăn, căpitane Silver, şi n-o să te poţi urni curând. Aceasta-i ultima vorbă bună pe care o mai auzi de la mine. Iar la viitoarea întâlnire am să-ţi trimit un glonţ în tigvă. Cară-te, stimabile! Hai, dă-i zor!

Ochii lui Silver se aprinseră de mânie. Scutură focul din lulea.

— Daţi-mi mâna să mă scol! strigă el.

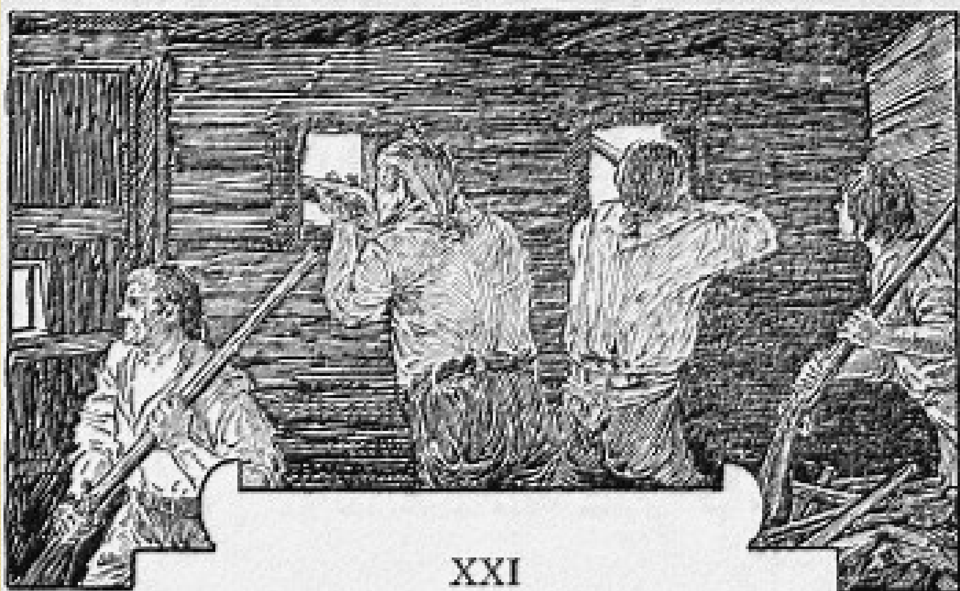
— Nu ţi-o dau, spuse căpitanul.

— Cine-mi dă mâna? urlă Silver.

Nimeni din noi nu se clinti din loc. Înjurând îngrozitor, Silver se târî până la cerdac, se agăţă de el şi numai astfel izbuti să se ridice. Scuipă în izvor.

— Nu însemnaţi nimic mai mult în ochii mei decât scuipatul ăsta! strigă el. Peste o oră am să vă pun la încălzit hardughia ca pe-un poloboc de rom. Râdeti, trăsni-v-ar să vă trăsnească, râdeţi! Peste un ceas o să râdeţi voi altfel, iar care din voi o să mai rămână în viaţă, o să pizmuiască morţii!

Şi, mai trăgând o sudalmă, o luă şontâc-şontâc prin nisip. De câteva ori în şir încercă el să sară peste gard şi de fiecare data cădea. În sfârşit, îl trase dincolo omul cu steagul alb şi într-o clipă dispărură amândoi printre copaci.



Capitolul XXI: Atacul

Cum se făcu nevăzut Silver, căpitanul, care-l urmărise mereu cu luare-aminte, se întoarse şi observă că la post rămăsese doar Gray. Pentru întâia dată l-am văzut noi înfuriat pe căpitan.

— La locurile voastre! tună el.

Ne-am repezit cu toţii la ambrazuri.

— Gray, spuse el, am să-ţi înscriu numele în jurnalul de bord. Ţi-ai îndeplinit datoria cum se cuvine unui adevărat marinar... Mister Trelawney, mă uimeşti!... Doctore, dumneata ai purtat cândva uniformă militară! Dacă aşa ţi-ai îndeplinit datoria şi la Fontenoy, mai bine nu te sculai din pat.

Oamenii doctorului se aflau de-acum de strajă la creneluri, iar ceilalţi încărcau muschetele. Am roşit cu toţii de ruşine.

Căpitanul ne privi în tăcere. Apoi prinse iar să vorbească:

— Prieteni, începu el. L-am întâmpinat pe Silver cu toate gurile de foc, cum s-ar spune, într-adins l-am făcut să turbe. După cum a spus el, n-are să treacă nici un ceas şi vom fi atacaţi. Ştiţi că ei sunt mai mulţi ca noi, în schimb noi ne aflăm ca într-o fortăreaţă. Un minut în urmă aş fi spus chiar că suntem şi disciplinaţi. Nu mă îndoiesc că putem să-i biruim, dacă veţi vrea cu toţii să biruim.

Apoi ne inspectă pe toţi şi recunoscu că de astă dată sunt toate în ordine.

Doi dintre pereţii cabanei - cel dinspre răsărit şi cel dinspre apus - aveau câte două ambrazuri. În cel dinspre miazăzi, unde se afla şi uşa, erau tot două, iar cel dinspre miazănoapte avea cinci ambrazuri. Dispuneam de douăzeci de muschete pentru şapte oameni. Lemnele le pusesem în patru stive, câte una în dreptul fiecărui perete. Stivele acestea le denumeam mese. Pe fiecare masă se aflau câte patru muschete încărcate, pentru ca apărătorii fortului să le aibă mereu la îndemână. Iar între muschete se aflau aşezate pumnalele.

— Stingeţi focul, spuse căpitanul. S-a încălzit destul afară, şi fumul ne mănâncă ochii.

Mister Trelawney scoase afară grătarul căminului şi aruncă tăciunii în nisip.

— Hawkins nu şi-a luat încă gustarea... Hawkins, ia ce ai de mâncare şi poţi să îmbuci stând la post, urmă căpitanul Smollett. Mişcă mai repede, drăguţă, să nu rămâi flămând... Hunter, împarte tuturor câte un gât de grog.

În timp ce ne vedeam de-ale noastre, căpitanul chibzui planul apărării.

— Doctore, dumneata să ai în grijă uşa, spuse el. Ia seama bine, dar vezi să nu te prea expui gloanţelor. Stai înăuntru şi trage de după uşă. Runter, tu ia-ţi pe seamă peretele dinspre răsărit... Tu, Joyce, prietene, ia pe cel dinspre apus... Mister Trelawney, dumneata eşti cel mai bun ţintaş, - păzeşte împreună cu Gray peretele dinspre miazănoapte, cel lung, cu cinci ambrazuri. Asta-i partea cea mai primejduită. Dacă tâlharii izbutesc să ajungă până la perete şi să tragă prin ambrazuri, are să fie foarte rău de

noi... Iar noi doi, Hawkins, suntem nişte puşcaşi foarte răi, aşa că o să încărcăm muschetele şi o să ajutăm după puteri celorlalţi.

Căpitanul avea dreptate. Cum se ridică soarele peste creştetele copacilor, începu să dogorască şi ceaţa se destrămă. Curând nisipul începu să ne frigă tălpile şi printre bârnele cabanei se arătară firicele de smoală încinsă. Ne-am dezbrăcat toţi de haine, ne-am descheiat cămăşile la gât şi ne-am suflecat mânecile până mai sus de coate. Stătea fiecare la postul său, încins de arşiţă şi aţâţat de nelinişte.

Aşa a trecut un ceas.

— Drace! spuse căpitanul, începe să-mi fie urât. Gray, ia şuieră tu un cântecel.

În clipa asta ne-am dat seama parcă şi mai limpede că ne aşteaptă din clipă-n clipă atacul.

— Daţi-mi voie să vă întreb, sir, mormăi Joyce: dacă văd pe careva, trebuie să trag?

— Fireşte! strigă căpitanul.

— Mulţumesc, sir, spuse Joyce tot atât de calm şi politicos.

Nimic nu se întâmplase, dar întrebarea lui Joyce ne făcu pe toţi să fim şi mai cu luare aminte. Puşcaşii îşi ţineau muschetele gata, iar căpitanul se opri în mijlocul cabanei, cu buzele strânse şi fruntea încruntată. Au trecut astfel câteva clipe. Şi de-odată Joyce îşi scoase ţeava muschetei prin ambrazură şi apăsă pe trăgaci. Încă nu se stinsese ecoul împuşcăturii lui, că şi se porniră din toate părţile salve îndreptate spre noi. Câteva gloanţe loviră în bârnele palisadei. Dar nici unul nu pătrunse până la noi, şi, când se împrăştie fumul, aceeaşi linişte părea să domnească de jur împrejurul palisadei şi în pădure. Nu se clintea nici o rămurică. Nici o ţeavă de armă nu strălucea în tufişuri. Duşmanii noştri păreau să fi intrat în pământ.

— Ai nimerit în careva? întrebă căpitanul.

— Nu, sir, răspunse Joyce. Mi se pare că n-am nimerit, sir.

— Bine măcar că spui adevărul, mormăi căpitanul Smollett.

Încarcă-i arma, Hawkins... Cum ţi se pare, doctore, câte împuşcături s-au tras dinspre partea dumitale?

— Pot răspunde exact, spuse doctorul Livesey: trei împuşcaturi. Am văzut trei limbi de flăcări - două alături, şi una mai încolo spre apus.

— Trei! repetă căpitanul. Dar dinspre partea dumitale, mister Trelawney?

Aici era mai greu de răspuns. Dinspre nord se trăseseră multe focuri. Squire Trelawney ne asigura că văzuse doar şapte focuri, în vreme ce Gray spunea ca fuseseră opt sau nouă. Dinspre răsărit şi apus se trăsese doar câte un foc. Cum se vede, atacul urma să vie dinspre nord, iar din celelalte părţi se trăsese doar pentru a ni se distrage atenţia. Totuşi, căpitanul Smollett nu schimba nimic din dispoziţiile anterioare.

— Bandiţii nu trebuie lăsaţi să sară nicăieri peste palisadă, altfel, la orice ambrazură ar ajunge, ne pot împuşca pe toţi ca pe nişte şoareci în propriul nostru fort.

De altminteri, nu prea aveam răgaz de stat la gânduri. Dinspre miazănoapte se auzi un răcnet şi în aceeaşi clipă o mică ceată de piraţi ieşi în goană din pădure, repezindu-se spre palisadă. Şi iar se porniră din toate părţile salvele de armă. Un glonţ venit prin uşa deschisă sfărâmă în bucăţi muscheta doctorului. Atacanţii se căţărau în sus pe palisadă ca maimuţele.
Squire Trelawney şi Gray trăgeau foc după foc în ei. Trei căzură - unul înăuntru, doi afară. De altfel, unul din ei fusese doar speriat pesemne, pentru că se sculă îndată în picioare şi dispăru în pădure.

Doi zăceau la pământ, unul fugise, iar ceilalţi patru izbutiseră să sară peste palisadă. Alţi şapte sau opt piraţi, câţi mai rămăseseră, având fiecare câteva muschete la îndemână, continuau să tragă fără întrerupere din pădure spre cabană. Dar tirul lor nu ne aduse nici o pagubă.

Cei patru piraţi pătrunşi dincoace de palisadă veneau în fugă şi cu mare larmă spre clădire. Cei din pădure

răcneau şi ei cât îi lua gura, ca să-şi îmbărbăteze tovarăşii. Puşcaşii noştri trăgeau fără întrerupere, dar se grăbeau în asemenea hal, încât se pare că nu-şi atinseră niciodată ţinta. Într-o clipă cei patru piraţi ajunseră în dreptul dealului şi dădură năvală asupra noastră. Capul lui Job Anderson, şeful de echipaj, se arătă la ambrazura centrală.



— Dă-i! Ucide-i! mugea el.

În aceeaşi clipă alt pirat, înhăţând de ţeavă muscheta lui Hunter i-o smulse din mâini şi, vârând-o iar prin ambrazură, îl lovi cu atâta putere cu stratul, încât nefericitul se prăbuşi în nesimţire pe duşumele. Între timp al treilea, dând ocol casei, se arătă pe neaşteptate în uşă şi se repezi cu pumnalul la doctor.

Cum vedeţi, ne pomeniserăm acuma noi în situaţia în care fuseseră până mai adineauri duşmanii noştri. Câteva clipe în urmă mai trăgeam stând la adăpost în piraţii aflaţi în câmp liber, dar acum, fără să ne mai apere nimic, trebuia să intrăm în luptă corp la corp cu bandiţii. Cabana înota în fum de praf de puşcă, dar împrejurarea asta ne-a şi salvat:

datorită perdelei de fum am rămas în viaţă. Auzul îmi vuia de răcnete, gemete, de focuri de pistol.

— Afară, piept la piept! Puneţi mâna pe pumnale! strigă cu glas de tunet căpitanul.

Am înşfăcat un pumnal de pe stiva de lemne de lângă mine. Cineva, înhăţând şi el un pumnal, mă lovi fără să vrea, de mare grabă, cu tăişul peste falangele degetelor, dar în clipa aceea nici n-am simţit durerea. M-am repezit pe uşă afară, în lumina soarelui. În urma mea mai dădu buzna afară încă cineva, nici n-am luat seama cine. Drept în faţa mea doctorul urmărea pe coastă devale pe piratul ce dăduse năvală asupra lui. Am văzut cum i-a smuls doctorul arma din mină ş-apoi l-a fulgerat cu pumnalul drept între ochi.

— Daţi ocol în jurul casei! strigă căpitanul.

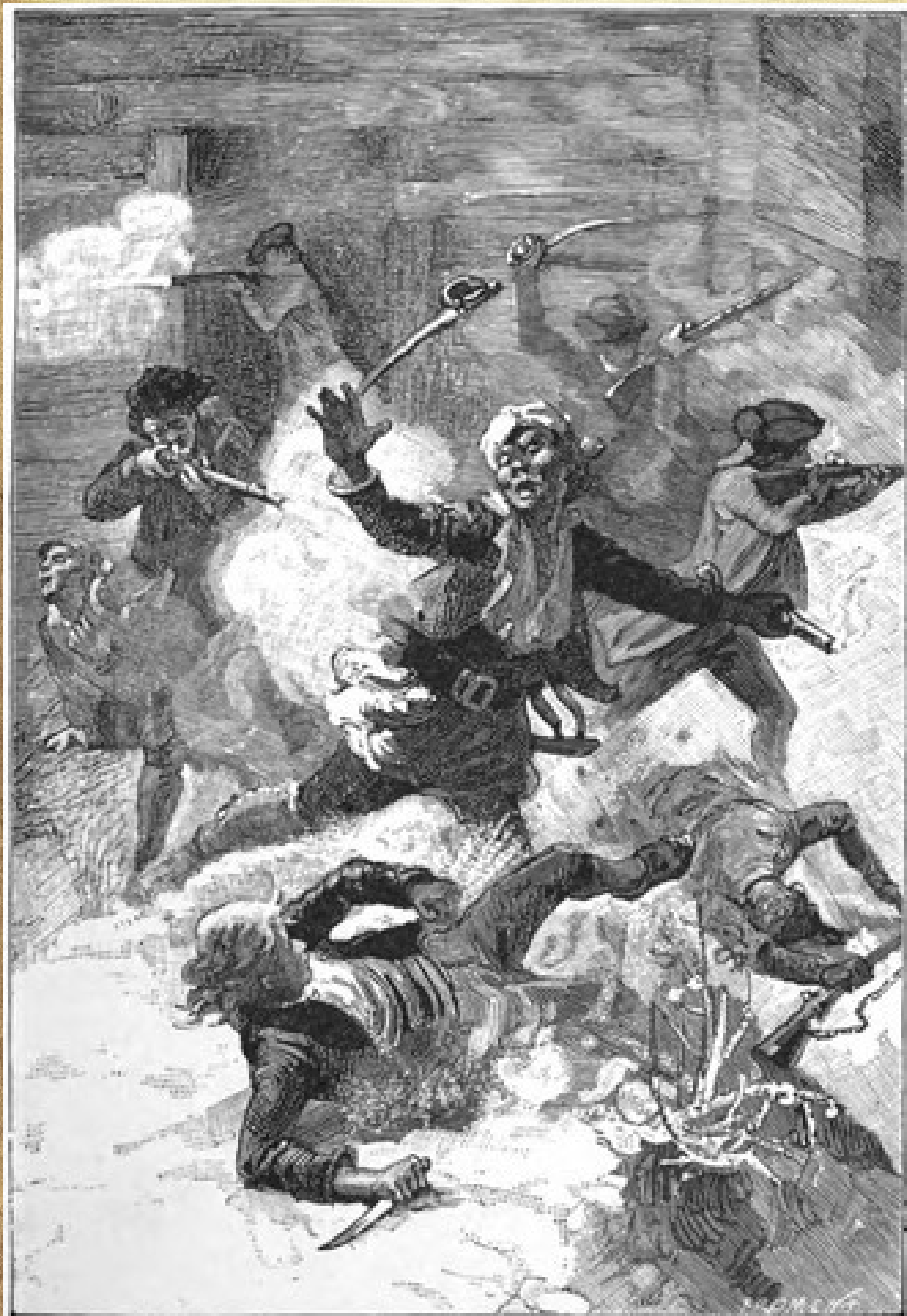
Cu tot zgomotul şi vălmăşagul din juru-mi, am prins schimbarea din glasul lui.

Supunându-mă maşinal comenzii, m-am întors spre răsărit, cu sabia înălţată deasupra capului, am cotit după colţul casei şi m-am pomenit deodată faţă-n faţa cu Anderson. El a scos un muget, înălţându-şi tesacul, care a scăpărat în soare. Nici n-am avut când simţi măcar fiorul spaimei. Ferindu-mă de lovitură, m-am împiedicat şi, căzând, m-am rostogolit pe povârniş devale.

Când dădusem eu buzna afară pe uşă, în vremea atacului, ceilalţi piraţi veniseră şi ei în fugă din pădure, ca să termine cu noi. Unul din ei, cu o tichiuţă roşie de noapte în vârful capului, ţinând pumnalul în dinţi, apucase să treacă un picior peste palisadă, gata să sară. Căzătura mea fusese atât de bruscă, încât, când m-am ridicat în picioare, toate rămăseseră încă în aceeaşi poziţie: piratul cu tichiuţă roşie stătea călare pe gard, iar capul altuia abia apucase să se iţească de după palisadă. Şi totuşi, în aceste câteva clipe bătălia avea să ia sfârşit, şi biruinţa rămase de partea noastră.

Gray, care dăduse năvală afară odată cu mine, îl culcă la pământ dintr-o lovitură pe vlăjganul de Anderson, mai înainte de-a apuca el să ridice a doua oară cuţitul. Alt pirat

primise un plumb în cap chiar în clipa când se pregătea să tragă prin ambrazură. Se zvârcolea acum pe nisip, în agonie, fără să lase din mână pistolul ce mai fumega încă.



Al treilea, după cum am mai spus, căzuse străpuns de doctor. Din cei patru, care săriseră primii peste palisadă, rămăsese în viaţă numai unul. Aruncându-şi pumnalul pe câmpul de bătaie, plin de groaza morţii, căuta acum să sară peste gard, ca să-şi piardă urma, şi luneca mereu.

— Trageţi! Intraţi în casă şi trageţi! striga doctorul. Iar voi căraţi-vă la adăpost, voinicoşilor!

Dar cuvintele lui se pierdură în zadar. Nimeni nu trase. Ultimul din atacanţi trecu cu bine peste palisadă şi dispăru împreună cu toţi ceilalţi în hăţis. Câteva clipe mai târziu nu mai rămăseseră în faţa noastră decât cei cinci piraţi doborâţi: patru zăceau înăuntrul întăriturii şi unul dincolo de ea. Doctorul, Gray şi cu mine ne-am refugiat toţi în cabană, la adăpostul pereţilor groşi de bârne. Piraţii din pădure ar fi putut pune iar mâna pe muschete, deschizând focul împotriva noastră, aşa că trebuia să fim prevăzători. Fumul se risipise şi am văzut cu ce preţ dobândiserăm biruinţa. Hunter zăcea în nesimţire lângă ambrazura sa. Joyce, cu ţeasta străpunsă de un glonţ, amuţise pe vecie. Squire Trelawney îl sprijinea pe căpitan, şi erau amândoi palizi ca moartea.

— Căpitanul e rănit! spuse mister Trelawney.

— Au fugit toţi? întrebă mister Smollett.

— Toţi care au putut să fugă, răspunse doctorul. Dar cinci din ei n-or să mai poată fugi niciodată!

— Cinci! strigă căpitanul. Nu-i chiar aşa de rău. Ei au pierdut cinci oameni, pe când noi am pierdut numai trei - vasăzică suntem acum patru contra nouă. E mai bine decât era la început: şapte contra nouăsprezece[1].

[1] De fapt, rămăseseră în viaţă numai opt bandiţi, pentru că piratul pe care-l împuşcase mister Trelawney pe bordul vasului murise în aceeaşi noapte. Dar noi, bineînţeles, am aflat de moartea lui doar mult mai târziu (Nota autorului).

Partea a cincea: AVENTURILE MELE PE MARE





Capitolul XXII: Cum s-au început aventurile mele pe mare

Bandiţii nu se întorceau. Nici măcar un foc nu s-a mai tras din pădure înspre noi. „Şi-au căpătat porţia pe azi”, şi-a dat cu părerea despre ei căpitanul. Ne puteam deci pansa în linişte răniţii şi găti mâncarea. Azi eram de rând la gătit bucate, squire Trelawney şi cu mine. Cu tot pericolul, am preferat să gătim afară în curte, dar ne urmăreau şi aici gemetele groaznice ale răniţilor noştri.

Din opt oameni, câţi avuseseră de suferit în luptă, doar trei mai rămăseseră în viaţă: piratul împuşcat lângă ambrazură, Hunter şi căpitanul Smollett. Primii doi erau într-o stare disperată. Piratul muri curând în timpul operaţiei; Hunter, cu toate eforturile noastre, nu-şi mai veni în simţiri. A mai trăit o zi suflând greu, cum sufla după ce fusese lovit de dambla bătrânul pirat care se oprise la hanul nostru. Dar coastele lui Hunter erau frânte, îşi zdrobise şi

craniul în cădere, aşa că în noaptea ce-a urmat şi-a dat sufletul, fără să geamă şi fără să-şi mai vină în simţire.

Rănile căpitanului erau foarte dureroase, dar nu-i puneau în pericol viaţa. Nu-i fusese vătămat prea rău nici unul din organele vitale. Glonţul lui Anderson - căci Job trăsese primul în căpitan - îi străpunsese omoplatul, atingând plămânul. Cel de-al doilea glonţ îi străbătuse pulpa, lezând ligamentele.

Doctorul ne spuse că Smollett se va tămădui cu siguranţă, dar în decurs de câteva săptămâni n-are voie să umble, n-are voie să mişte mâna şi nici să vorbească prea mult.

Rana mea de la degete s-a dovedit a fi un fleac. Doctorul Livesey mi-a pus un plasture pe zgârietură şi m-a tras drăgăstos de ureche.

După ce am stat la masă, squire Trelawney şi doctorul s-au aşezat lângă căpitan, ca să se sfătuiască. Consfătuirea lor luă sfârşit curând după prânz. Imediat doctorul îşi luă pălăria şi pistoalele, îşi înfipse în cingătoare pumnalul, îşi puse în buzunar harta, luă pe umăr muscheta şi, sărind peste palisadă, dispăru curând în hăţiş, îndreptându-se spre miază-noapte.

Gray şi cu mine şedeam într-un colţ mai îndepărtat al cabanei, pentru a nu putea auzi cele ce vorbesc mai marii noştri. Gray fu atât de zguduit de ciudata plecare a doctorului, încât îşi scoase luleaua din gură, uitând s-o mai vâre iar la loc.

— Ce drăcie o mai fi şi asta? spuse el. Nu şi-o fi sărit din balamale cumva doctorul Livesey?

— Nu cred, am răspuns eu. Dac-o fi să înnebunească careva din noi, el e ultimul care va înnebuni.

— Se prea poate să fie chiar aşa, replică Gray. Dar daca el e teafăr, înseamnă ca eu sunt nebun.

— Pur şi simplu o fi având vreun plan doctorul, l-am lămurit eu. Cred că s-a dus să se întâlnească cu Ben Gunn.

Cum s-a dovedit pe urmă, aveam dreptate.

Între timp zăpuşeala din cabană ajunsese de nesuportat. Soarele dogorea din înalturi, încingând nisipul,

şi m-a străfulgerat un gând năstruşnic. Nu şi-o fi sărit din balamale cumva doctorul care umbla prin pădurea răcoroasă, asculta păsărelele şi trăgea în piept mireasma pinilor, în vreme ce eu mă coceam în iadul acesta blestemat, unde îmbrăcămintea mi se năclăia la fiece pas în smoală fierbinte, unde toate erau mânjite cu sânge de om şi unde zăceau în jurul meu atâtea leşuri.

Dezgustul, pe care mi-l insufla fortul nostru, nu era întrecut decât de spaima ce mă cuprinsese.

M-am apucat să spăl podelele, apoi vasele - şi cu fiece minut simţeam că mă cuprinde tot mai irezistibil dezgustul de cele din jurul meu şi invidia faţă de doctor. La un moment dat am atins întâmplător sacul cu pesmeţi. Mu mă vedea nimeni. şi m-am apucat să mă pregătesc de fugă: în primul rând mi-am umplut amândouă buzunarele gherocului cu pesmeţi.

N-aveţi decât să mă credeţi un nătărău. Da, săvârşeam o faptă nebunească, mă expuneam celui mai absurd risc, dar mi-am luat toate măsurile de precauţie ce-mi stăteau în putere. Pesmeţii aceştia o să-mi ţină de foame cel puţin două zile.

Apoi am pus mâna pe două pistoale. Gloanţe şi pulbere aveam de ajuns şi mă simţeam excelent înarmat.

Planul meu, la drept vorbind, nu era chiar aşa de rău. Vroiam să fac un drum până la limba de nisip ce despărţea dinspre răsărit golful nostru de mare, să găsesc stânca cea albă, pe care o văzusem seara trecută, şi să văd dacă Ben Gunn nu-şi ascunde chiar sub ea barca. După părerea mea, făcea să risc pornind în recunoaşterea asta. Dar, sigur fiind că în nici un caz nu mi s-ar da drumul, hotărâsem să fug. Fireşte, era o cale atât de urâtă pentru înfăptuirea intenţiilor mele, încât până şi intenţia părea să fi devenit din cauza asta mai puţin dreaptă, dar nu uitaţi că nu eram decât un băieţandru şi că luasem o hotărâre fermă.

Curând am găsit un prilej potrivit pentru fuga mea. Squire Trelawney şi Gray erau ocupaţi: îl pansau pe căpitan.

Calea mi-era slobodă. Am sărit peste palisadă şi mi-am pierdut urma în pădure. Mai înainte de a-mi fi descoperită lipsa ajunsesem atât de departe, încât nu mai puteam auzi strigătele de chemare.

Această a doua năzbâtie a mea era şi mai urâtă decât prima, deoarece nu mai rămâneau în fort decât doi oameni zdraveni. Dar, ca şi prima, numai ea ne-a ajutat să acăpăm.

Am pornit direct spre ţărmul de răsărit al insulei, căci nu vroiam să merg pe faleză, ca să nu fiu văzut de pe bordul vasului. Cobora amurgul, deşi soarele mai era încă sus. Înaintând prin pădure, auzeam nu numai mugetul neîntrerupt al fluxului bătând în maluri, ci şi scârţâitul jalnic al ramurilor şi foşnetul frunzelor. Asta însemna că briza de astăzi e mai puternică decât de obicei. Curând începu să se lase răcoare. Am mai făcut câţiva paşi şi m-am pomenit în marginea pădurii. În faţa mea se aşternea până departe spre orizont marea aurită de soare, iar la ţărm clocotea şi spumega fluxul.

N-avusesem încă prilejul să văd marea liniştită aici lângă Insula Comorilor. Până şi în zilele senine, când soarele strălucea orbitor şi văzduhul stătea în neclintire, talazurile uriaşe băteau cu vuiet surd în maluri. Nu cred să fi fost vreun locşor pe insulă, de unde să nu se fi auzit mugetul fluxului.

Păşeam pe mal, bucurându-mă din plin de toate deliciile plimbării mele. În sfârşit, cugetând că am înaintat destul de departe spre sud, am început să mă târâi prudent, la adăpostul tufărişurilor dese, aburcându-mă în sus spre culmea limbii de pământ.

În urmă aveam marea, în faţă - golful. Briza, parcă ostenită de propria ei suflare vijelioasă, se molcomise. Îi luară locul nişte adieri uşoare ce veneau dinspre sud şi sud-est, aducând cu ele pale de ceaţă. În laguna apărată de

Insula Scheletului apa urma să fie tot aşa de nemişcată, plumburie şi opacă, ca şi în ziua când o văzusem pentru întâia oară. „Hispaniola” se reflecta toata în ea, ca într-o oglindă, din vârful catargului cu steagul negru spânzurând nemişcat, până la linia de plutire.

Lângă corabie am zărit bărcuţa cea mica. La cârmă se afla Silver. L-aş fi recunoscut la orice distanţă. Vorbea cu alţi doi piraţi, aplecaţi spre el peste parapet. Unul din ei purta pe cap o tichiuţă roşie. Era, se vede, ticălosul acela, care mai adineaori se muncea să sară peste palisadă. Vorbeau şi râdeau, dar mă despărţea de ei nu mai puţin de o mila, şi fireşte că nu le puteam auzi cuvintele. Apoi a răzbit până la mine un ţipat îngrozitor, neomenesc. La început m-am speriat, dar am recunoscut îndată vocea căpitanului Flint, papagalul. Mi s-a părut chiar că desluşesc pasărea cea pestriţă, cocoţată pe umărul lui Silver.

Bărcuţa se desprinse de bord şi porni spre ţărm, iar omul cu tichie roşie, însoţit de tovarăşul său, coborî în cabină.

Soarele scăpătase dincolo de Dealul Ocheanului, ceaţa se îngroşa din ce în ce, întunericul cobora repede. Am înţeles ca nu mai trebuie să pierd nici o clipă, daca vreau să mai găsesc luntrea astăzi.

Stânca cea albă se vedea bine printre tufărişuri, dar se afla destul de departe de mine, cam la vreo optime de milă, şi mi-a trebuit nu puţină vreme ca să ajung până la ea. Deseori trebuia să mă las în patru labe, înaintând astfel printre tufişuri. Era aproape noapte, când am ajuns la stâncă şi am pipăit cu amândouă mâinile piatra colţuroasă. Sub ea se găsea o mică adâncitură năpădită de muşchi verde. Adâncitura era ascunsă vederii de dune şi de nişte tufărişuri pitice ce mi-ajungeau abia până la genunchi. În fundul ei am văzut un coviltir din piei de capră. În Anglia poartă cu ei asemenea coviltire ţiganii.

Am coborât în văiugă, am ridicat marginea coviltirului şi am găsit sub el luntrea lui Ben Gunn. Luntrea asta era pesemne cea mai primitivă din toate luntrele primitive, care au existat vreodată. Ben tocmise doar un fel de ramă strâmbă de lemn, căptuşind-o cu piei de capră întoarsă cu lâna înăuntru - şi asta-i era toată luntrea.
Nu ştiu cum ar fi putut ea ţine pe apă un om în vârstă, căci eu, băieţandru cum eram, şi tot abia de încăpeam în ea.

Înăuntru avea o băncuţă joasă, o tăblie în care să-ţi propteşti picioarele şi o vâslă cu două capete lăţite.



Nu mai văzusem niciodată bărcuţe din acelea împletite, cu care navigau cândva vechii britani. Dar ulterior am avut prilejul să le văd. Şi pentru a vă închipui mai lesne luntrea lui Ben Gunn, ţin să vă spun că semăna întocmai cu cea dintâi şi cea mai nereuşită dintre bărcuţele acelea. Totuşi, avea cele mai de seamă calităţi ce i le putea cere omul primitiv: era uşoară şi putea fi cărată cu uşurinţă dintr-un loc în altul.

Acum aţi putea crede că din moment ce găsisem luntrea nu-mi mai rămânea altceva de făcut, decât să mă întorc la cabană. Dar între timp îmi răsărise în minte un alt plan. Şi eram atât de mulţumit de planul acesta, încât nici un căpitan Smollett nu ar fi avut cum mă sili să renunţ la el. Îmi pusesem de gând să profit de întuneric, să mă apropii cu luntrea de „Hispaniola” şi să tai otgonul ancorei. Las-s-o arunce curentul apoi undeva la ţărm. Eram convins că bandiţii, după ce au primit o astfel de lecţie astăzi, se

pregătesc să ridice ancora şi să plece în larg. Trebuie împiedicaţi cât nu-i prea târziu. Pe corabie nu mai rămăsese nici o barcă, aşa că nu riscam prea mult apropiindu-mă.

Aşteptând să coboare definitiv întunericul, m-am apucat de ronţăit pesmeţi. Ar fi fost greu să-mi închipui o noapte mai potrivită pentru cele ce-mi pusesem eu de gând.

Tot cerul plutea în ceaţă. Când s-au stins ultimele raze ale zilei, o beznă deasă se lăsă peste Insula Comorilor. Şi când mi-am aburcat, în sfârşit, în spate luntrea şi am ieşit poticnindu-mă din văiugă, coborând spre ţărm, numai două luminiţe mai licăreau în beznă: prima luminiţă venea de la focul cel mare, pe care şi-l aprinseseră în smârcuri piraţii, chefuind în jurul lui; cea de-a doua luminiţă era de fapt ferestruica de la cârmă a corăbiei, care se afla acum întoarsă cu prora spre mine, aşa că vedeam doar pata de lumină, pe care o proiecta ea în ceaţă.

Refluxul începuse, dezgolind între apă şi mal un brâu lat de nisip jilav. De câteva ori m-am înfundat până la glezne în clisa lipicioasă, până am ajuns în sfârşit la apa ce se retrăgea. Mai făcând câţiva paşi prin apă, am coborât de pe umeri bărcuţa şi i-am dat drumul cu chila în jos pe valuri.



Capitolul XXIII: În voia valurilor

După cum presupusesem, bărcuţa se dovedi cât se poate de potrivită pentru un om de înălţimea şi greutatea mea. Era uşoară şi mobilă, dar mai era totodată atât de strâmbă şi săltăreaţă, încât era cu neputinţă s-o stăpâneşti. Puteai să te munceşti oricât cu ea, dar nu izbuteai decât s-o faci să se rotească pe loc. Ben Gunn mi-a mărturisit şi el pe urmă că numai un om care „i-a deprins năravul”, poate umbla cu ea.

Eu n-avusesem când, fireşte, „să-i deprind năravul”. Şi bărcuţa era gata să mi se supună şi să pornească în orice direcţie, numai nu în direcţia de care aveam eu nevoie. Cel mai adesea nărăvea să se întoarcă pe ţărm, şi, de n-ar fi fost refluxul, n-aş fi putut nicicând ajunge la corabie. Dar, spre norocul meu, m-a prins refluxul, ducându-mă drept spre „Hispaniola”.

Am zărit mai întâi pata, pe care o făcea corabia şi care era mai neagră decât bezna ce mă înconjura. Apoi i-am

desluşit contururile şi catargele. O clipă mai târziu (pentru că refluxul mă purta din ce în ce mai repede) am şi ajuns la otgonul de care era prinsă ancora şi l-am înşfăcat cu amândouă mâinile.

Otgonul era întins ca o strună, aşa de năvalnic se încorda corabia să scape din ancoră. Sub chila ei refluxul clocotea şi spumega ca un torent de munte. O singură lovitură de cuţit - şi „Hispaniola” are să pornească încotro o s-o mâne curentul.

Dar m-am gândit la timp că otgonul întins are să mă lovească ca o copită uriaşă, dacă-l tai dintr-o data şi bărcuţa are să se răstoarne, trimiţându-mă la fund.

M-am oprit şi am rămas în aşteptare. De nu-mi venea în ajutor o întâmplare fericită, aş fi renunţat, probabil, până-n cele din urma la intenţia mea. Dar o dată cu căderea nopţii, vântuleţul care bătuse dinspre sud-est şi apoi dinspre sud, îşi schimba acum încetul cu încetul direcţia, bătând dinspre sud-vest. Cât m-am tot codit eu, a venit deodată un talaz şi a urnit „Hispaniola” din loc, pornind-o împotriva curentului. Spre marea mea bucurie, otgonul a slăbit şi mi-am simţit mâna, cu care mă ţineam de el, cufundându-se în apă.

Pricepându-mă că nu trebuie să pierd nici o secundă, am scos repede din buzunar briceagul, l-am deschis cu dinţii şi m-am apucat să tai una după alta firele otgonului. Când mai rămăsese să tai doar două fire, otgonul s-a întins iar, şi am rămas să aştept altă răbufnire de vânt.

Din cabină se auzeau de mult glasuri zgomotoase. Dar, drept să vă spun, fusesem atât de preocupat până acum, încât nu le dădusem nici o atenţie. Acum însă, neavând ce face, am tras cu urechea şi am recunoscut vocea celui de-al doilea şef de echipaj, Israel Hands, cel care fusese cândva tunar la Flint. A doua voce aparţinea, fără îndoială, prietenului meu în tichie roşie. Amândoi, după cât îi arăta vocea, erau beţi turtă şi continuau să bea.

Unul din ei deschise răcnind luminătorul de la cârmă şi aruncă ceva în apă - probabil o sticlă goală. De altfel, nu se mărgineau numai să bea, ci se mai şi certau sălbatic.

Sudălmile curgeau ploaie şi aveam impresia că trebuie să ajungă numaidecât la bătaie. Dar vocile li se molcomeau şi cearta înceta, pentru ca să înceapă iar şi să se stingă din nou după câteva minute.

Pe mal, printre trunchiurile copacilor, urmă să ardă focul. Cineva cânta acolo un cântec vechi marinăresc, monoton şi trist, cu un fel da tremur tânguitor la sfârşitul fiecărui vers. În timpul călătoriei noastre auzisem de multe ori cântecul acesta. Era aşa de lung, încât nici un cântăreţ nu-l putea duce până la sfârşit şi-l întindea până-i seca răbdarea. Reţinusem doar câteva cuvinte:

Toţi şaptezeci şi cinci nu s-au mai întors nicicând
I-a primit marea în al ei adânc.

Am cugetat că pesemne cântecul acesta trist corespunde pe deplin mâhnirii ce trebuie să-i fi cuprins pe piraţi, care şi-au pierdut în dimineaţa asta atâţia tovarăşi. Dar curând mi-a fost dat să mă conving că în realitate bandiţii aceştia sunt tot atât de nesimţitori ca şi marea pe care navighează.

În sfârşit, iar a dat năvală o răbufnire de vânt. Vasul s-a urnit din nou în beznă. Am simţit că otgonul slăbeşte iar, şi cu o singura lovitură puternică am tăiat ultimele două fire.

Vântul n-avea nici o putere asupra bărcuţei mele, şi m-am pomenit dintr-o data chiar lângă bordul „Hispaniolei”. Corabia purtată de curent se întorcea încet în jurul propriei sale axe.

Vâsleam din răsputeri, aşteptând din clipă-n clipă să fiu răsturnat. Dar corabia trăgea după ea şi bărcuţa în vâltoare, şi nu mă puteam nicicum despărţi de ea, ci doar înaintam încet de la proră spre cârmă. În sfârşit, „Hispaniola” a început să se îndepărteze, şi am prins nădejde că mă voi izbăvi de vecinătatea asta primejdioasă. Dar în clipa următoare m-am pomenit că mă loveşte peste mână capătul otgonului ce spânzura la cârmă. L-am înşfăcat în pumn.

De ce am făcut asta, nu ştiu. Probabil că am făcut-o instinctiv. Dar când am strâns otgonul în mâini şi m-am convins că e legat bine, m-a cuprins deodată curiozitatea şi am hotărât să arunc o privire prin luminătorul cabinei.

Căţărându-mă pe frânghie m-am lăsat să spânzur în aer. Era extraordinar de primejdios, căci bărcuţa de sub picioarele mele se putea răsturna în orice clipă. Înălţându-mă în muşchi, am văzut o parte din cabină şi din tavan.

Între timp corabia şi bărcuţa, care o urma ca un satelit, înaintau repede, duse de curent. Ajunsesem de acum în dreptul focului de pe mal. Corabia prinse glas, cum spun marinarii, adică începu să despice cu vuiet valurile, şi până nu m-am uitat pe ferestruică nu am putut pricepe de ce nu dau alarma bandiţii rămaşi de pază pe vas. Dar mi-a fost de ajuns o singură privire pentru a înţelege totul. Hands şi tovarăşul lui, înhăţându-se de gât, se încăieraseră într-o luptă pe viaţă şi pe moarte.

M-am lăsat să cad iar în bărcuţă, năruindu-mă pe bancă. O clipă de mai întârziam - bărcuţa s-ar fi răsturnat. Îmi stăruiau încă în faţă chipurile schimonosite de ură ale piraţilor, luminate de pâlpâirea lămpii fumegânde, agăţată de perete. Am închis ochii, ca să-i obişnuiesc iar cu întunericul.

Balada aceea nesfârşită se încheiase totuşi, şi chefliii de lângă foc porniseră alt cântec, ce mi-era nu mai puţin cunoscut:

Lada mortului un şip de rom!
Iu-hu-hu şi un şip de rom!
Cin' şpe handralăi ţinea,
Iu-hu-hu şi un şip de rom!
Bea şi dracii să te ia,
Iu-hu-hu şi un şip de rom!

Tot stând aşa şi cugetând la cele ce făceau acum dracul şi romul în cabina „Hispaniolei”, am simţit deodată o bruscă zguduire. Bărcuţa mea se plecă pe-o coastă,

schimbându-şi brusc direcţia. Curentul devenise ciudat de năvalnic şi rapid.



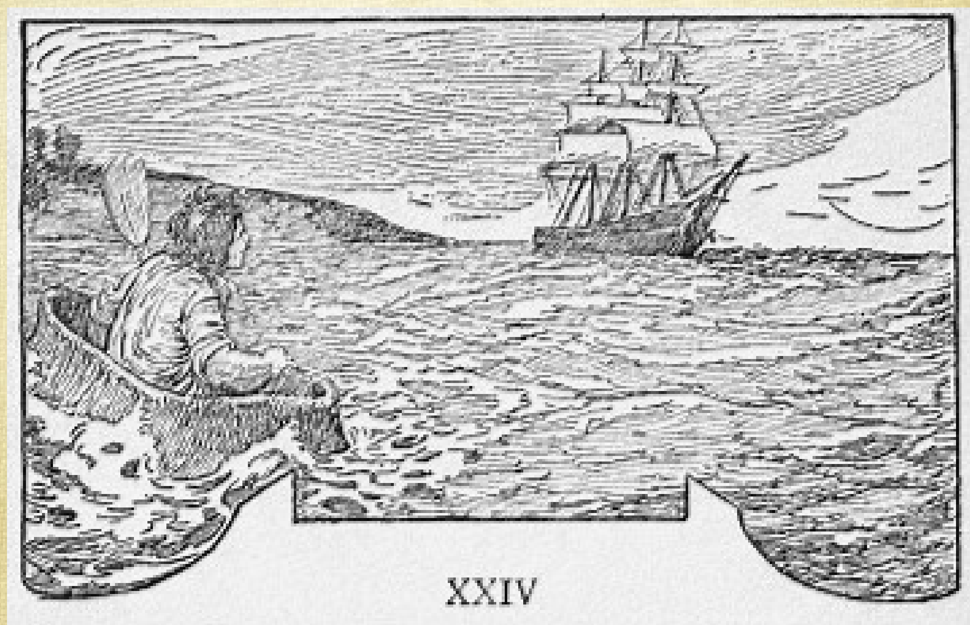
Am deschis ochii. În jurul meu vuiau şi spumegau în scânteieri fosforescente mici valuri agitate. „Hispaniola”, în urma căreia pluteam la câţiva iarzi distanţă, îşi schimbase şi ea cursul. Îi vedeam nedesluşit catargurile, profilându-se pe cerul întunecat. Da, cu cât priveam mai atent, eram tot mai convins că vasul se lasă mânat de curent spre sud.

M-am întors, şi inima era cât pe ce să-mi sară din loc de spaimă: focul se afla acum drept în spatele meu. Vasăzică, curentul cotise brusc la dreapta, ducând cu el, împreună cu săltăreaţa mea bărcuţă, şi corabia. Spumegând tot mai puternic, torentul înălţa talazuri, târându-ne prin trecătoarea îngustă spre largul mării.

Deodată corabia mai făcu o întorsătură de cel puţin douăzeci de grade şi în aceeaşi clipă am auzit un ţipăt, urmat imediat de un al doilea ţipăt. Au răsunat tropote de picioare pe scări în sus şi am priceput că beţivii au încetat să se mai bată. Primejdia îi trezise pe amândoi.

M-am întins la fundul bietei mele coaje de nucă, lăsându-mă în voia soartei. Când voi ieşi din strâmtoare şi mă voi pomeni în larg, talazurile or să mă izbăvească în curând de toate grijile. Nu mă temeam de moarte, dar era un chin să zac aşa în nemişcare, aşteptând-o să vină.

Şi totuşi am stat aşa culcat la fundul bărcii câteva ceasuri. Valurile mi-o purtau în voie. Fiece nou talaz însemna pentru mine o primejdie de moarte. Dar încetul cu încetul mă cuprinse o totală nepăsare. Cu toată primejdia, am căzut până la urmă într-un fel de toropeală lâncedă. Şi când am adormit, m-am visat în locurile copilăriei, la vechiul nostru „Amiral Benbow”.



Capitolul XXIV: În bărcuţă

Când m-am trezit, se luminase de-a binelea. Am văzut că bărcuţa mă poartă în lungul coastei de sud-vest a Insulei Comorilor. Soarele răsărise, dar mi-l ascundea încă grămada uriaşă a Dealului Ocheanului, care-şi cobora spre mare pereţii abrupţi de stâncă.

Capul Remorcherului şi Dâmbul Catargului al Treilea se aflau acum alăturea. Dâmbul era gol şi întunecat, iar Capul era împresurat ce stânci ce măsurau până la cincizeci de picioare înălţime şi de mormane de pietre îngrămădite în dezordine. Până la insulă n-aveam mai mult de un sfert de milă, aşa că am hotărât să pun mâna pe vâslă şi să încerc să ajung la ţărm.

Curând am fost însă nevoit să renunţ la intenţia asta, căci printre mormanele de stânci se zbuciumau şi mugeau talazurile. Unul după altul veneau să bată-n ţărm valurile, înălţând creste înspumate. Vedeam că în încercarea mea de a mă apropia de ţărm îmi rămâne doar să pier în valuri

sau să-mi irosesc în zadar puterile, fără să mă pot căţăra pe stâncile inaccesibile.

Dar nu numai perspectiva asta mă îngrozea. Pe stâncile netede ca o tăblie de masă vedeam târându-se nişte monştri uriaşi şi vâscoşi, un fel de limaci înfricoşător de mari. Din când în când monştrii săreau cu zgomot în apă şi porneau să înoate. Erau câteva duzini. Lătrau, şi ecoul asurzitor al stâncilor le repeta lătrăturile sălbatice.

Mai târziu am aflat că nu erau decât nişte lei de mare, vietăţi absolut inofensive. Dar aveau un aspect înfricoşător, ţărmul era inaccesibil, valurile fluxului băteau furioase, sfărâmându-se de stânci, aşa că mi-a pierit imediat cheful să mă mai îndrept spre insulă. Mai bine să mor de foame în largul mării decât să înfrunt asemenea primejdii.

Între timp mi se prezentă altă posibilitate de a mă salva. Spre nord de Capul Remorcherului se aşternea o lungă limbă de nisip galben, rămasă dezgolită în timpul refluxului. Iar mai la nord era un alt cap - cel care era însemnat pe harta noastră cu numele de Capul Păduros. Era năpădit de un hăţiş des de pini, care coborau până aproape de oglinda apei.

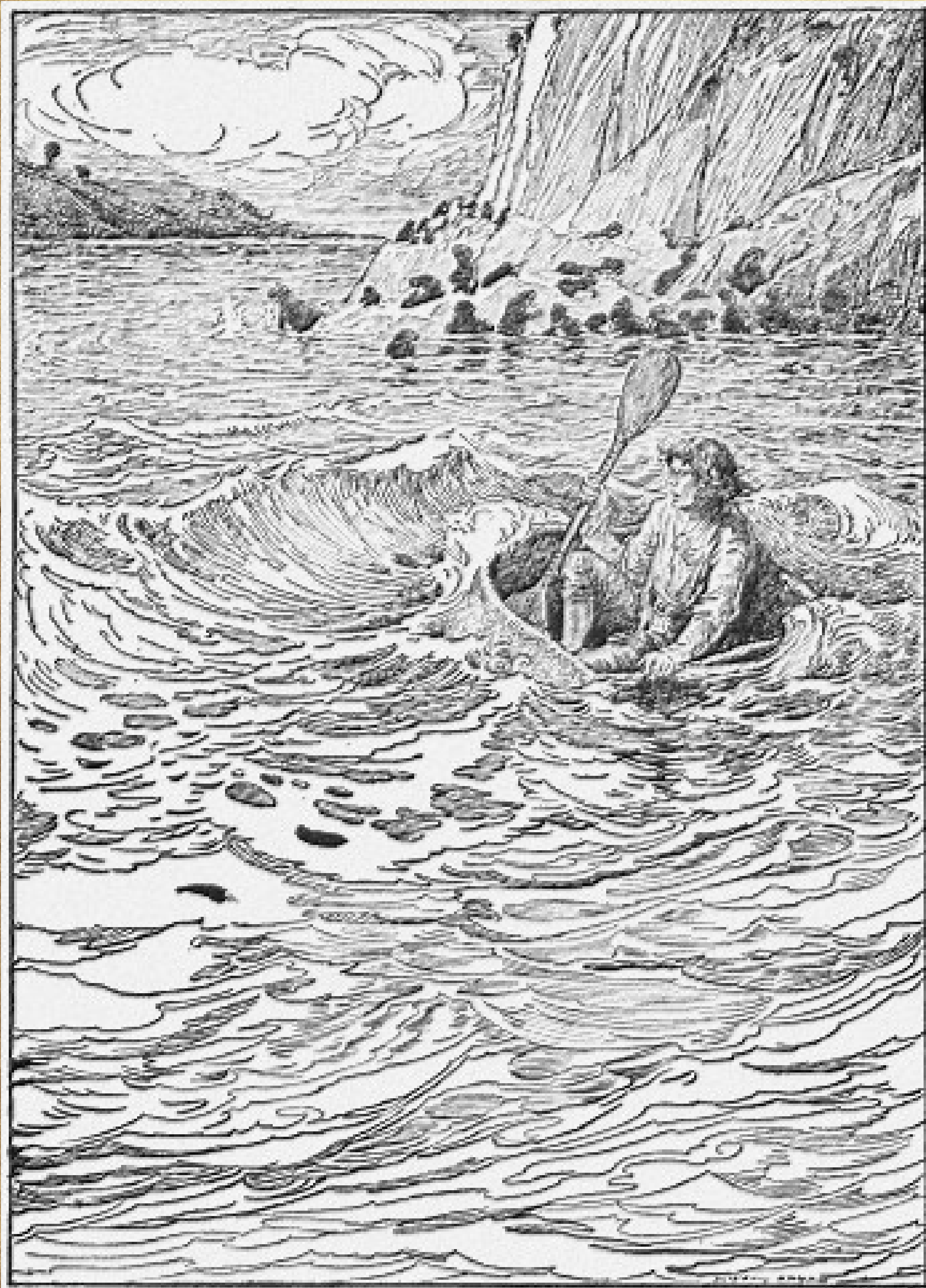
Mi-am adus aminte de cuvintele lui Silver, cum că în tot lungul ţărmului de vest al Insulei Comorilor circulă un curent ce se îndreaptă spre nord.

Am înţeles că m-a şi prins curentul acesta şi am hotărât să nu-mi mai irosesc în zadar puterile, ci să mă las purtat pe lângă Capul Remorcherului, încercând apoi să acostez la Capul Păduros, care mi se părea mult mai primitor.

Marea era neliniştită. Dinspre sud bătea însă vântuleţul acela blând, ajutându-mă să înaintez purtat de curent. Valurile se înălţau şi cădeau iar ca o răsuflare egală.

Să fi bătut mai tare vântul, de mult m-aş fi scufundat. Dar şi aşa mă uimea cât de bine se ţine pe valuri mica mea bărcuţă. Culcat la fund şi privind în juru-mi, nu o dată vedeam înălţându-mi-se deasupra capului creasta sinilie a câte unui val uriaş. Uite-o că se prăbuşeşte peste mine... Dar bărcuţa, săltând ca pe arcuri, se căţăra sprintenă pe

creasta valului şi cobora apoi lin în hăul dintre ele ca o pasăre în zbor.



Încetul cu încetul ajunsei să prind curaj până într-asemenea măsură, încât de la o vreme m-am încumetat chiar să vâslesc. Dar cea mai mică încălcare de echilibru se resimţea fulgerător asupra comportării bărcuţei mele. Cum am dat să fac o mişcare, cufundând vâsla în apă, şi-a schimbat mersul şi s-a năruit cu asemenea viteză de pe creasta unui val în genuna deschisă în faţă-mi, încât am ameţit, iar bărcuţa nu mai săltă pe coama celuilalt val, ci pătrunse în el cu prora, aproape să se scufunde.

Înspăimântat şi ud până la piele, m-am culcat iar la fund. Bărcuţa îşi reveni îndată, purtându-mă cuminte mai departe.

Înţelegeam acum limpede că nu se cuvine să vâslesc. Dar cum să ajung la mal?

De speriat mă speriasem eu, dar nu-mi pierdusem capul. Mai întâi de toate am început să golesc de apă bărcuţa cu bereta mea marinărească, apoi, luând seama la mersul bărcuţei şi străduindu-mă să înţeleg cum de lunecă atât de uşor pe valuri, am observat că fiece val, care de pe mal ori de pe bordul corăbiei pare un fel de munte uriaş, drept şi neted, de-aici de jos, însă, seamănă mai curând cu un lanţ de coline neregulate, încununate de piscuri ascuţite, cu pante şi văi între ele. Bărcuţa, lăsată-n voia ei, manevra cu dibăcie, alegând de fiece dată văile şi evitând pe cât se putea coastele abrupte şi piscurile înalte.

“Perfect, m-am gândit eu. Principalul e să stau cuminte, ca să nu stric cumva echilibrul. Dar pe loc drept aş putea risca din când în când să vâslesc spre mal”.

Aşa am şi făcut. Culcat pe brânci şi sprijinit pe coate, într-o poziţie cât se poate de incomodă, dădeam din când în când din vâslă, îndreptând bărcuţa spre insulă.

Munca asta înceată şi monotonă avea oarecare spor. Dar când am ajuns în dreptul Capului Păduros, mi-am dat seama că nu voi putea acosta, deşi n-aveam decât sute de iarzi până la mal şi vedeam de aici creştetele verzi şi răcoroase ale copacilor, clătinate de briză. M-am îmbărbătat însă la gândul că la celălalt cap am să acostez cu siguranţă.

Vremea trecea şi începea să mă chinuie setea. Soarele scăpăra orbitor, oglindit în mii de focuri de valurile mării. Apa marină se usca şi pe faţa mea, lăsându-mi pe obraji şi chiar pe buze un sloi de sare. Gâtlejul mi se uscase şi capul mă durea să-mi plesnească. Copacii erau atât de aproape şi atât de ademenitoare le era umbra! Dar curentul mă înhăţase şi mă depărta de limba de pământ. M-am pomenit iar în largul mării, şi am văzut atunci ceva care mi-a schimbat toate planurile.

Drept în fata mea, la o jumătate de milă, poate şi mai puţin chiar, am zărit-o pe „Hispaniola” plutind cu toate pânzele întinse. Nu încăpea îndoială că voi fi văzut de pe bord şi cules din barcă. Setea mă chinuia în asemenea hai, încât nici nu ştiam dacă trebuie să mă bucur sau să mă amărăsc de o astfel de întorsătură. Dar n-am avut timp să cuget prea mult la toate acestea, căci, cum v-am spus, m-a surprins la culme apariţia „Hispaniolei”, cu pânzele albe ca zăpada, frumoasă ca-n povesti şi scăpărând în soare ca poleită cu argint. Se îndrepta spre nord-vest. M-a străfulgerat gândul că oamenii de pe bord or fi hotărât, pesemne, să dea ocol insulei pentru a se întoarce în locul unde stătuse ancorat până acum vasul. Dar l-am văzut curând abătându-se tot mai mult spre apus şi m-am înfiorat iar: vasăzică m-or fi observat şi se pregătesc să mă culeagă. N-am apucat însă să-mi sfârşesc gândul, că „Hispaniola” s-a întors iar drept împotriva vântului şi s-a oprit neputincioasă, cu pânzele spânzurând.

“Ce urşi! mi-am spus eu în sinea mea. S-o fi îmbătat până la nesimţire toţi”.

Ehe, ce papară ar mai fi mâncat ei de la căpitanul Smollett pentru asemenea manevră!

Între timp, vasul, schimbând cursul, descrise un cerc, străbătu în plină viteză vreo două mile şi iar se întoarse cu prora împotriva vântului, înţepenind pe loc. Manevra asta s-a repetat de câteva ori. „Hispaniola” pornea ba spre nord, ba spre sud, ba spre est, ba spre vest, bătând din pânze şi revenind mereu la direcţia pe care doar cu o clipă înainte o părăsise. Am priceput curând că nimeni n-o mai

cârmuieşte. Dar ce să se fi făcut cu oamenii? Pesemne că sunt toţi beţi morţi sau fugiţi de pe bord. Şi dacă ajung pe vas se prea poate să-i pot da iar pe mâna căpitanului său.

Curentul mâna la fel de repede şi corabia cea mare şi bărcuţa mea cea mică, dar corabia îşi schimba atât de des cursul şi se oprea atât de des, încât aproape că nu înainta. Dacă m-as fi putut aşeza în luntre ca să vâslesc, as fi ajuns negreşit „Hispaniola”. Brusc m-a cuprins într-adevăr dorinţa s-o ajung. Setea de noi aventuri mă înfrigura, iar gândul la un gât de apă îmi dubla temerara hotărâre.

M-am ridicat de pe brânci şi în aceeaşi clipă m-a năvălit un val, udându-mă din cap până-n picioare. Dar acum nu mă mai înfricoşa atâta lucru. M-am aşezat şi, adunându-mi ultimele puteri, m-am apucat să vâslesc, pornind în goană după „Hispaniola”. Odată m-a repezit atât de cumplit un val, încât am simţit cum mi se face inima ghem în piept. M-am oprit şi-am început să golesc apa din bărcuţă. Curând, însă, am prins mecherezul cum trebuie să mă port cu ea şi m-am pomenit că o conduc cu atâta dibăcie printre valurile zbuciumate, încât doar rareori mă mai plesneau în obraz stropi de spumă.

Distanţa dintre mine şi corabie scădea repede. Ajunsesem să desluşesc la cotituri licărul de aramă al manivelei de la cârmă. Pe punte nu se vedea nici ţipenie de om. Tâlharii îşi luaseră pesemne tălpăşiţa, iar de nu, înseamnă că zac morţi beţi în cabină.

Acolo am să-i şi închid, rămânând singur stăpân pe vas. În sfârşit, mi-a surâs norocul: vântul a contenit câteva clipe. Rămasă în voia curentului, „Hispaniola” se întoarse încet în jurul propriei sale axe. Luminătorul de la cârmă era deschis şi am văzut arzând lampa deasupra mesei din cabină, deşi demult se făcuse ziuă. Pânză cea mare spânzura ca un steag. Vasul îşi încetini mersul, purtat numai de curent. Rămăsesem puţintel în urmă, dar acum, dublân- du-mi eforturile, l-aş fi putut ajunge iar.

Eram doar la vreo câteva sute de iarzi de corabie, când vântul îi umflă iar pânzele. „Hispaniola” se lăsă pe coasta

stânga şi porni să lunece pe creştetul valurilor ca o rândunică.

Am simţit că mă cuprinde deznădejdea, dar i-a luat îndată locul bucuria, când am văzut că goeleta face un cerc şi vine drept spre mine. Iat-o că a străbătut jumătate, apoi două treimi, trei sferturi din distanţa ce ne despărţea. Vedeam cum îi spumegă apa sub proră. Din bărcuţa mea pitică, goeleta mi se părea uriaşă.

Şi deodată am înţeles ce primejdie mă paste. Corabia se apropia cu mare repeziciune. N-aveam prea mult timp să stau pe gânduri, trebuia să încerc să mă salvez. Eram pe creştetul unui val, când bompresul corăbiei străpunsese pe cel vecin. Într-o fulgerare de clipă l-am văzut răsărind deasupra-mi. Am sărit în picioare şi am făcut un salt năprasnic în aer, prinzându-mă cu mâna de capătul bompresului. Îngheţat de groază, am rămas aşa, spânzurat în văzduh. O uşoară izbitură mi-a dat a înţelege că goeleta mi-a scufundat bărcuţa şi că acum îmi va fi imposibil să mai părăsesc „Hispaniola”.



Capitolul XXV: Îl cobor pe „Roger cel vesel”

Abia mă căţărasem sus la proră, când pânză flocului trosni asurzitor, ca un foc de tun, se umflă, şi goeleta se cutremură din vârful catargului, până-n chilă. Dar peste o clipă, deşi celelalte pânze mai rămâneau umflate, flocul trosni iar şi rămase spânzurând moale.

Zguduitura asta neaşteptată fusese cât pe ce să mă zboare în apă. Fără să mai pierd timpul m-am căţărat pe vele şi am venit de-a berbeleacul jos pe punte. Mă aflam, după cum am constatat îndată, în partea de sub vânt a bacului. Catargul cel mare din mijloc îmi ascundea vederii o parte din pupă. Nu se zărea nici ţipenie de om în juru-mi. Puntea, nespălată se vede din ziua revoltei, purta urme de încălţări murdare. O sticlă goală, cu gâtul spart, se rostogolea de colo-colo pe covertă.

Când mă aşteptam mai puţin, „Hispaniola” porni iar purtată de vânt. Pânzele flocului trosniră întinse în spatele meu. Roata cârmei făcu o învârtitură şi goeleta se cutremură. În aceeaşi clipa pânzele se răsuciră spre stânga şi am văzut pupa.

Amândoi piraţii erau la pupă. „Tichia roşie” zăcea nemişcat pe spate. Braţele îi erau răstignite în lături, dinţii rânjiţi. Israel Hands şedea sprijinit de balustradă, cu bărbia înfiptă în piept. Mâinile îi atârnau fără putere; faţa, deşi arsă de soare, era albă ca o lumânare de seu.

Corabia cabra ca un cal ridicat în două picioare. Pânzele se umflau cu asemenea putere, încât catargul gemea, scârţâind din rădăcină. Din când în când prora se pleca străpungând valurile şi nori de stropi mărunţi mă împroşcau peste balustradă. Pe cinstea mea, săltăreaţă cum era, bărcuţa mea cea scufundată acum se ţinuse mult mai bine pe valuri decât corabia asta atât de mare şi bine înzestrată.

La fiece nou salt al goeletei, tâlharul cel în tichie roşie sălta şi el. Dar, spre groaza mea, expresia feţei nu i se schimba defel - piratul continua să râdă, rânjindu-şi dinţii, încetul cu încetul ajunse să-i spânzure un picior peste bord, deasupra apei. Îi vedeam, de aici de unde eram, doar o ureche şi un cârlionţ stufos de favorit pe obraz.

Am luat seama curând că pe scândurile punţii s-au lăţit lângă ei două băltoace de sânge şi am presupus îndată că, beţi cum erau, încăierându-se, s-or fi tăiat cu cuţitele.

Deodată, când corabia se oprise iar pe câteva clipe, Israel Hands scoase un geamăt uşor şi se mişcă din loc. Vaietul acesta plângător şi falca, care-i atârna ca la un rănit de moarte, mi-au stârnit o clipă mila. Dar mi-am amintit îndată de convorbirea, pe care-o auzisem stând ascuns în butoiul cu mere, şi mila mi-a pierit într-o clipă.

M-am apropiat de catarg.

— Iată-mă iar pe goeletă, mister Hands, am rostit eu batjocoritor.

El şi-a ridicat cu greu privirea, dar nici măcar nu s-a arătat uimit, atât era de beat. A rostit un singur cuvânt:

— Brendy[1]!

Am înţeles că n-am timp de pierdut. Trecând pe sub pânzele ce spânzurau pe punte, am dat fuga în jos pe scări în cabină.

E greu să vă puteţi închipui ce dezastru era acolo. Încuietoarele de la toate lăzile erau sfărâmate. Tâlharii căutaseră pesemne harta. Duşumelele erau pline de noroiul ce-l aduceau din smârcuri, unde-şi aveau tabăra şi unde chefuiau. Pe paravanele vopsite în alb şi-mpodobite cu baghete aurite rămăseseră urme de degete murdare. Zeci de sticle goale se rostogoleau cu zgomot din colţ în colţ la fiecare legănare a goeletei. Una din cărţile de medicină ale doctorului zăcea desfăcută pe masă, cu mai bine de jumătate din foi lipsă; pesemne le rupseseră piraţii să-şi aprindă cu ele pipele. şi în mijlocul acestui haos continua să fumege lampa aprinsă.

Am aruncat o privire şi în beci. Butoiaşele nu se mai vedeau, în schimb un număr infinit de sticle goale se tăvăleau pe jos. Am înţeles că piraţii nu se mai treziseră din ziua răscoalei.

În cele din urmă am găsit totuşi o sticlă de brendy pentru Hands. Mie mi-am luat doar câţiva pesmeţi, nişte fructe uscate, o mână de stafide şi o bucăţică de brânză.

Suind iar pe punte, mi-am pus merindele lângă roata cârmei, ca şeful de echipaj să nu poată ajunge la ele. Am băut pe săturate apă din butoiaş, şi numai pe urmă i-am întins lui Hands sticla, pe care n-a mai lăsat-o de la gură până n-a dat pe gât mai mult de jumătate.

— Mă jur pe tunetul din cer că tocmai asta îmi trebuia, spuse el.

Eu m-am aşezat într-un colţ şi am început să mănânc.

— Eşti rău rănit? l-am întrebat eu.

Mi-a răspuns cu glas lătrat:

— Să fi fost aici un doctor, mi-aş fi venit repede în fire.

Dar cum vezi, n-am noroc... Cât despre şobolanul de colo, a crăpat, adăugă el arătând din ochi spre piratul cu

[1] *Brendy* — rachiu (engl.)

tichie roşie. Şi nu-i nici un păcat. A fost un marinar ca vai de lume... Dar tu de unde te-ai luat?

— Am venit aici să comand corabia, mister Hands, i-am spus eu.

Până la noi ordine te rog să mă consideri căpitanul dumitale.

Mi-a aruncat o privire cruntă, dar n-a răspuns nimic. Obrajii i-au roşit uşor. Continua însă să arate oribil, şi la fiece salt al goeletei luneca neputincios pe covertă.

— Printre altele fie spus, am urmat eu, nu-mi place steagul acesta, mister Hands. Dacă-mi dai voie, am să-l cobor. Mai bine să rămânem fără steag, decât să-l arborăm pe acesta.

Am dat fuga la catarg, am tras de frânghioara pavilionului şi, coborând blestematul de steag negru, l-am aruncat peste bord, în mare.

— Doamne, apără-l pe rege! Jos căpitanul Silver! am strigat eu, fluturându-mi şapca.

El mă urmărea atent, fără să ridice capul, cu o expresie şireată, pe faţă.

— Presupun... spuse el în sfârşit, presupun, căpitane Hawkins, că n-ai nimic împotrivă să debarci pe mal. Hai să vorbim de posibilitatea asta.

— Mă rog, am spus eu, cu mare plăcere, mister Hands. Urmează. Şi m-am întors iar la merindele mele, devorându-le cu şi mai mare poftă.

— Omul acesta... Începu el, arătând uşor din cap spre cadavru. Omul acesta purta numele de O'Brien... şi era irlandez... Am înălţat împreună pânzele şi am vrut să ne înapoiem în golf. Dar a murit şi pute acum ca un butoi de apă stătută în cală. Nu mai ştiu cine are să conducă goeleta. Fără îndrumările mele n-ai cum s-o scoţi nici tu la capăt cu ea. Aşa că fii bun de-mi dă să mănânc şi să beau, leagă-mi rana cu un fular vechi ori cu batista, iar în schimb am să-ţi arăt cum să conduci corabia. Eşti de acord?



— Dar să ţii minte că la popasul căpitanului Kidd n-am de gând să mă întorc, am răspuns eu. Vreau să conduc corabia spre ţărmul de nord şi să acostez acolo liniştit.

— În regulă! exclamă el. Parcă eu nu înţeleg? Mă crezi chiar aşa de prost? înţeleg perfect că am jucat şi am pierdut, iar tu ai câstigat. Ce să mai spun? Vrei să mergi spre nord? Poftim. N-am altă ieşire. Mă jur pe tunetul din cer că am să-ţi ajut să conduci corabia, chiar de-ar fi s-o duci până la podina spânzurătorii mele.

Cuvintele lui nu mi s-au părut lipsite de oarecare sens. Am încheiat convenţia. Peste trei minute „Hispaniola” cu toate pânzele în vânt înainta de-a lungul Insulei Comorilor. Nădăjduiam să ocolesc Capul de Nord până la amiază, pentru a intra în radă încă înainte de flux. În aşa fel am ajunge la ţărm fără nici un risc, am aştepta să scadă apele şi am debarca.

Am înţepenit roata cârmei, am coborât în cabină, mi-am găsit lădiţa şi am scos din ea o batistă de mătase, din cele pe care mi le dăruise cândva mama. Cu ajutorul meu, Hands şi-a oblojit rana adâncă şi sângerândă de la coapsă. După ce a gustat câte ceva şi a mai tras câteva gâturi de brendy din sticlă, s-a înviorat vizibil, s-a aşezat mai trainic şi a început să vorbească mult mai tare şi distinct, de părea cu totul alt om.

Vântul ne era prielnic şi goeleta zbura pe valuri ca o pasăre. Priveliştile de pe mal se schimbau din clipă-n clipă. Partea muntoasă a insulei rămase în urmă. Înaintam acum de-a lungul unor maluri scunde şi nisipoase, presărate cu pini pitici şi singuratici.

Apoi a rămas în urmă şi partea aceasta. Am ocolit un dâmb stâncos, ajungând la malul nordic al insulei.

Îmi plăcea să conduc astfel corabia. Vremea era însorită şi priveliştile pitoreşti. Mâncare şi băutură aveam din belşug, şi după asemenea strălucită victorie conştiinţă nu-mi mai reproşa dezertarea din fort. Aş fi fost pe deplin mulţumit de nu m-ar fi neliniştit căutăturile pe care mi le arunca şeful de echipaj. Mă urmărea mereu cu nişte ochi plini de batjocură şi pe faţă îi încremenise un zâmbet

ciudat. Era ceva plin de suferinţă şi neputinţă în zâmbetul acesta întunecat. Şi în acelaşi timp era în el un fel de viclenie trădătoare. Eu munceam, iar el rânjea viclean şi mă tot urmărea, mă urmărea mereu cu privirea.



Capitolul XXVI: Israel Hands

Parcă vrând să ne facă şi mai pe plac, vântul îşi schimbă direcţia şi începu să bată dinspre apus. Am străbătut fără nici un fel de dificultăţi calea de la marginea de nord-est a insulei până la intrarea în rada de nord. Dar ne-am temut să intrăm în golf până a se înălţa mai sus apele fluxului, deoarece n-aveam ancoră. Trebuia să mai aşteptăm. Şeful de echipaj s-a apucat să mă înveţe cum să aşez vasul în derivă şi curând am făcut remarcabile progrese în privinţa asta. Apoi ne-am aşezat amândoi în tăcere la masă.

— Căpitane, mi se adresă el în sfârşit cu acelaşi zâmbet viclean, n-ai vrea să-l arunci peste bord pe vechiul meu tovarăş O'Brein? Nu sunt un om cu prea multe scrupule şi nu simt nici un fel de remuşcări că l-am trimis pe lumea cealaltă. Dar sunt de părere ca nu prea înfrumuseţează corabia. Tu ce crezi?

— N-am destulă putere. Afară de asta, nici nu-mi prea place asemenea muncă. Las' să stea cum stă, am apus eu.

— Ce corabie fără noroc mai e şi „Hispaniola” asta, Jim! îmi făcu el cu ochiul. Câţi oameni au pierit pe ea de când am părăsit noi Bristolul! N-am mai văzut niciodată asemenea călătorie plină de ghinion. Uite c-a murit şi bietul O'Brien, căci a murit, nu-i aşa? Eu sunt un om fără ştiinţă de carte, pe când tu ştii să citeşti şi să socoteşti. Ia spune-mi pe şleau: morţii rămân morţi ori învie şi ei cândva?

— Poţi să omori corpul, mister Hands, dar nu şi spiritul, i-am spus eu. Află, deci: O'Brien e viu şi te priveşte acum de pe celălalt tărâm.

— Ah! mormăi el. Ce păcat! Vasăzică n-am pierdut vremea degeaba. De altminteri, sunt de părere că spiritele nu pot să ne facă cine ştie ce mari neplăceri. Eu nu mă tem de spirite. Dar ia ascultă, as vrea să te rog să cobori în cabină şi să-mi aduci... drace! am uitat ce vreau să-mi aduci... da, adu-mi o sticluţă de vin, Jim. Nenorocirea asta de brendy e prea tare pentru mine.

Ezitările şefului de echipaj mi s-au părut foarte suspecte şi, drept să vă spun, nu l-am crezut că vinul îi place mai mult ca rachiul. Pesemne, rugămintea lui e doar un pretext. Ba chiar e foarte limpede că vrea să mă vadă plecat de pe punte. Dar de ce vrea el asta? îl vedeam că evita să mă privească în ochi. Privea împrăştiat în jur, căutând ba la cer, ba la cadavrul lui O'Brien. Şi tot timpul zâmbea şiret, arătându-şi până şi vârful limbii. Chiar şi un prunc ar fi ghicit că pune ceva la cale. Dar nici gând n-aveam să arăt ca-l bănuiesc.

— Vin? am întrebat eu. Mă rog. Dar ce fel de vin - alb sau roşu?

— De care vrei, prietene, răspunse el. Dar să fie cât mai tare şi cât mai mult.

— Bine... Am să-ţi aduc nişte porter, mister Hands. Dar să ai răbdare până ţi-l găsesc.

Am dat fuga jos, străduindu-mă să bocănesc cât mai zgomotos. Apoi m-am descălţat de botine, m-am furişat

fără cel mai mic foşnet spre proră, am suit scările şi mi-am scos binişor capul prin chepeng. Hands n-avea cum îşi da seama că-l ţin sub observaţie. Şi totuşi mi-am luat toate măsurile de precauţiune cu putinţă, pentru ca nu cumva să mă prindă. Dintr-o singură ochire m-am convins de dreptatea bănuielilor mele.

Şeful de echipaj se ridicase în patru labe şi pornise să se târâie destul de sprinten pe punte, deşi piciorul rănit trebuie că-l durea tare, căci la fiece mişcare gemea înăbuşit. Într-o jumătate de minut s-a târât până la jgheabul de scurgere a apei, lângă care se afla un otgon făcut colac, şi-a smuls din el un cuţit lung, ori mai bine spus un pumnal scurt, mânjit de sânge până la mâner. L-a cercetat atent, strângând din fălci, i-a încercat cu degetul tăişul şi, punându-şi-l repede în sân, s-a târât iar la locul sau de lângă balustradă.

Aflasem astfel tot ce-mi trebuia. Israel e în stare să se mişte şi acum mai e şi înarmat. Iar o dată ce a căutat să scape de prezenţa mea pe punte, înseamnă că urmează să-i fiu eu prima victimă. Fireşte, n-aveam de unde să ştiu şi ce mai are de gând după moartea mea - să-şi facă drum de la Popasul de Nord, străbătând toata insula, până la tabăra piraţilor în smârcuri, sau să tragă un foc de tun, chemându-şi ciracii într-ajutor.

Cu toate acestea, puteam avea încredere în Hands acolo unde interesele noastre coincideau: amândurora ne convenea să ducem goeleta până-ntr-un loc ferit, de unde ar putea fi mai apoi scoasă fără prea mare trudă sau riscuri. Şi câtă vreme nu dusesem încă la îndeplinire sarcina asta, viaţa mea nu era în pericol. Cugetând aşa, n-am mai stat să pierd vremea: m-am furişat îndărăt în cabină, m-am încălţat, am luat o sticlă de vin şi m-am întors pe punte.

Hands stătea lungit în poziţia în care-l lăsasem, ca un sac. Avea ochii închişi, de parcă era atât de slab, încât nu putea suporta lumina prea tare. S-a uitat la mine, a izbit sticla de balustradă, să-i frângă gâtul, şi a dat-o de duşcă mai toata dintr-o răsuflare, fără a uita să-mi spună, cum e obiceiul:

— În sănătatea ta!

Apoi, trăgându-şi sufletul, a scos din buzunar o felie de tutun de mestecat şi m-a rugat să-i tai o bucăţică.

— Fii bun de taie tu, îmi spuse el, că n-am cuţit, şi nici putere nu mai am. Eh, Jim, Jim, am slăbit de tot! Taie-mi o bucăţică. Asta e ultima porţie ce-mi mai e dat s-o mestec în viaţa mea. Simt că n-o mai duc mult. Curând am să-mi iau tălpăşiţa pe lumea cealaltă...

— Bine, am spus eu. Am să ţi-l tai. Dar, în locul dumitale... dacă m-as simţi aşa de rău, m-aş pocăi, înainte de moarte.

— Să mă pocăiesc? a făcut el. De ce?

— Cum de ce? am exclamat eu. Nu ştii de ce ai a te pocăi?

Pentru că ţi-ai călcat datoria. Pentru că ţi-ai trăit toată viaţa în greşeală, în minciună şi sânge. Uite, la picioarele dumitale e omul pe care l-ai ucis. Şi mă mai întrebi de ce ai a te pocăi! Uite, de păcatul acesta, mister Hands!

Vorbeam mai înfocat decât s-ar fi cuvenit, căci mă gândeam la pumnalul năclăit de sânge pe care-l avea ascuns în sân şi la intenţia lui de a mă ucide. Iar el băuse prea mult vin, şi poate asta-l făcu să-mi vorbească cu atâta solemnitate.

— De treizeci de ani umblu pe apă, începu el. Am văzut şi ce e binele şi ce e răul, şi furtuni, şi vreme bună, şi foamete, şi încăierări, şi naiba mai ştie ce altele, dar crede-mă: niciodată n-am văzut ca virtutea să-i aducă omului un cât de mic folos. Dreptate are acela care loveşte primul. Morţii nu muscă. Uite asta mi-e toată credinţa. Amin!... Dar, ia ascultă, urmă el schimbând brusc tonul. Ajunge atâta pălăvrăgeală. Apele fluxului s-au ridicat îndestul. Ascultă comanda la mine, căpitane Hawkins, ca să putem intra cu vasul în radă.

Într-adevăr, ne mai rămăseseră de străbătut doar vreo două mile. Însă ne venea foarte greu să înaintăm. Intrarea în radă se dovedi a fi nu numai îngustă, ci şi foarte întortocheată, ba chiar şi prea puţin adâncă pentru tonajul nostru. Trebuia să ne punem la bătaie toată priceperea şi

atenţia. Dar eu eram un executant îndemânatic, iar Hands un comandant încercat. Atât de iscusit manevram şi atât de dibaci ocoleam toate bancurile de nisip în cale, încât era mai mare plăcerea să te uiţi la noi.

Am ocolit cu bine amândouă capurile şi ne-am pomenit împresuraţi de pământ, lăsând în urmă strâmtoarea. Malurile Radei de Nord erau tot atât de împădurite ca şi cele ale Radei de Sud. Dar însăşi rada era mai lungă şi la drept vorbind amintea mai curând o gură de fluviu decât un golf. Drept în faţa noastră am văzut scheletul pe jumătate putrezit al unei corăbii sfărâmate. Era un vas mare, cu trei catarge. Stătuse atâta vreme, încât algele îl împrejuraseră din toate părţile. Pe punte creşteau nişte tufărişuri din care răsăreau flori mari, viu colorate. Priveliştea era dezolantă, dar ne dovedea că rada e cât se poate de potrivită pentru a poposi aici.

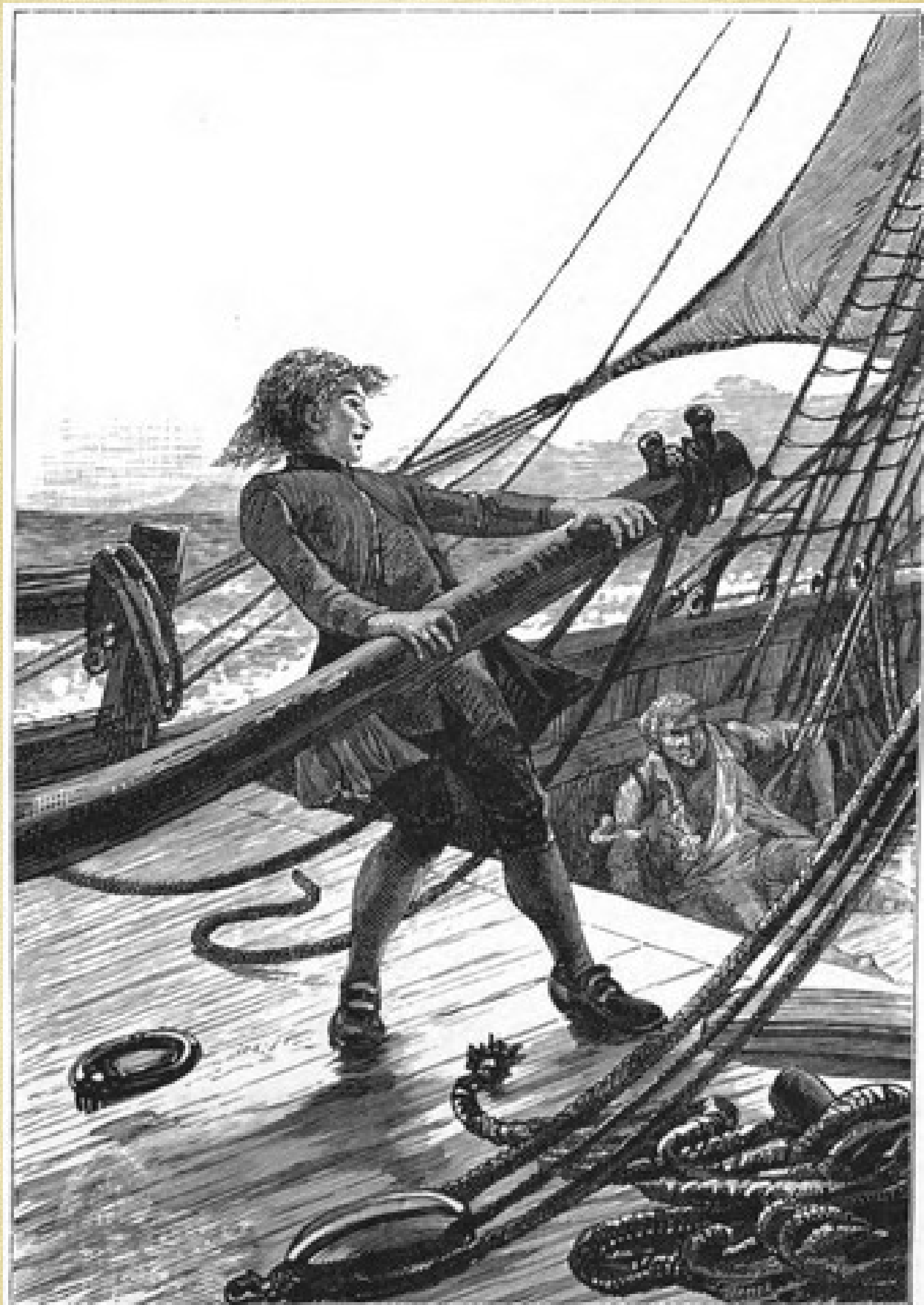
— Ia te uită, spuse Hands, ce locşor frumuşel şi bun de acostat. Uite ce nisip curat şi neted, nici valurile nu ajung până aici. Şi pădure de jur împrejur, iar pe corabia de colo cresc floricele ca într-o adevărată grădină.

— Dar n-o să eşuăm cumva pe nisip dacă acostăm la mal? am întrebat eu.

— N-o să fie nici o greutate să urnim apoi goeleta, chiar dacă o să eşueze acum pe nisip, mi-a răspuns el. N-ai decât să întinzi un otgon în timpul refluxului, înfăşurându-l în jurul unuia din pinii cei groşi de colo, iar capătul să-l legi de vas. Când vine fluxul şi se ridică apele, dai poruncă echipajului să pună mâna pe otgon şi să tragă vârtos. Într-o clipă urneşti goeleta şi o pui pe apă. Ei, dar mai avem până atunci. Vezi de fii atent acuma, am ajuns aproape de bancul de nisip. Ia-o mai la dreapta puţintel... aşa... drept înainte... cârmuieşte la dreapta... acum ceva mai la stânga... aşa, drept, drept înainte!...

El dădea ordine, pe care eu le executam prompt şi cu precizie. Şi deodată l-am auzit strigând:

— Întoarce corabia spre vânt, repede, drăguţule! M-am lăsat cu toată puterea pe roata cârmei. „Hispaniola” a virat în loc şi s-a alăturat de ţărmul împădurit.



Eram atât de preocupat de toate manevrele ce avusesem a le îndeplini, încât uitasem cu totul că trebuie să fiu foarte atent la şeful de echipaj. Mă interesa numai clipa când goeleta va scrâşni cu fundul pe nisip. Uitasem ce pericol mă ameninţa şi, plecat peste balustradă, la tribord, priveam cum spumegă apa la proră. Uite-aşa m-aş fi prăpădit, fără să schiţez măcar un gest de apărare, de n-aş fi simţit o bruscă nelinişte, care m-a făcut să mă întorc. Nu mai ştiu, ori că oi fi auzit vreun foşnet, ori că oi fi observat cu coada ochiului o mişcare de umbră, poate chiar să se fi trezit în mine un fel de instinct ca de pisică, cine ştie, dar m-am întors şi l-am văzut pe Hands doar la doi paşi de mine, cu pumnalul înălţat în mâna dreaptă.

Privirile ni s-au întâlnit şi am scos amândoi un ţipăt. Eu ţipasem de groază. El a scos un muget de taur furios şi s-a năpustit spre mine. Am făcut un salt spre proră, lăsând din mâini roata cârmei. Asta mi-a salvat viaţa; revenind vertiginos la loc, roata l-a lovit în piept pe Hands, doborându-l jos.

Mai înainte de a apuca el să se ridice, am scăpat din ungherul unde mă înghesuise. Acum aveam la dispoziţie toată puntea şi mă puteam feri de el în voie. M-am oprit lângă catarg, am scos pistolul din buzunar, am ochit şi am apăsat pe trăgaci. Hands venea drept spre mine. A ţăcănit cocoşul, dar n-a urmat nici o împuşcătură. Pesemne se udase pulberea în tigăiţă. M-am blestemat pentru neglijenţa mea. De ce nu mi-am încărcat iar arma, că doar avusesem tot timpul s-o fac! N-as fi stat acum neputincios şi dezarmat, ca o oaie în faţa măcelarului.

Cu toată rana să, Hands se mişca uimitor de repede. Viţele de păr cărunt îi cădeau pe faţa roşie de turbare şi efort. Nu mai aveam timp să mai scot şi al doilea pistol. Afară de asta, eram convins că se udase şi el. Un singur lucru era limpede: nu trebuie să mă retrag, ci să mă feresc de Hands, ca să nu mă înghesuiască la proră cum mă înghesuise adineaori la cârmă. Dacă-i reuşeşte asta, întreg pumnalul acesta năclăit de sânge are să mi se înfigă în piept până-n prăsele. Am îmbrăţişat cu amândouă mâinile

catargul, care era destul de gros şi am rămas în aşteptare cu toţi muşchii încordaţi.

Văzând că mă pregătesc să mă joc cu el de-a v-aţi ascunselea, Hands se opri. Câteva clipe se prefăcu că se repede la mine ba din dreapta, ba din stânga. M-am dat şi eu uşurel ba la dreapta, ba la stânga, după mişcările lui. Lupta asta semăna grozav cu jocurile băieţilor acolo, acasă, la Dealul Negru, pe când ne hârjoneam printre stâncile din golf. Fireşte, însă, că pe atunci nu-mi bătea aşa inima, mai să-mi sară din piept. Şi totuşi mai uşor îi venea să se joace astfel unui băieţandru, decât marinarului acesta bătrân şi cu coapsa străpunsă de cuţit. Am prins chiar curaj de la o vreme şi am început să cuget cum poate lua sfârşit joaca asta a noastră. „Fireşte, m-am gândit eu, pot rezista încă lungă vreme, dar pân-la urmă are să mă prindă totuşi...”.

Acum stăteam amândoi faţă-n faţă. „Hispaniola”, care-şi continua mersul, intră deodată cu prora în nisip. Izbitura fusese atât de puternică, încât vasul se lăsă pe partea stângă, puntea se plecă într-un unghi de patruzeci şi cinci de grade şi prin jgheaburi dădu năvală o trâmbă de apă, lăsând o băltoacă uriaşă lângă balustradă.

Ne-am pierdut amândoi echilibrul şi ne-am rostogolit aproape îmbrăţişaţi drept spre jgheaburi. Mortul în tichie roşie, care zăcea cu braţele tot aşa răstignite în lături, s-a rostogolit şi el împreună cu noi. Atât de tare m-am lovit cu capul de piciorul şefului de echipaj, încât mi-au clănţănit şi dinţii din gură. Dar, cu toata lovitura, tot eu am izbutit să sar primul în picioare, căci Hands se pomenise cu mortul deasupra lui. Brusca înclinare a corăbiei făcea imposibilă alergătura pe punte. Trebuia să găsesc alt mijloc de a mă salva şi să-l găsesc fără a pierde nici o clipă, căci duşmanul meu n-avea să zăbovească mult pentru a mă ataca iar.

Mă aflam chiar lângă arborele artimon. Străfulgerat de o bruscă inspiraţie, m-am apucat cu mâinile de sarturi şi am prins să mă caţăr pe nerăsuflate, oprindu-mă doar sus pe cavas.

Rapiditatea cu care acţionasem m-a salvat: doar la o palmă de picioarele mele licărise pumnalul. Înciudat de

ghinionul său, Israel Hands mă privea de jos cu gura căscată de uimire.

Aveam acum o clipă de răgaz şi fără a mai pierde vreme mi-am încărcat din nou pistolul. Apoi, pentru mai multă siguranţă, l-am încărcat şi pe al doilea.

Hands mă urmărea mereu cu o furie neputincioasă. Începea să înţeleagă că situaţia lui s-a înrăutăţit simţitor. A stat o clipă pe gânduri, apoi s-a agăţat greoi de sarturi şi, cu pumnalul în mâini a prins să se caţăre în sus pe ele, gemând mereu şi târându-şi piciorul rănit.

Eu reuşisem între timp să-mi încarc pistoalele. Mai înainte de a străbate el o treime din distanţa ce ne despărţea, am îndreptat amândouă pistoalele spre el şi am rostit:

— Încă un pas, mister Hands, şi-ţi zbor creierii! Morţii, după cum ştii, nu muscă, am adăugat eu batjocoritor.

S-a oprit îndată. Am citit pe faţa lui că stă şi cugetă încordat la ceva. Dar cugeta atât de încet şi greu, încât, fericit ca mă aflu în afară de primejdie, am izbucnit într-un hohot de râs. În sfârşit, după ce şi-a înghiţit de câteva ori saliva, a prins să vorbească. Avea o expresie tot atât de rătăcită, dar îşi scosese cuţitul din dinţi şi nu mai încerca să se apropie.

— Jim, începu el, am făcut amândoi destule prostii, trebuie să încheiem armistiţiu. Ţi-aş fi făcut de petrecanie, nu-i vorbă, dar m-a împiedicat izbitura asta. N-am niciodată noroc, niciodată! Aşa că n-am ce mă face, trebuie să mă supun, marinar bătrân cum sunt, unui mucos de elev ca tine.

Eu mă îmbătam de cuvintele lui şi surâdeam bucuros, umflat în pene ca un cocoşel ce s-a căţărat pe gard, când l-am văzut deodată ridicând repede mâna dreaptă. A şuierat ceva prin aer ca o săgeată şi am simţit o lovitură şi o durere ascuţită. Umărul îmi rămăsese pironit de catarg. De durere şi surpriză - nu ştiu, cu intenţie ori inconştient - am apăsat pe amândouă trăgacele. Pistoalele au luat foc şi mi-au căzut din mâini. Dar n-au căzut numai ele: cu un ţipat

înăbuşit, şeful de echipaj scăpă sarturile din mână şi se prăbuşi cu capul în jos drept în apă.





Capitolul XXVII: „Piaştri!”

Vasul se înclinase atât de tare, încât catargurile se aflau aproape paralel cu apa. Şedeam pe cavas ca într-un cuibar şi sub mine se aşternea apa golfului. Hands, care n-ajunsese atât de sus, se afla mai spre punte şi a căzut în apă între mine şi bord. O singură dată a mai apărut la suprafaţă, într-un cerc de spumă însângerată, şi s-a cufundat pe vecie. Când s-a alinat apa, l-am văzut. Zăcea pe nisipul curat şi strălucitor, în umbra vasului. Doi peştişori roteau deasupra lui. Uneori, datorită vălurării apei, părea că se mişcă şi încearcă să se scoale. De fapt, însă, era de două ori mort: străpuns de gloanţe şi înecat. Ajunsese hrană peştilor chiar pe locul unde se pregătise să mă ucidă.

Simţeam ameţeală, spaimă şi o nesfârşită greaţă. Pârăiaşe fierbinţi de sânge îmi curgeau pe piept şi pe spinare. Pumnalul, care-mi pironea umărul de catarg, mă ardea ca un fier înroşit în foc. Dar nu durerea mă înfricoşa - durerea aş fi îndurat-o eu fără nici un suspin. Mă îngrozea

gândul că pot să cad de pe cavas drept în apa asta molcomă şi verde, lângă cadavrul şefului de echipaj.

Mă ţineam atât de strâns cu amândouă mâinile de cavas, încât prinseseră să mă doară degetele. Am închis ochii, ca să nu mai văd primejdia. Încetul cu încetul, însă, creierii mi s-au limpezit, inima a început să-mi bată mai liniştit şi mi-am revenit în fire.

Mai întâi de toate am încercat să smulg pumnalul. Dar, ori că se înfipse prea adânc în catarg, ori că nervii îmi erau prea zdruncinaţi, însă nu-l puteam nicidecum smulge. Am început să tremur. Şi, oricât ar părea de ridicol, tocmai tremurul acesta mi-a ajutat. Pumnalul mă atinse doar în treacăt, prinzând pielea.

Când am început să tremur, pielea s-a rupt. A început să-mi curgă sânge mai tare, dar, în schimb, mă eliberasem. Nu-i vorbă, gherocul şi cămaşa îmi rămăseseră pironite de catarg.

Smuncindu-mă, m-am eliberat complet şi am coborât jos pe sarturile tribordului. Nimic pe lume nu m-ar fi putut face să cobor pe aceleaşi sarturi, de pe care se prăbuşise adineaori Israel.

Am intrat în cabină şi am încercat să-mi oblojesc rana, care-mi pricinuia o durere acută. Mai curgea sânge, dar rana nu era nici adâncă, nici periculoasă şi nu mă împiedica să mişc mâna. Am privit în jurul meu. Acuma eram singur stăpân pe corabie şi am început să chibzuiesc cum să fac ca să scap de ultimul pasager, - leşul lui O'Brien.

După cum v-am mai spus, leşul se rostogolise până la balustradă şi zăcea acolo ca o păpuşă mătăhăloasă şi oribilă la vedere. O uriaşă păpuşă, cât un stat de om, dar lipsită de toate culorile şi farmecul vieţii. Nu mi-a fost prea greu s-o scot la capăt cu el, căci, de când începuseră tragicele mele peripeţii, mă deprinsesem cu morţii şi aproape că nu mă mai temeam de ei. L-am ridicat de brâu, ca pe un sac cu tărâţe şi dintr-o singură sforţare l-am zvârlit peste bord. A căzut plescăind zgomotos. Tichiuţa roşie i-a zburat din cap, pornind pe apă. Când s-au ogoit valurile stârnite de căderea cadavrului, i-am văzut desluşit pe

amândoi. Zăceau alături cei doi duşmani - O'Brien şi Israel. Apa, vălurând, îi legăna pe amândoi. O'Brien, deşi foarte tânăr, era complet chel.

Zăcea acum, cu tigva chealǎ, sprijinită de genunchii ucigaşului sau. Iar de asupra-le săgetau peştişori repezi.

Începu refluxul. Soarele coborâse atât de jos, încât umbrele pinilor dinspre apus se aşterneau peste golf, ajungând până aici pe punte, începuse să bată briza de seară şi, cu toate că golful era apărat dinspre răsărit de dâmbul cel cu două creste, greementul scârţâia şi pânzele se legănau în bătaia vântului.

Dându-mi seama ce primejdie mă paşte, am înfăşurat repede flocurile şi le-am coborât pe punte, însă cu vela de jos a arborelui mare nu puteam face nimic. Când se înclinase goeleta, ghiul[1] căzuse peste bord, făcând să se scufunde o buna bucată de velă. Asta complica şi mai mult situaţia, foarte primejdioasă de altminteri. Dar sarcina era atât de grea, încât nu îndrăzneam să mă ating de nimic, în cele din urmă am scos cuţitul şi am tăiat frânghiile. Stinghia, de care se ţinea marginea de sus a velei, s-a prăbuşit în apă şi pânza, umflată ca un pântec uriaş, s-a pornit pe valuri. Dar oricât m-am străduit, n-am mai putut face nimic. Era peste puterile mele să manevrez. Mă vedeam nevoit să las în voia soartei „Hispaniola”. Dar, la urma urmelor, nu mă aflam şi eu în voia soartei?

Între timp prinsese să se lase amurgul. Ultimele raze de soare, răzbătând prin hăţiş, scânteiau pe pânzele corăbiei ca nişte pietre nestemate pe o mantie împărătească. Începea să se lase şi frigul. Apa, mânată de reflux, se retrăgea, şi goeleta se pleca tot mai mult pe babord.

Mi-am făcut loc până la proră şi am privit în jos. Apa era aici foarte puţin adâncă. Prinzându-mă pentru orice eventualitate cu amândouă mâinile de un otgon, m-am lăsat să alunec până am simţit cu picioarele fundul. Într-adevăr, apa abia de-mi ajungea până la brâu şi am

[1] *Ghiu* — prăjină aşezată orizontal, pe care se întinde marginea de jos a velei.

pornit pe nisipul tare, brăzdat de valuri, căţărându-mă pe mal şi lăsând „Hispaniola” să zacă în urma mea pe-o coastă, cu pânzele plutind pe apă. Soarele asfinţise şi vântul vuia în frunzetul pinilor.

Aşadar, aventurile mele pe mare au luat sfârşit. Şi au luat sfârşit printr-un neîndoielnic succes: goeleta e smulsă din mâinile bandiţilor şi ne putem porni chiar acum cu ea în larg. Visam să mă întorc cât mai repede acasă, în fortul nostru, să mă laud cu isprăvile mele. De bună seama că voi fi mustrat pentru că plecasem fără voie, dar capturarea „Hispaniolei” are să-mi şteargă toata vina şi căpitanul Smollett însuşi va trebui să-mi recunoască meritele.

Cugetând astfel şi extrem de bine dispus, am pornit la drum spre fortăreaţa, în care, după cum presupuneam eu, mă aşteptau prietenii. Ţineam bine minte că cea mai estică dintre gârlele ce se vărsau în golful căpitanului Kidd începea de la poalele dâmbului cu două creste. Am cotit deci la stânga, spre dâmb, chibzuind să trec gârla pe unde era mai îngustă. Pădurea nu era prea deasă. Luând curmeziş costişa, am lăsat curând în urmă dâmbul şi am trecut gârla prin vad.

Cam pe aici îl întâlnisem pe Ben Gunn. Am început să păşesc mai prevăzător, luând mereu aminte în jur. Se făcuse întuneric detot. Trecând printr-o văiugă aşternută între două dealuri, am văzut pe cer reflexele unor limbi de foc. Am presupus îndată că trebuie să fie Ben Gunn, care-şi găteşte cina pe foc, şi în fundul sufletului m-a uimit imprudenţa lui. Dacă văd eu reflexele focului, le poate vedea şi Silver din lagărul sau aşezat în smârc.

Întunericul cobora tot mai negru, numai pe ghicite mai puteam ţine drumul. Dealul cel cu două creste rămas în urma mea şi culmea „Ocheanului” în dreapta îmi slujeau drept unice puncte de reper, dar contururile lor se aşterneau tot mai mult în beznă. Clipeau stins în înalturi stele rare. Mai la fiece pas dădeam buzna orbeşte prin mărăcinişuri şi lunecam în gropi.

De la o vreme a prins să se lumineze. Am privit în sus. O aureolă palidă împresura culmea „Ocheanului”. Iar jos,

printre creştetele copacilor am zărit o seceră mare de argint şi am înţeles că răsărise luna.

Acum îmi venea mult mai uşor să desluşesc drumul şi mi-am grăbit pasul. Din când în când o luam chiar la fugă, atât de nerăbdător eram să ajung mai curând la cabană. Dar, intrând în crângul ce înconjura reduta noastră, mi-am adus iar aminte că trebuie să fiu prevăzător şi mi-am încetinit mersul. Trist s-ar sfârşi aventurile mele, dacă, luat drept duşman, m-ar împuşca din greşeală chiar prietenii mei.

Luna urca tot mai sus, scăldând în lumină toate poienile din pădure. Dar drept în faţa mea am zărit printre copaci o lumină, care nu semăna deloc cu lumina lunii. Era roşie-fierbinte şi din când în când părea să se întunece. Cum se vede, ardea undeva un foc, care fumega şi pâlpâia sub spuză.

Drace, ce-o mai fi şi asta?

În sfârşit am ajuns la lizieră. Marginea de apus a palisadei era luminată de lună. Restul palisadei cu cabana rămâneau în beznă şi numai pe alocuri destrămau întunericul nişte lungi fâşii argintii. Iar în dosul casei pâlpâia un foc uriaş. Reflexele lui purpurii alungau parcă licărul gingaş şi palid al lunii. Nu se vedea nicăieri nici ţipenie de om. Nici un foşnet nu tulbura linştea. Numai vântul sufla printre ramuri.

M-am oprit uimit şi chiar un pic speriat. Niciodată nu mai aprinsesem noi asemenea focuri. Din ordinul căpitanului economiseam cu zgârcenie lemnele. M-a cuprins teama să nu se fi întâmplat ceva cu prietenii mei câtă vreme fusesem lipsă.

M-am strecurat de-a lungul întăriturii spre răsărit, ţinându-mă mereu în umbră, şi am sărit peste palisadă, pe unde mi s-a părut întunericul mai des.

Ca să nu alarmez pe nimeni, m-am lăsat în patru labe şi m-am târât fără zgomot spre colţul casei. Şi deodată am oftat uşurat. Nu pot să sufăr când aud pe cineva sforăind în somn. Dar de astă dată sforăitul răsunător şi paşnic al prietenilor mei mi s-a părut cea mai plăcută muzică. M-a

liniştit, cum te linişteşte pe mare strigătul noptatic al omului de cart: „Toate bune!”

Un lucru îl vedeam însă limpede: dorm cu toţii fără nici o strajă. Dacă în locul meu s-ar fi furişat acum Silver cu banda sa, nici unul din ei n-ar mai fi apucat zorile.



M-am gândit că toată pricina trebuie să fie slăbirea disciplinei de când a fost rănit căpitanul. Şi iar m-am mustrat în gând că mi-am părăsit prietenii în asemenea primejdie, când nici n-au măcar pe cine pune de pază.

M-am apropiat de uşă şi am aruncat o privire înăuntru. Era aşa de întuneric, încât n-am putut desluşi nimic. Afară de sforăieli se mai auzea un zgomot ciudat: parc-ar fi bătut cineva din aripi ori ar fi ciocănit în lemn. Cu mâinile întinse, dibuind în beznă, am intrat în casă. „Am să mă culc la locul meu, m-am gândit eu zâmbind, şi ce-o să mai râd mâine, când le-oi vedea mutrele uimite!” M-am împiedicat de piciorul cuiva. Adormitul s-a întors pe cealaltă coastă, a gemut, dar nu s-a trezit.

Şi deodată a răsunat în întuneric un ţipăt ascuţit: „Piaştri! Piaştri! Piaştri! Piaştri! Piaştri!” Şi tot aşa mai departe, fără repaus şi fără nici o schimbare de glas, ca un mecanism de ceasornic.

E căpitanul Flint, papagalul cel verde al lui Silver! El bătea din aripi şi ciocănea cu clonţul, sfredelind într-o coajă de copac. Iată cine păzea adormiţii mai bine decât orice santinelă, dând acum de veste despre venirea mea prin ţipătul acesta monoton şi urâcios!

Nu mai aveam cum să mă ascund. La auzul ţipătului strident al papagalului toţi cei adormiţi s-au trezit şi au sărit în picioare. Am auzit vocea lui Silver. A tras o sudalmă şi a urlat:

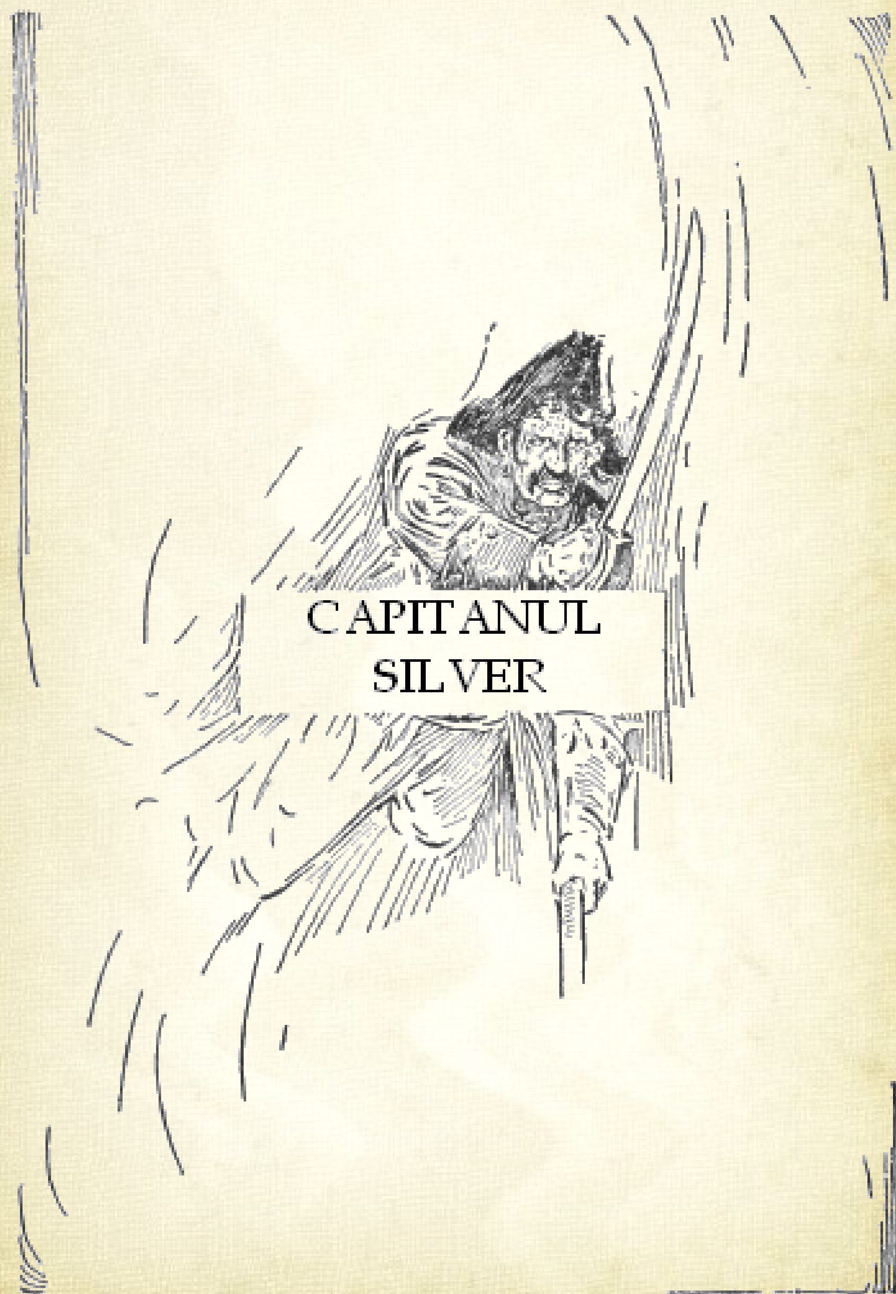
— Cine-i acolo?

Am dat s-o rup de fugă, dar m-am ciocnit în întuneric de cineva. L-am îmbrâncit şi m-am ciocnit iar de altul. Acela m-a înşfăcat strâns.

— Ia adu încoa o făclie, Dick, a strigat Silver.

Unul din tâlhari dădu fuga în casă şi se întoarse cu un vreasc aprins.

Partea a şasea: CĂPITANUL SILVER





Capitolul XXVIII : În lagărul vrăjmaş

Vreascul aprins din mâna piratului scălda într-o lumina roşietică încăperea, confirmându-mi cele mai pesimiste aşteptări. Piraţii puseseră mâna pe redută şi pe toate merindele noastre. Butoiaşul cu coniac, jambonul, sacii cu pesmeţi se aflau ca şi mai înainte la locurile lor. Spre groaza mea, n-am văzut însă nici un prizonier. Pesemne toţi prietenii mei căzuseră în luptă. Inima mi se strânse de durere. Ah, de ce n-am pierit eu odată cu ei!..

Numai şase piraţi mai rămăseseră în viată, şi se aflau acum toţi în faţa mea. Cinci din ei, cu feţele buhăite şi roşii, se treziseră din somnul beţiei şi săriseră în picioare. Al şaselea nu se ridică însă de jos, ci rămase sprijinit în cot. Era palid ca moartea. Capul îi era oblojit cu o cârpă însângerată. Vasăzică e rănit, şi-i rănit de curând. Mi-am amintit că în timpul atacului unul din piraţi fusese lovit de gloanţe, dar izbutise totuşi să se facă nevăzut în desiş. Pesemne acesta fusese.

Papagalul stătea cocoţat pe umărul Lunganului şi-şi curăţa cu clanţul penele. Silver părea şi el mai palid şi mai posomorât decât îl ştiam. Mai purta încă caftanul cel de sărbătoare, în care venise să ducă tratativele, dar acum veşmântul îi era mânjit de lut şi zdrenţuit de spinii tuturor mărăcinişurilor.

— Ehe, spuse el, să fiu al naibii, dacă nu-l am în faţă pe Jim Hawkins în persoană! Ai venit în ospeţie, ai? Intră, intră, mă bucur întotdeauna când văd prieteni.

Silver se aşeză pe un butoiaş cu brendy şi prinse să-şi umple pipa.

— Dă-mi un foc, Dick se rugă el de piratul ce urma să stea cu vreascul aprins în mână. Şi, după ce-şi aprinse pipa, adăugă: Mulţumesc, prietene. Poţi să pui vreascul la loc. Iar dumneavoastră, gentlemeni, culcaţi-vă, nu vă jenaţi. Nu sunteţi deloc obligaţi să staţi smirna în faţa lui mister Hawkins. O să ne ierte el pentru bădărănia noastră!

— Aşadar, iată-te aici, Jim, urmă el, trăgând din pipă. Ce surpriză plăcută pentru mine, bătrânul! De la prima vedere te-am ghicit că eşti un flăcău ager, dar acum te văd că eşti chiar un erou.

Eu nu i-am răspuns nici un cuvânt, fireşte. Piraţii m-au pus la perete, şi am rămas să stau aşa în picioare, privindu-l drept în ochi pe Silver şi străduindu-mă să par cât mai calm. Dar deznădejdea îmi ţinea ca într-un cleşte de gheaţă inima.

Silver mai pâcâi de câteva ori din pipă şi prinse să vorbească iar:

— Odată ce ne-ai venit în vizită, Jim, spuse el, am să-ţi spun tot ce cred. Mi-ai plăcut întotdeauna, pentru că te-am văzut că eşti un flăcău cu scaun la cap. Privindu-te, îmi aduc aminte de vremea când eram şi eu tot atât de tânăr şi frumos ca tine. Am vrut de la început să ni te alături, să-ţi capeţi partea din comoară şi să mori apoi în lux şi bogăţie. Şi uite că ai venit în sfârşit, fiule. Căpitanul Smollett e un bun marinar, asta am spus-o întotdeauna, dar prea e însetat de disciplină. Datoria mai întâi de toate, spune el, şi are completă dreptate. Dar tu ai fugit de sub comanda lui,

ţi-ai părăsit căpitanul. Până şi doctorul e nemulţumit de tine. „O canalie ingrată”, aşa ţi-a spus după ce ai plecat. Vasăzică, aşa stând lucrurile, nu mai ai cum te întoarce la ai tai, căci n-or să vrea să te primească, şi dacă nu vrei cumva să recrutezi o a treia echipă, va trebui să te alături căpitanului Silver. Ei, vasăzică nu stau chiar aşa de rău lucrurile: prietenii mei sunt în viaţă. şi, cu toate că eram gata să-i dau crezare lui Silver, când spunea că prietenii mei sunt supăraţi pe mine pentru dezertarea mea, m-am bucurat nespus.

— Nu-ţi mai spun că eşti în puterea noastră, urmă Silver, o ştii şi tu. Mie-mi place vorba cu rost. Niciodată nu mi-au plăcut şi n-am găsit folos în ameninţări. Dacă ai chef să faci slujba cu noi, vino de bună voie în rândurile noastre, iar dacă n-ai chef, Jim, poţi să spui deschis: nu. Deschis, fără nici o teamă. Vezi, vorbesc pe şleau cu tine, fără vicleşug.

— Vrei să-ţi răspund? am întrebat eu cu glas tremurător. În cuvintele lui batjocoritoare ghiceam o groaznică ameninţare. Obrajii-mi ardeau, inima-mi bătea să-mi spargă pieptul.

— Nu te sileşte nimeni, drăguţă, spuse Silver. Chibzuieşte bine. N-avem de ce ne prea grăbi, doar ştii bine că în compania ta nu se plictiseşte omul niciodată.

— Mă rog, am spus eu, prinzând curaj, dacă vreţi să hotărăsc de partea cui să mă dau, trebuie să-mi lămuriţi ce se petrece. Cum de-aţi ajuns voi aici şi unde sunt prietenii mei?

— Ce se petrece? mi-a repetat ursuz întrebarea unul din piraţi. Ehe, ce n-aş da să pricep şi eu ce se petrece pe-aici pe la noi.

— Tine-ţi gura, că nu te întreabă nimeni de vorbă! I-a întrerupt furios Silver şi s-a întors iar prietenos spre mine. Ieri dimineaţa, mister Hawkins, spuse el, a venit la noi doctorul Livesey, înălţând un steag alb. „Ai rămas cu burta pe uscat, căpitane Silver, m-a anunţat el, corabia a dispărut”. Într-adevăr nu pot să neg, câtă vreme am stat noi bând rom şi cântând, n-am mai luat seama la corabie,

aşa că, mă jur pe tunetul din cer, în clipa când am dam fuga la ţărm, nu mai era nici urmă de ea. Cât pe ce să ne lovească pe toţi damblaua de ciudă. „Ei, ne-a spus atunci doctorul, hai să încheiem o înţelegere”. Am încheiat înţelegerea asta între noi doi, după care am primit merindele voastre, rachiul, fortul, lemnele, pe care aţi avut prevederea să le tăiaţi. Într-un cuvânt v-am primit tot vasul din vârful catargului şi până-n chilă, cum s-ar zice. Iar ei au plecat. Unde sunt acuma, n-am cum avea ştire. Şi se porni să pâcâie iar liniştit din pipă.

— Iar dacă crezi cumva că ai intrat şi tu în înţelegere, urmă el, află ce cuvinte mi-a spus la urmă doctorul. „Câţi aţi mai rămas?” l-am întrebat eu. „Patru, mi-a răspuns el. Patru, dintre care unul e rănit. Cât despre blestematul cela de băiat, nu ştiu şi nici nu vreau să ştiu unde se găseşte. Ni-e silă să ne mai şi amintim de el”. Acestea sunt propriile lui cuvinte.

— Şi asta-i tot? am întrebat eu.

— Tot ce se cuvine să ştii, fiule, mi-a răspuns Silver.

— Şi acum trebuie să aleg?

— Da, acum trebuie să alegi, spuse el.

— Bine, am rostit eu. Nu sunt chiar aşa de prost şi ştiu ce risc. Faceţi ce vreţi cu mine, nu-mi pasă. De când m-am întâlnit cu voi, m-am deprins să privesc şi moartea în faţă. Dar mai întâi de toate aş vrea să vă povestesc câte ceva, am urmat eu, din ce în ce mai emoţionat. Sunteţi într-o situaţie disperată: corabia aţi pierdut-o, comorile aşijderea, şi oamenii vi i-aţi pierdut. Aşa că toată cauza voastră e pierdută. Şi dacă vreţi să ştiţi cine poartă vina pentru toate acestea, poftim, aflaţi: eu port vina, eu şi nimeni altul. Eu mă aflam în butoiul cu mere în noaptea când am ajuns la insulă, şi am auzit tot ce vorbeai dumneata, John, şi tu, Dick Johnson, şi ceea ce vorbea Hands, care zace acum la fundul mării, iar tot ce-am auzit am şi povestit pe loc alor mei. Tot eu am fost acela care a tăiat ancora goeletei, eu am ucis oamenii ce i-aţi lăsat pe bord, şi tot eu am dus-o într-un ascunziş unde n-o s-o găsiţi niciodată. Voi aţi rămas proşti, nu eu, şi nu mă tem de voi, cum nu m-aş teme de o muscă.

Puteţi să mă omorâţi ori să mă cruţaţi, cum poftiţi. Dar am să vă mai spun ceva şi cu asta închei. Dacă mă cruţaţi, am să trec cu buretele peste trecut şi când veţi fi judecaţi pentru piraterie am să vă scap de ştreang. Acum e rândul vostru să alegeţi. Moartea mea nu v-ar aduce nici un folos. Dacă mă lăsaţi în viaţă, însă, am să mă străduiesc să nu ajungeţi la spânzurătoare.

Acestea fiind spuse, am amuţit. Mă sufocam de emoţie. Dar spre marea mea uimire nici unul din ei nu s-a clintit măcar din loc. Cătau la mine ca nişte oi. Fără să mai aştept răspuns, am continuat:

— Am impresia, mister Silver, că dumneata eşti cel mai de treabă din toată adunătura asta. Şi dacă va trebui să mor, să-i povesteşti doctorului că n-am murit ca un laş.

— Am să am în vedere, spuse Silver pe un ton atât de ciudat, încât n-am putut înţelege, îşi bate joc de mine sau i-a plăcut bărbăţia mea.

— Să nu uităm... a strigăt un marinar bătrân cu faţa arsă de soare, pe nume Morgan, chiar acel Morgan, pe care-l văzusem cândva în taverna Lunganului la Bristol. Să nu uităm că el l-a recunoscut atunci pe Câinele Negru!

— Şi asta nu-i totul, adăugă Silver. Tot el e puştanul care a şterpelit harta din lada lui Billy Bones. Mii de trăsnete, în sfârşit, Jim Hawkins ne-a căzut în mână!

— Să-i lăsăm o ţâră de sânge! răcni Morgan şi trase o sudalmă. Apoi, smulgându-şi cuţitul din teacă, sări atât de sprinten în picioare, de parcă ar fi avut douăzeci de ani.

— Stai pe loc! strigă Silver. Ce eşti tu aici, Tom Morgan? Nu cumva crezi că tu eşti căpitan aici? Pe cinstea mea c-am să te învăţ ce-i aceea disciplina. Doar să mai cutezi o dată să-mi ieşi din cuvânt! în ultimii treizeci de ani oricine a încercat să mi se pună în cale, a ajuns ori sus în vârful catargului, spânzurând în laţ, ori jos sub chilă, hrană peştilor. Da! Ţine minte, Tom Morgan: n-am întâlnit încă om care să mai rămână în viaţă după ce s-a pus în poară cu mine. Tom amuţi, dar ceilalţi urmau să cârtească.

— Are dreptate Tom, spuse unul.

— Las' că destui comandanţi am avut peste noi şi până acuma, adăugă altul. Mă jur pe furcile spânzurătorii, John Silver, că nu mă voi lăsa dus de nas de tine!

— Cine vrea să aibă de-a face cu mine, gentlemeni? mugi Silver. Urma să şadă pe butoi, plecat înainte, de parcă s-ar fi pregătit să sară, cu pipa fumegând în mâna dreaptă.

— Ei, ce poftiţi! Spuneţi de-a dreptul. Ori aţi muţit? Ieşi în faţă care vrei, că eu aştept. N-am trăit atâţia ani pe pământul acesta, doar pentru că cine ştie ce beţivan cu ifos de curcan să mi se pună acum în cale. Cunoaşteţi obiceiul, că doar vă socotiţi toţi cavaleri ai norocului. Ei, care vrea să iasă, sunt gata. Pe cine-l ţine cureaua n-are decât să-şi tragă pumnalul şi, aşa şchiop cum mă vedeţi, am să-i scot afară măruntaiele până a nu se stinge de tot pipa asta!



Nimeni nu se clinti şi nimeni nu crâcni un cuvânt.

— Uite-aşa sunteţi voi totdeauna, urmă Silver, vârându-şi iar pipa între dinţi. Voinicoşi nevoie mare! Dar când e vorba să intraţi în luptă nu vă ţine cheresteaua. Ce, nu sunteţi în stare să înţelegeţi de vorbă bună? Că doar vi-s

căpitan, ales de voi. Vi-s căpitan pentru că sunt cu o milă întreagă mai deştept ca voi toţi. Dacă nu vreţi să vă bateţi cu mine, cum le stă bine unor cavaleri ai norocului, atunci, mii de trăsnete, trebuie să mă ascultaţi! Mi-a plăcut băieţaşul ăsta. N-am văzut niciodată un băieţaş mai simpatic. Seamănă de o sută de ori mai mult a bărbat decât voi, guzgani păcătoşi ce sunteţi. Ţineţi minte: care-l va atinge cu un deget măcar, va avea de-a face cu mine.

Lungă vreme domni tăcere.

Continuam să stau lângă perete, drept ca lumânarea. Inima îmi mai bătea ca un ciocan, dar simţeam cum se înfiripă în mine un germene de nădejde. Silver şedea cu braţele încrucişate, sprijinit de perete. Pâcâia din pipă şi păstra o tăcere ca în biserică. Numai ochii îi jucau în orbite, urmărind ce-i face banda. Piraţii se grămădiră toţi într-un colţ, şoptindu-se între ei. Sâsâitul lor îmi suna în auz ca un vuiet de fluviu. Uneori se întorceau şi lumina roşiatică a vreascului cădea pe feţele lor tulburate. Dar nu la mine se uitau, ci la Silver.

— Pare-se că aveţi ceva de spus? rosti Silver şi trimise o ţâşnitură de scuipat printre dinţi. Mă rog, spuneţi ce aveţi de spus, vă ascult.

— Mă rog de iertare, sir, începu unul din piraţi. Dumneata ai încălcat de multe ori obiceiul, dar este un obicei pe care nici dumneata n-ai dreptul să-l încalci. Trupa e nemulţumită şi, fie-mi îngăduit a spune, îşi are şi ea drepturile ei, ca oricare alta. Avem dreptul să ne adunăm şi să stăm de vorbă. Aşa că, mă rog de iertare, sir, căci eşti căpitanul nostru, dar vreau să mă folosesc de dreptul acesta şi să ies pentru a mă sfătui cu oamenii.

Salutându-l ceremonios pe Silver, omul acesta înalt şi gălbejit, în vârstă de vreo treizeci şi cinci de ani, după cât îl arăta înfăţişarea, porni calm spre ieşire şi închise uşa în urma sa. Ceilalţi îl urmară pe dată. Fiecare îl saluta pe Silver şi îndruga ceva în chip de dezvinovăţire.

— Aşa-i obiceiul, spuse unul.

— Să ne mai sfătuim şi noi oleacă, mormăi Morgan. Am rămas doar eu cu Silver lângă vreascurile ce mocneau pe foc.

Bucătarul îşi scoase îndată, fără a clipi, pipa din gură.

— Ascultă, Jim Hawkins, rosti el într-o şoaptă abia auzită, eşti la un fir de păr de moarte şi, ceea ce e mai rău ca toate, ai să fii probabil torturat. Şi pe mine vor pesemne să mă degradeze. Dar ai văzut că ţi-am luat apărarea. La început, nu-i vorbă, n-aş fi vrut să te apăr, dar ai spus câteva cuvinte care mi-au schimbat planurile. Eram deznădăjduit după atâtea nereuşite şi la gândul că mă paşte spânzurătoarea. Auzindu-te însă, mi-am spus: ia-i apărarea lui Hawkins, John, şi Hawkins are să-ţi ia şi el ţie apărarea. Tu eşti ultima lui carte, John, iar el, mii de trăsnete, e la rândul său ultima ta carte! O mâna spală pe alta, mi-am zis eu în sinea mea. Tu îţi salvezi martorul care, când vor ajunge lucrurile la judecată, are să-ţi scoată gâtul din laţ. Începeam să mă cam pricep ce vor să însemne vorbele lui.

— Vrei să spui că ai pierdut partida? am întrebat eu.

— Da, pe toţi dracii! îmi răspunse el. Odată ce nu mai avem corabie, înseamnă că ne rămâne doar spânzurătoarea. Sunt un om îndărătnic, Jim Hawkins, dar când am văzut că goeleta a dispărut din golf, am înţeles: jocul a luat sfârşit. Cât despre păcătoşii cei de afară, las' să se sfătuiască cât or vrea, toţi sunt nişte nătărăi şi nişte laşi. Am să caut să-ti scap pielea. Dar ascultă, Jim, o mâna spală pe alta: să-l scapi şi tu de ştreang pe Lungan.

Eram uluit. De ce jalnic pai şi-a găsit să se agaţe atamanul piraţilor!

— Am să fac tot ce am să pot, am răspuns eu.

— Vasăzică, batem palma! exclamă el. Ai scăpat ieftin, dar mă jur pe tunetul din cer că am căpătat şi eu în schimb o zare de nădejde.

S-a îndreptat şchiopătând spre focul ce ardea în mijlocul casei şi şi-a aprins pe îndelete iar pipa.

— Înţelege-mă, Jim, urmă el, întorcându-se la loc. Mai am cap pe umeri, aşa că am hotărât să trec de partea

squire-ului. Ştiu că ai ascuns corabia într-un locşor de nădejde. Cum ai făcut-o nu ştiu, dar sunt convins că goeleta e teafără şi nevătămată. Hands şi O'Brien s-au dovedit a fi nişte nătărăi. N-am avut niciodată nădejde în ei. Observă că nu te întreb nimic şi nici altora n-am să le îngădui să întrebe. Cunosc regulile jocului şi înţeleg că am pierdut, iar tu eşti aşa de tânăr şi de viteaz, încât, dacă punem amândoi umărul, să ştii că ieşim din încurcătură.

Silver turnă nişte coniac din butoiaş într-o cană de tablă şi mi-o întinse.

— Nu vrei să tragi un gât, prietene? întrebă el.

Am refuzat.

— Treaba ta, Jim, spuse el. Dar eu am să beau. Mă aşteaptă atâtea trebi, încât nu strică să-mi dau olecuţică pinteni. Aha, bine că mi-am adus aminte. Ce crezi tu, oare de ce să-mi fi dat mie doctorul harta voastră cu pricina, Jim drăguţule?

Pe faţa mea se ivise pesemne o asemenea expresie de sinceră uimire, încât Silver înţelese zădărnicia întrebării.

— Da, mi-a dat harta... Şi fără îndoială că ceva nu-i în regulă în toata chestia asta. Da, da, trebuie să fie ceva la mijloc. Jim... De bine ori de rău o fi, nu ştiu.

Mai trase un gât de coniac şi clătină din căpăţâna sa cea mare, cu aerul unui om care se aşteaptă la mari neplăceri.



Capitolul XXIX: Iar apare semnul negru

Sfatul piraţilor ţinea de cine ştie câtă vreme, când se arătă în sfârşit unul din ei şi, salutându-l în batjocură pe Silver, ceru îngăduinţa să ia cu el făclia. Silver îi dădu voie şi solul piraţilor ieşi iar, lăsându-ne pe amândoi în întuneric.

— Se apropie furtuna, Jim, spuse Silver.

Spre uimirea mea, căpetenia piraţilor începuse să mă trateze ca pe un prieten.

M-am dat mai aproape de-o ambrazură şi am privit afară. Focul mocnea sub cenuşă, stingându-se. Nu mai împrăştia defel lumină, aşa că nu era de mirare că complotiştii avuseseră nevoie de făclia noastră. Făcuseră roată cu toţii pe costişă, între casă şi palisadă. Unul din ei ţinea vreascul aprins în mână, altul se plecase într-un genunchi, încleştând în pumn un cuţit, a cărui lamă scăpăra ba în lumina lunii, ba în bătaia luminilor de flăcări ce mistuia torţa. Ceilalţi se plecaseră asupra-i, de parcă urmăreau cu luare-aminte ce face. Apoi omul cu cuţitul

scoase de undeva o carte. N-am mai avut timp să cuget de unde s-o fi luat asemenea ciudat lucru în mâna unui tâlhar, căci l-am văzut ridicându-se deodată din genunchi şi îndreptându-se cu toată ceata spre casă.

— Vin încoace, am spus eu.

M-am întors la locul meu, căci vroiam să mă ţin demn în faţa piraţilor, lipsindu-i de plăcerea de a observa că-i urmăresc.

— Poftească sănătoşi, drăguţă! spuse cu veselie Silver. Nu te teme, drăguţă, am eu cu ce-i ospăta.

Uşa se dădu de perete, şi cinci dintre piraţi, îngrămădiţi în prag, îl împinseră dindărăt pe al şaselea.

În alte împrejurări m-ar fi amuzat teama şi şovăiala cu care s-a apropiat mesagerul lor, oprindu-se la fiece pas şi întinzând spre noi mâna dreaptă, cu pumnul strâns încleştat.

— Vino, vino mai aproape, prietene, spuse Silver, şi nu te teme, că nu te mănânc. Hai, dă-mi ce ai de dat, găligane! Cunosc obiceiul, aşa că n-am să mă ating de tine, câtă vreme vii ca deputat.

Îmbărbătat de vorbele lui, tâlharul grăbi pasul şi, lăsând ceva în palma întinsă a lui Silver, se retrase repede în spatele tovarăşilor săi.

Bucătarul privi la obiectul ce-i rămăsese în palmă.

— Semnul negru! Mă aşteptam, rosti el. Unde aţi găsit hârtie?.. Dar ce-i asta? Ah, nenorociţilor! Aţi tăiat o foaie din biblie! Ei, să ştiţi c-o s-o păţiţi voi pentru asta! Care-i nătărăul de-a tăiat biblia?

— Iaca, vedeţi! bombăni Morgan. Ce v-am spus eu? N-are să iasă nimic bun dintr-asta.

— Ei, acu nu mai scăpaţi voi de spânzurătoare, urmă Silver. Ce nătărău v-a dat biblia asta?

— Dick, mormăi unul din ei.

— Dick? Ei, Dick, roagă-te lui Dumnezeu, căci ţi-a venit ceasul, rosti solemn Silver. Crede-mă, martor mi-e cel de sus!

Dar în clipa asta se amestecă furios în vorbă găliganul cel cu ochii galbeni.

— Ia nu ne mai tăia la piroane, John Silver, se răsti el. Sfatul marinarilor a hotărât, după cum cere obiceiul, să-ţi trimită semnul negru, întoarce-l şi citeşte ce-i scris pe el, după cum mai cere obiceiul. Să te văd atunci ce-ai să spui.

— Mulţumesc, George, răspunse Silver. Te ştiu, nu-ţi place vorba lungă şi că ne cunoşti de-a fir a păr obiceiurile. Ei, şi ce spui tu că stă scris aici? Aha! „Destituit”. Asta era, vasăzică! Şi ce scris frumos! Ca din carte. Tu scrii aşa frumos, George? Eşti cel mai cu moţ din toţi, aşa că n-am să mă mir deloc, dacă ai să fii ales căpitan în locul meu. Dă-mi te rog torţa, că mi s-a stins pipa.

— Hai, hai! mârâi George. Nu ne mai bate capul. Că dacă ar sta cineva să te asculte, te-ar crede coborât cu hârzobul din cer. Hai, dă-te jos de pe butoi, şi n-o mai face pe căpitanul. Dă-te jos de pe butoi, să facem în toată legea alegeri noi!

— E, credeam că ştii cu adevărat obiceiul, spuse cu dispreţ Silver. Mai rabdă olecuţică, pentru că deocamdată tot mai rămân căpitanul vostru. Trebuie să-mi spuneţi mai întâi de ce mă învinuiţi şi să-mi ascultaţi răspunsul, iar până atunci semnul vostru negru nu face nici o ceapă degerată.

— Lasă, nu te teme, n-avem să încălcăm obiceiul, îi răspunse George. Vrem să facem toate după cuviinţă. Uite şi învinuirile. Mai întâi de toate trebuie să-ţi spun că datorită ţie ne-a dat greş toată întreprinderea. Cred că n-ai să ai obraz să negi. Într-al doilea rând, tot tu le-ai îngăduit vrăjmaşilor să plece, deşi se aflau aici ca într-o adevărată capcană. De ce vroiau ei să plece? Nu ştiu de ce, dar e limpede că vroiau să plece, şi nu de flori de cuc. Într-al treilea rând, ne-ai oprit să-i urmărim. O, te vedem noi ce-ţi poate osul, John Silver! Duci un joc dublu. Şi-ntr-al patrulea rând, ai luat apărarea puştanului ăstuia.

— Asta-i tot? întrebă calm Silver.

— Cred că-i prea de ajuns, răspunse George. Şi acum, fiindcă tu eşti un gură-cască, avem să spânzurăm toţi sus în furci, uscându-ne la soare.

— V-aţi spus cuvântul, acum ascultaţi ce-am să vă răspund eu la toate cele patru puncte ale voastre. Le iau pe

rând. Spuneţi că din pricina mea s-a prăbuşit toată întreprinderea? Mă rog, cine v-a împiedicat să mă ascultaţi, că dacă mă ascultaţi am fi stat acum pe „Hispaniola”, teferi şi nevătămaţi, iar aurul s-ar fi odihnit jos în cală! încă o data vă întreb: cine v-a împiedicat? Cine m-a grăbit şi m-a tot împins din urmă, deşi eram căpitanul vostru? Cine mi-a trimis semnul negru chiar în prima zi când ne-am văzut ajunşi pe insulă şi cine a început tot jocul acesta diavolesc? Căci jucăm cu toţii şi dăm din picioare cum se bâţâie fârtaţii când îi agaţă în ştreang călăul la Londra. Şi cine a început toată trebuşoara asta? Anderson, Hands şi tu, George Merry. Doar tu ai mai rămas în viaţă din toţi scandalagiii. Şi mai ai obraz să râvneşti la titlu de căpitan? Tu, care ai vârât în pământ mai toată banda noastră? Nu, n-ai să ne tragi pe sfoară!

Silver sfârşise ce avea de spus. Pe faţa lui George, ca şi pe feţele celorlalţi, am citit că vorbele bucătarului nu rămăseseră fără efect.

— Am terminat cu punctul unu! exclamă apoi Silver, ştergându-şi fruntea asudată. Mă jur că mi-e şi silă să vorbesc cu voi. N-aveţi nici cap, nici ţinere de minte. Mă mir, cum de v-au lăsat mamele să porniţi pe mare! Pe mare! Voi sunteţi cavaleri ai norocului? Mai bine va făceaţi croitori...

— Ia nu ne mai înjura, spuse Morgan. Fă bine de răspunde şi la celelalte învinuiri.

— A, la celelalte?! tună John. Celelalte nu-s nici ele mai acătării. Spuneţi că ne-am dus cu toţii pe copcă? Ehe, pe toţi dracii, dar mi se pare că nici nu bănuiţi cât de rău stăm! Nu că ne-am dus pe copcă, dar suntem atât de aproape de spânzurătoare, încât simt cum mi se înţepeneşte gâtul în laţ. Parcă mă şi văd alături de voi bălăbănindu-mă în furci cu ciorile rotind asupra noastră. Şi parcă văd marinarii arătându-ne cu degetul în vremea fluxului. „Oare cine să fie cel de colo?” întreabă unul. „Cum cine? John Silver”. „L-am cunoscut şi eu”, răspunde altul. Vântul ne leagănă şi ne zângănesc lanţurile. Uite ce-l ameninţă pe fiecare din noi din pricina unor idioţi ca George Merry, Hands şi Anderson

şi alţi câţiva de teapa lor! Pe urmă, lua-v-ar dracu, vă mai interesează şi punctul patru - băieţaşul de colo. Păi băieţaşul acesta e ostatec, nu înţelegeţi? Nu cumva credeţi că trebuie să-l omorâm? Dacă vreţi să ştiţi, el poate că e ultima noastră nădejde. Să-l omorâm? Nu, scumpilor, n-am să-l omor. De altfel, nu v-am răspuns încă la punctul trei. Nu-i nimic, răspund îndată. Credeţi poate că puţin fac vizitele zilnice ale doctorului, şi ce mai doctor - un doctor care a terminat colegiul! Ori nu cumva tigva ta ciuruită n-are nevoie de doctor, John? Iar tu, George Merry, pe care te scutură frigurile din şase în şase ceasuri, şi ai nişte ochi galbeni ca lămâia, nici tu nu vrei să te tratezi la doctor? Sau poate nu ştiţi că trebuie să sosească curând şi a doua corabie, venind în ajutorul celei dintâi? Daca nu ştiţi, pot să vă spun: trebuie să sosească din clipă-n clipă. Şi uite atunci are să ne fie de folos ostatecul. Urmează punctul doi: mă învinuiţi că am încheiat înţelegerea. Păi tot voi m-aţi rugat în genunchi s-o închei. Voi, şi nu alţii vă târâiaţi în genunchi, vă tânguiaţi şi vă temeaţi să nu crăpaţi cumva de foame... Dar toate nu sunt decât nişte fleacuri. Iată ce e principalul, şi uitaţi-vă de dragul cui am încheiat eu înţelegerea!

Silver aruncă pe duşumea o foaie de hârtie. Am recunoscut-o îndată. Era harta aceea pe hârtie galbenă, cu trei cruciuliţe roşii, pe care o găsisem eu cândva la fundul lăzii lui Bill Bones.

Nu puteam nicidecum înţelege de ce i-a dat-o doctorul lui Silver.

Nu mai puţin uluiţi au fost şi piraţii, văzând-o. S-au repezit la ea, cum se repede pisica la şoarece. Şi-o smulgeau unul altuia din mâini, înjurând, răcnind şi râzând ca nişte copii. S-ar fi putut crede că-şi vântură de-acum mâinile printre galbeni, aflaţi la adăpost pe corabie.

— Da, spuse unul din ei, asta-i chiar iscălitura lui Flint, nu mai încape nici o îndoială. Un D. şi un F., iar jos un nod marinăresc. Aşa se iscălea el întotdeauna.

— Toate bune, spuse George, dar cum o să ne cărăm comorile de vreme ce am rămas fără corabie?

Silver sări brusc de la locul său, sprijinindu-se cu mâna de perete.

— Pentru ultima dată te mai previn, George! scrâşni el. De mai rosteşti un cuvânt, sar la bătaie... Cum? De unde vrei să ştiu eu, cum o să cărăm? Tu trebuie s-o ştii, tu şi toţi ceilalţi, care m-aţi lăsat fără de corabie, lua-v-ar dracul! Dar nu, n-am de ce mă aştepta la cine ştie ce vorbă cuminte din parte-ţi, căci n-ai minte nici cât un gândac. Cel puţin fă bine de vorbeşte cuviincios cu mine, ori am să te învăţ eu ce-i aceea buna-cuviinţă!

— Aşa e, spuse bătrânul Morgan.

— Păi cum altfel! Fireşte că aşa e! îi luă vorba din gură bucătarul. Tu ne-ai pierdut corabia, iar eu am găsit comorile. Vasăzică, care-i mai breaz dintre noi doi? Şi totuşi nu mai vreau să vă fiu căpitan! Alegeţi-vă pe cine vreţi. Mie mi-ajunge!

— Pe Silver să-l alegem! răcniră toţi într-un glas. Pe Jambon! El să ne fie căpitan acum şi în vecii vecilor!

— Aha, v-aţi întors la vorba mea! strigă bucătarul. Va trebui să aşteptaţi acuma alt prilej, George, drăguţule. Norocul tău că nu port niciodată pică nimănui. Am inimă bună. Dar cu semnul negru ce să facem, prieteni? Pare-se că nu mai are nici un rost. Degeaba şi-a mai pângărit sufletul Dick, spurcându-şi biblia.

— Dar poate că tot se mai potriveşte pentru jurământ? întrebă Dick, pe care se vede că-l speria, nu glumă, sacrilegiul pe care îl săvârşise.

— O biblie cu pagini rupte?! se îngrozi Silver. Pentru nimic în lume! Nu e mai sfântă acum decât orice altă hârţoagă.

— Şi totuşi, pentru orice întâmplare, nu strică s-o păstrăm, mormăi Dick.

— Iar semnul acesta, Jim, ia-ţi-l ca amintire, spuse Silver, întinzându-mi semnul negru.

Era de mărimea unei coroane[1]. O parte era albă, căci Dick tăiase ultima foaie din biblie, iar pe cealaltă parte se aflau imprimate două versete din Apocalips. Ţin minte, de

[1] *Coroană* — monedă de argint.

altminteri, două cuvinte: „câini şi ucigaşi”. Textul era mânjit cu funingine. Iar pe partea curată fusese scris cu cărbune un singur cuvânt: „Destituit”.

Scriind aceste rânduri, am în faţa mea pe masă semnul, dar din inscripţia cu cărbune n-a mai rămas decât o umbră slabă, ca zgâriată cu gheara.

Aşa au luat sfârşit evenimentele din noaptea ceea. După ce ne-am băut fiecare porţia de rom, ne-am dus la culcare. Drept pedeapsă, Silver l-a pus de santinelă pe George Merry, ameninţându-l cu moartea în caz că nu va fi de acum cu luare-aminte.

Multă vreme n-am putut închide ochii. Cugetam la omul pe care-l omorâsem, la situaţia mea atât de primejdioasă şi mai ales la jocul acesta dublu al lui Silver, care cu o mână îşi stăpânea banda, iar cu cealaltă se agăţa de orice mijloc real sau ireal, doar pentru a-şi scăpa viata păcătoasă. Dormea acum şi sforăia fără nici o grijă. Şi totuşi mi se strângea inima de milă, uitându-mă la el şi gândindu-mă la primejdiile ce-l înconjoară şi la moartea ruşinoasă ce-l aşteaptă.



Capitolul XXX: Îmi dau cuvântul

M-a trezit, mai bine spus ne-a trezit pe toţi un glas limpede şi răsunător, încât până şi santinela ce pirotea lângă uşă a sărit, aţintindu-şi privirea spre liziera pădurii.

— Ei, garnizoană, sus! Vine doctorul!

Într-adevăr, doctorul era. M-am bucurat auzindu-i vocea, dar la simţământul acesta de bucurie se adăuga sfială şi ruşine. Mi-am amintit de felul cum am dezertat, părăsindu-mi tovarăşii. Şi unde m-a dus neascultarea? Drept în ghearele bandiţilor, care mă pot ucide în orice clipă. Simţeam că mi-e ruşine să privesc în ochii doctorului.

Cum se vede, doctorul Livesey pornise la drum încă de cu noapte, căci afară de abia se lumina de zi. Am dat fuga la ambrazură şi m-am uitat să-l văd. Stătea jos la poalele dâmbului, înotând până la genunchi în ceaţa ce vălura la faţa pământului, cum stătuse cândva şi el însuşi, Silver.

— Bună dimineaţa, doctore! Bine aţi venit, sir! exclamă Silver, ştergându-se la ochi şi zâmbind prietenos. Devreme v-aţi mai sculat! Cine se scoală de dimineaţă, mai departe

ajunge, cum spune zicala... George, trezeşte-te, fiule, şi ajută-i doctorului să se îmbrace... Toate sunt în ordine, doctore. Pacienţii dumneavoastră s-au înzdravenit detot!

Aşa tot sporovăia el, stând pe creasta dâmbului, cu cârja subsuoară şi sprijinit de zid, de parcă era iar John cel de odinioară, cu aceeaşi voce, aceleaşi apucături şi acelaşi râs.

— Avem o surpriză pentru dumneavoastră, sir, urmă el. Un mic călător, he-he! Un soi de chiriaş nou, sir, şi ce mai chiriaş! Doarme ca un bursuc, zău aşa. Toată noaptea a dormit bord în bord cu John.

Între timp doctorul Livesey sărise peste palisadă şi venea spre bucătar. Am auzit cum i-a tremurat glasul când a întrebat:

— Nu cumva Jim?

— Ba chiar el, răspunse Silver.

Doctorul rămase pironit locului, îţi făcea impresia că nici nu se mai poate clinti din acel loc.

— Bine, rosti el în sfârşit. Să ne vedem mai întâi de treabă şi să lăsăm pe urmă veselia. Parcă aşa-i zicala voastră, nu? Să vedem ce fac bolnavii.

Doctorul intră în casa şi, răspunzând rece la salutul meu, începu să-şi examineze bolnavii. Se purta cu simplitate şi calm, deşi nu putea să nu ştie că viaţa îi atârnă de un fir de păr printre oamenii aceştia fără scrupule. Pălăvrăgea cu pacienţii, de parcă ar fi fost poftit în cine ştie ce tihnită familie din patrie, să vadă vreun bolnav. Dar purtarea asta a lui se vede că le impunea grozav piraţilor. Căci şi ei se purtau cu dânsul de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, de parcă doctorul Livesey continuă să fie medicul nostru de bord, iar ei sunt de asemenea marinarii harnici şi devotaţi, aşa cum au fost mai înainte.

— Ţi-e mai bine, prietene, îi spuse el omului cu fruntea oblojită. Altul în locul tău n-ar fi scăpat. Păi tu ai o căpăţâna tare, ca o oală de tuci... Şi tu, George, cum te mai simţi? E-e, dar te-ai gălbejit de tot! Se vede că ficatul nu ţi-e în regulă. Ai luat doctoria?.. Ia spuneţi voi, şi-a luat George doctoria?

— Şi-a luat-o, cum de nu, sir! Fireşte că şi-a luat-o, răspunse Morgan.

— De când am ajuns medic printre rebeli, ori mai bine spus medic de închisoare, spuse doctorul Livesey cu un zâmbet blajin, socot de datoria mea să vă păstrez buni teferi pentru regele George, aibă-l Dumnezeu în paza sa, ca să vă poată sui în ştreang.

Banditii schimbară priviri între ei, dar se văzură nevoiţi să înghită gluma doctorului.

— Dick se simte rău, sir, spuse unul.

— Se simte rău? întrebă doctorul. Ia vino încoace, Dick, şi arată limba. O, nu mă mir deloc că se simte rău! Cu asemenea limbă poţi să-i sperii şi pe francezi. Se vede că l-au apucat şi pe el frigurile.

— Uite ce păţeşte oricine pângăreşte sfânta biblie, spuse Morgan.

— Ba aşa păţeşte oricine e prost ca un măgar, replică doctorul. Oricine n-are destulă minte ca să deosebească aerul curat de cel infectat şi uscatul de smârcurile înveninate de miasme. E cât se poate de probabil că v-aţi îmbolnăvit toţi de friguri, prieteni, după cum mi se pare - şi are să mai treacă multă vreme până o să vă izbăviţi de ele. Auzi treabă: să-ti aşezi tabăra printre smârcuri!... Zău, mă uimeşti, Silver! Nu eşti aşa de prost ca ceilalţi, dar n-ai nici cea mai mică idee cum să-ţi fereşti de boală oamenii. Perfect, spuse doctorul după ce examină toţi pacienţii şi le dădu câteva sfaturi medicale, pe care ei le ascultară cu asemenea comică supunere, încât îţi venea să crezi că sunt cine ştie ce şcolărei cuminţi, nu tâlhari cum îi ştiam noi. Ajunge pe ziua de azi. Iar acum, dacă-mi îngăduiţi, aş vrea să stau de vorbă cu tinerelul de colo. Şi arătă cu degetul spre mine, păstrând însă acelaşi aer nepăsător şi rece.

George Merry stătea în prag şi sorbea cu un aer scârbit din mixtura lui cea amară. Auzind rugămintea doctorului, se făcu stacojiu la faţă, se întoarse spre el şi răcni furios:

— Pentru nimic în lume! Şi trase o sudalmă murdară. Silver bătu cu pumnul în butoi.

— Gura! mugi el, căutând în jur ca un leu furios. Doctore, urmă el, apoi cu o politeţe aleasă, eram convins că ai să vrei să vorbeşti cu Jim, căci ştiu cât ţii dumneata la băieţandrul acesta. Îţi suntem toţi atât de recunoscători şi avem atâta încredere în dumneata, încât am să aranjez îndată toate. Vezi doar şi dumneata că-ţi bem leacurile mai dihai ca rachiul... Hawkins, poţi să-mi dai cuvântul tău de gentlemen, căci eşti un gentleman, deşi părinţii tăi sunt săraci - poţi vasăzică să-mi dai cuvântul că n-ai să fugi?

Bineînţeles că mi-am dat îndată cuvântul de onoare pe care mi-l cerea.

— În cazul acesta, doctore, spuse Silver, fii bun şi treci de cealaltă parte a palisadei, iar eu ţi-l voi lăsa pe Jim de partea astălaltă. Cred că această mică barieră n-o să vă împiedice să vorbiţi după pofta inimii. Toate cele bune, sir! Transmite, te rog, salutări lui squire Trelawney şi căpitanului Smollett.

Abia apucase să iasă doctorul, că piraţii, pe care-i reţinuse până atunci teama de Silver, îşi dădură frâu liber indignării, învinuindu-l că duce un joc dublu şi că vrea să se salveze pe el, trădându-i pe toţi ceilalţi. Într-un cuvânt, ei îi ghiciseră într-adevăr intenţiile. Nu-mi închipuiam că o să izbutească să se descurce de astă dată. Dar el era de două ori mai deştept decât erau ei toţi la un loc, şi victoria lui de ieri făcuse să-i crească nemăsurat puterea şi autoritatea. Îi făcu pe toţi nătărăi şi le declară că e cu neputinţă să interzică convorbirea mea cu doctorul. Le tot vâra în nas harta şi întreba veninos, dacă nu cumva au de gând să calce înţelegerea chiar în ziua când ar putea începe căutarea comorilor.

— Pe tunetul din cer! striga el. Are să vină o vreme când le-om şterge nasul, dar până atunci am să mă linguşesc pe lângă doctor, ca să-i adorm bănuielile, chiar de-ar fi să-i lustruiesc în fiece zi cizmele cu rom!

Porunci să se aprindă focul, îşi luă cârja şi cu o mână pe umărul meu porni şchiopătând la vale, lăsându-i pe piraţi cu gurile căscate. Se vedea că nu atât argumentele, cât îndărătnicia lui semeaţă le impunea.

— Nu te grăbi, prietene, nu te grăbi deloc, îmi spuse el. Or să se repeadă îndată la noi, dacă ne-or vedea grăbindu-ne.

Am coborât agale costişa spre locul unde ne aştepta doctorul, care trecuse dincolo de palisadă. Silver se opri.

— Las' să-ţi povestească Jim, doctore, cum i-am scăpat viaţa, deşi era cât pe ce să fiu dat jos din căpitănie din pricina asta, spuse el. Ah, doctore, când omul e silit să-şi poarte barca spre pieire, când se joacă de-a baba oarba cu moartea, ar vrea să audă măcar o vorbă bună! Ţine minte, doctore, că e în joc nu numai viaţa mea, ci şi viaţa băieţaşului acesta. Te conjur, doctore, fii milostiv cu mine, dă-mi măcar o rază de nădejde!

Acum, departe de tovarăşii săi şi întors cu spatele spre redută, Silver devenise dintr-o dată cu totul alt om. Obrajii i se scofâlciseră, vocea îi tremura, arăta ca un cadavru.

— Nu cumva ai ajuns să ştii şi dumneata ce e teama, John? întrebă doctorul Livesey.

— Nu sunt un laş, doctore. Nu, nici măcar atâtica, îşi arătă el unghia, dar, sincer să-ţi spun, mă apucă tremuriciul când mă gândesc la spânzurătoare. Dumneata eşti un om bun şi drept. Om mai bun ca dumneata n-am văzut în viaţa mea. Aşa că sunt sigur că n-ai să uiţi binele ce l-am făcut, deşi nici răul, fireşte, nu-l poţi uita. Acum, cum vezi, mă dau de o parte şi te las singur cu Jim. Sper că n-ai să-mi uiţi nici facerea asta de bine, nu-i aşa?

Silver se retrase câţiva paşi, exact atât cât ne trebuia ca să putem vorbi nestingheriţi, se aşeză pe-o buturugă şi începu să fluiere. Fluiera şi se tot răsucea să privească ba la mine şi la doctor, ba la piraţii ce tot umblau de colo până colo ori stăteau tolăniţi pe nisip, ba spre casă, de unde unul din ei scotea acum afară pâinea şi friptura pentru gustarea de dimineaţă.

— Aşadar, eşti aici, Jim, spuse cu tristeţe doctorul. Cine seamănă vânt, culege furtună, dragul meu băiat. Dar nu mă simt în putere să te cert. Atâta aş vrea să-ţi spun: dacă era sănătos căpitanul Smollett, n-ai fi îndrăznit să ne părăseşti

şi să fugi. Ai procedat necinstit, Jim, l-ai părăsit pe când era bolnav şi nu te putea opri cu forţa.



Trebuie să mărturisesc, că la cuvintele acestea ale doctorului, am izbucnit în plâns.

— Doctore, l-am implorat eu, nu mă certa, te rog! M-am certat eu destul. Viaţa mea atârnă de un fir de păr. De mult aş fi fost mort, de nu era Silver să-mi ia apărarea. Nu mă tem de moarte, doctore, numai de torturi mă tem. Dacă or să înceapă să mă tortureze...

— Jim... mă întrerupse doctorul, şi vocea îi era complet schimbată. Asta n-o mai pot îngădui, Jim. Hai, sari gardul şi să fugim.

— Cum se poate, doctore? am scâncit eu. Doar mi-am dat cuvântul.

— Ştiu, ştiu! exclamă el. Dar ce să-i faci, Jim! Am să iau păcatul acesta asupra mea. Nu pot să te las aici, în voia soartei. Hai, sari gardul! Un salt - şi eşti liber. O s-o luăm la goană ca nişte antilope.

— Nu, am răspuns eu. Nici dumneata n-ai face aşa. Nici dumneata, nici squire-ul, nici căpitanul nu şi-ar călca cuvântul. Deci n-am să mi-l calc nici eu. Silver a avut încredere în mine. I-am dat cuvântul meu de cinste. Dar nici nu m-ai ascultat până la sfârşit, doctore. Dacă or să înceapă să mă tortureze, n-am să pot suporta şi am să le trădez unde se află ascunsă corabia. Căci am avut noroc, doctore, şi am pus mâna pe corabia lor. Se află lângă ţărmul sudic al Radei de Nord. În vremea fluxului o saltă valurile, iar când vine refluxul, rămâne înţepenită pe bancurile de nisip.

— Corabia! exclamă doctorul.

I-am povestit în câteva cuvinte toate cele întâmplate. Doctorul m-a ascultat în tăcere.

— Aşa a vrut soarta, spuse el după ce mi-am sfârşit povestirea. De fiece dată ne scapi de pieire. Şi poţi să mai crezi tu după asta că o să te lăsăm să mori sfârtecat de cuţitele lor?

Ar fi o proastă răsplată pentru tot ce ai făcut tu pentru noi, dragul meu băiat. Căci tu ai descoperit complotul, şi tot tu l-ai găsit pe Ben Gunn. Chiar de-ar fi să mai trăieşti o sută de ani, şi tot n-ai putea săvârşi o faptă mai bună. E-he-

he, Ben Gunn acesta... aha, bine că mi-am adus aminte de el... Silver! strigă doctorul. Vreau să-ţi dau un sfat, Silver, urmă el când se apropie de noi bucătarul: nu te grăbi să cauţi comorile.

— Am să mă străduiesc din răsputeri să amân treaba asta, sir, răspunse Silver. Dar mă jur că numai căutând comorile pot să-mi mai salvez viaţa mea, ca şi viaţa acestui sărman copil.

— Bine, Silver, răspunse doctorul, dacă-i aşa - caută. Dar am să-ţi mai dau un sfat: când o să cauţi comorile, să fii atent la strigătele ce vei auzi.

— Sir, spuse Silver, mi-ai spus ori prea mult ori prea puţin. Ce poftiţi dumneavoastră? De ce aţi părăsit cu toţii fortul? De ce mi-aţi dat harta? N-am putut să vă înţeleg intenţiile nici atunci, şi nu vi le înţeleg nici acum. Totuşi, m-am supus orbeşte şi am executat tot ce mi s-a cerut, deşi nu mi s-a dat nici cea mai slabă speranţă. Acum vii cu alte taine... Dacă nu vrei să mă lămureşti de-a dreptul, spune aşa, ca să ştiu şi eu cum să întorc de acum înainte roata cârmei.

— Ba nu, spuse îngândurat doctorul, n-am dreptul să dau în vileag taina asta, căci nu e taina mea, Silver. Altfel, mă jur pe peruca mea, ţi-as fi mărturisit totul. Dar dacă mai adaug un singur cuvânt, o să am de furcă cu Smollett. Şi totuşi am să-ţi dau o rază de nădejde: dacă scăpăm amândoi din capcana asta, am să mă străduiesc să te scap de spânzurătoare, în caz de nu, va trebui să-mi calc jurământul pentru a o face.

Faţa lui Silver se ilumină de bucurie.

— Nici mama care m-a făcut n-ar fi fost în stare să mă mângâie mai bine decât o faci dumneata acum! exclamă el.

— Asta e ce-am avut să-ţi spun în primul rând, adăugă doctorul. Într-al doilea rând: vezi de ţine băiatul pe lângă dumneata şi, daca ai să ai nevoie de ajutor, cheamă-mă. Am să mă străduiesc să te scap, şi atunci ai să vezi că nu vorbesc în vânt... Cu bine, Jim.

Doctorul Livesey îmi întinse mâna peste palisadă, îl salută uşor din cap pe Silver şi porni cu paşi repezi spre pădure.



Capitolul XXXI: În căutarea comorilor. Săgeata lui Flint

— Jim, începu Silver, după ce ne văzurăm iar singuri, eu ţi-am scăpat ţie viaţa, iar tu-mi ai scăpat-o acum pe a mea. N-am să uit niciodată asta. Doar am văzut cum te îmbia doctorul să fugi. Mă uitam cu coada ochiului şi vă vedeam. N-am auzit ce i-ai răspuns, dar te-am văzut că ai refuzat. N-am să-ţi uit fapta asta, Jim. Astăzi mi-a răsărit prima rază de speranţă după atacul nereuşit asupra fortului. Şi tot mulţumită ţie. Pornim orbeşte să căutăm comorile, Jim, şi asta nu-mi place deloc. Dar o să ne ţinem mereu aproape unul de altul şi o să ne salvăm pielea în ciuda tuturor primejdiilor ce ne aşteaptă.

Unul din piraţii ce se învârteau pe lângă foc ne strigă că masa e gata. Ne-am cuibărit toţi în jurul focului, începând să îmbucăm din friptură, tâlharii aprinseră un foc de-ar fi putut să frigă şi un bou. Flăcările pălălăiau atât de năprasnic, încât te puteai apropia numai din partea de unde

bătea vântul şi tot trebuiai să fii cu prevedere. Aceeaşi risipă o făceau piraţii şi cu merindele: fripseseră de trei ori mai multă carne de porc decât ar fi avut nevoie. Unul din piraţi chicoti tâmp şi aruncă în foc restul fripturii. Flăcările, alimentate de combustibilul acesta neaşteptat, porniră să pâlpâie şi mai avan.

Niciodată în viaţa mea nu întâlnisem oameni cărora să le pese atât de puţin de ziua de mâine. Toate le făceau de mântuială, părăduiau fără păs proviziile, adormeau stând de strajă şi aşa mai departe. În genere erau în stare doar de scurte izbucniri de energie, nu de acţiuni de luptă cât de cât prelungită.

Până şi Silver, care se ţinea de o parte, cu papagalul pe umăr, nu le făcea nici o observaţie pentru risipa lor. Şi asta mă mira foarte mult, ştiindu-l cât e de prevăzător şi cumpătat.

— Da, prieteni, spunea el, norocul vostru că-l aveţi pe Jambon, care gândeşte şi pentru voi. Am aflat tot ce mi-a trebuit. Corabia e în mâinile lor. Deocamdată nu ştiu unde au ascuns-o. Dar când vom avea în mâini comorile, o să căutăm peste tot şi o să găsim noi corabia. În orice caz, câtă vreme suntem stăpâni pe şalupe, tot noi suntem cei mai tari.

Aşa tot sporovăia el, îmbucând de zor din friptură. Le trezea iar speranţa, în felul acesta îşi restabilea autoritatea zdruncinată şi, după cum îmi făcea mie impresia, se îmbărbăta chiar şi pe sine, vorbind aşa.

— Cât despre ostatecul nostru, urmă el, asta a fost ultima lui întâlnire cu ai săi. Din discuţia lor am aflat tot ce-am vrut să aflu, şi-i sunt foarte recunoscător. Dar acum basta. Când o să pornim să căutăm comorile, am să-l iau şi pe el, legat de o sforicică, căci e mai scump ca aurul şi are să ne mai prindă bine. Iar când o să punem mâna pe corabie şi pe comori, când o să ne vedem ieşiţi în largul mării cu toată vesela noastră companie, atunci o să mai stăm noi de vorbă cu mister Hawkins şi o să-şi capete el ceea ce i se cuvine.

Nu-i de mirare, deci, că piraţii se înveseliră pe dată. Eu însă am simţit că mă cuprinde deznădejdea şi mi se duce inima în călcâie. Dacă Silver îşi va aduce la îndeplinire planul, şi nu mă îndoiam că aşa va încerca să facă, precum spusese, acest dublu trădător nu va ezita nici o clipă să ne tragă pe sfoară. El joacă pe două fronturi, dar nu se poate să nu prefere libertatea şi bogăţia, pe care i-o oferă viaţa de pirat, slabei nădejdi de-a scăpa de ştreang, ce i-o puteam oferi noi.

Şi chiar dacă împrejurările îl vor sili pe Silver să se ţină de cuvântul ce i-l dase doctorului, totuna ne ameninţa o primejdie de moarte. Bănuielile tovarăşilor lui se pot preface în orice clipă în certitudine. Şi atunci va trebui să ne apărăm viaţa: el calic, iar eu băieţandru împotriva a cinci marinari zdraveni.

De mai adăugaţi la aceste duble temeri taina ce mai acoperea încă faptele prietenilor mei, o să vă închipuiţi uşor tot zbuciumul meu. De ce au părăsit ei fortul? De ce au dat harta? Ce vroiau să însemne cuvintele pe care i le spusese doctorul lui Silver: „Când o să cauţi comorile, să fii atent la strigătele ce vei auzi”? Aşa că nu e deloc ciudat de ce friptura nu mi s-a părut cine ştie ce gustoasă şi de ce am pornit cu inima grea în urma tâlharilor, să căutăm comorile.

Înfăţişam o privelişte destul de bizară: toţi în bluze marinăreşti murdare şi rupte, şi toţi, afară de mine, înarmaţi până-n dinţi. Silver avea chiar două puşti: una în bandulieră, alta atârnată de gât. La brâu purta pumnal, şi în fiece buzunar căpitanul îşi vârâse câte un pistol. Colac peste pupăză, îl mai luase cu el şi pe căpitanul Flint, care, cocoţat pe umărul lui, turuia neîntrerupt fel de fel de expresii marinăreşti. Eu fusesem legat în jurul mijlocului cu o frânghie şi păşeam supus în urma bucătarului, care ţinea încleştat în pumn capătul frânghiei, sau, când avea mâinile ocupate, o prindea în dinţii puternici. Păream un urs presat, aşa legat cum eram şi mergând în urma lui.

Fiecare din noi căra câte ceva: unii cărau hârleţe şi răngi de fier (pe care tâlharii le coborâseră în primul rând de pe bordul „Hispaniolei”), alţii duceau carne, pesmeţi şi

brendy pentru prânz. Am observat că toate merindele erau într-adevăr luate din magazia noastră, şi am înţeles că Silver spusese ieri adevărul adevărat. De nu încheia o înţelegere cu doctorul, tâlharii, ramaşi fără corabie, ar fi trebuit să se hrănească cu păsările, pe care le-ar fi vânat, şi să bea apă chioară. Dar apa nu le prea era pe plac, şi nici prea mare talent la vânat n-au marinarii, după cum se ştie. Iar, din moment ce nu-şi făcuseră rezerve de hrană, era de la sine înţeles că pulbere nu-şi luaseră nici atât. Oricum ar fi fost, am pornit cu toţii la drum, luându-l cu noi până şi pe marinarul cel cu capul găurit, căruia de fapt mult mai bine i-ar fi priit să rămână culcat în aşternut. Aşa, prin flanc câte unul, am ajuns cu chiu cu vai până la mal, unde ne aşteptau bărcile. Până şi bărcile acestea trădau nepăsarea prostească a piraţilor, veşnic beţi: amândouă erau pline de murdărie, iar în una din ele până şi banchetele erau stricate. Am hotărât să le luăm pe amândouă, ca să nu se piardă cumva vreuna din ele. Împărţindu-ne în două cete, am pornit hotărâţi în sfârşit la drum.



Dar pe drum au început certurile în legătură cu harta. Cruciuliţa cea roşie era prea mare şi, fireşte, nu putea indica prea exact locul comorii. Iar lămuririle de pe dosul hărţii erau prea scurte şi ceţoase. Dacă-şi mai aduce aminte cititorul, în lămuririle acestea nu se spunea decât următoarele:

„Copacul cel înalt de pe umărul „Ocheanului”, direcţia spre N. dinspre N.-N.-E.
Insula Scheletului E.-S.-E. şi spre E.
Zece picioare”.

Aşadar, mai întâi de toate trebuia să găsim copacul cel înalt. Drept în faţa noastră rada era mărginită de un podiş ce ajungea până la trei sute de picioare înălţime şi se mărginea spre miază-noapte cu panta de sud a „Ocheanului”, iar spre miază-zi se termina cu înălţimea stâncoasă ce purta numele de Al Treilea Catarg. Pe podiş creşteau fel de fel de pini, şi mai înalţi şi mai scunzi. Pe alocuri se vedea câte un pin ce-şi întrecea cu patruzeci-cincizeci de picioare vecinii. Numai pe loc, şi cu ajutorul busolei, puteai să-ţi dai seama pe care dintre ei îl avusese în vedere căpitanul Flint când vorbise de copacul cel înalt.

Cu toate acestea, n-apucasem să facem nici jumătate de drum, că fiecare dintre noi îşi şi alesese copacul. John Lunganul dădea doar din umeri, sfătuindu-ne să aşteptăm până ajungem la locul cu pricina.

Din porunca lui Silver, ne cruţam puterile şi nu ne prea încordam la vâsle. După o călătorie destul de îndelungată am ajuns în sfârşit la gurile celui de-al doilea râu, şi am debarcat pe costişa păduratică a dealului „Ocheanului”. De acolo, cotind la stânga, am pornit să ne căţărăm spre podiş.

La început ne venea foarte greu să înaintăm din pricina smârcurilor şi vegetaţiei lor foarte bogate. Dar încetul cu încetul am răzbătut la teren stâncos şi vegetaţia a prins să se rărească, pe când copacii deveneau tot mai înalţi. Ne apropiam de cea mai frumoasă parte a insulei. În loc de

iarbă se aşterneau în faţă-ne tufe miresmate de grozamă şi dumbrăvi în floare. Printre hăţişurile verzi de nucşoară răsăreau din loc în loc trunchiurile roşiatice ale pinilor, împrăştiind în juru-le umbră deasă. Mireasma de nucşoară se contopea cu iz de brad. Aerul era răcoros şi proaspăt. Strălucea soarele, dar o adiere uşoară de vânt ne răcorea plăcut feţele.

Tâlharii înaintau în evantai, strigându-se vesel între ei.

La mijlocul lor, rămânând în urma celorlalţi, păşea Silver, care mă ducea de funie. Îi venea greu bucătarului să se caţăre pe costişa lunecoasă. Nu o dată fusesem nevoit să-l sprijin, ca să nu se împiedice şi să nu pornească de-a rostogolul pe coastă devale.

Aşa am străbătut noi cam la vreo jumătate de milă şi eram de acum aproape de culme, când unul din piraţi, care păşea mai în stânga celorlalţi, a scos un ţipăt de groază. A tot ţipat aşa până când ne-am adunat toţi în jurul lui.

— Credeţi că a dat peste comoară? ne spuse bătrânul Morgan. Nici gând, încă n-am ajuns până la copacul cu pricina.

Da, piratul nu găsise comoara, ci dase peste un schelet de om, care zăcea la rădăcina unui pin înalt, ierburile îl năpădiseră, mişcând din loc unele din oscioarele mai mărunţele. Se mai păstraseră pe el şi câteva petece de îmbrăcăminte. Sunt convins că n-a rămas printre noi nici unul pe care să nu-l fi trecut fiorii la vederea acestui schelet.

— Să ştiţi că marinar a fost, spuse George Merry, care se dovedi mai curajos decât toţi ceilalţi şi se aplecă să-i cerceteze zdrenţele. Căci îmbrăcămintea-i de marinar.

— Fireşte, că e marinar, spuse Silver. Nu cumva te aşteptai să găseşti aici un episcop? Numai că de ce zace în poziţia asta ciudată?

Într-adevăr, scheletul zăcea într-o poziţie cât se poate de nefirească.Întâmplarea (ori poate păsările care-l ciuguliseră şi ierburile care-l năpădiseră din toate părţile) făcuse ca scheletul să zacă în poziţie de drepţi. Picioarele arătau într-o direcţie, iar mâinile aruncate deasupra

capului, cum şi le aruncă un înotător gata să sară în apă, arătau în direcţia opusă.

— Ehe, încep să înţeleg, spuse Silver. Scheletul acesta e un fel de busolă. Da, da! Uite cum se vede, ca un dinte, culmea Insulei Scheletului. Controlaţi după busolă ce direcţie anume arată.



Am controlat. Arăta într-adevăr spre Insula Scheletului, iar busola indica şi ea direcţia spre Est-Sud-Est şi spre Est.

— Aşa credeam şi eu! exclamă bucătarul. Vasăzică asta e săgeata indicatoare. Colo e Steaua Polară, iar dincolo trebuie să se afle bănuţii noştri. Al dracului să fiu că mă trec fiorii când mă gândesc la Flint. Asta-i una din glumele lui. A rămas aici cu şase tovarăşi şi le-a făcut de petrecanie la toţi. Iar pe urmă şi-a făcut busolă dintr-un mort... Oasele-i sunt lungi, şi văd că are pe cap nişte fire de păr roşcat. Ei, păi să mă trăsnească Dumnezeu, daca nu-i chiar Allardyce! îl mai ţii minte pe Allardyce, Tom Morgan?

— Cum de nu, spuse Morgan, fireşte că-l mai ţin minte, îmi rămăsese dator nişte parale şi, colac peste pupăză, îmi mai luase şi cuţitul când a debarcat pe insulă.

Vasăzică cuţitul trebuie să fie pe undeva pe-aici, mormăi alt tâlhar. Flint nu era omul să-şi buzunărească tovarăşii. Şi-apoi nici păsările n-aveau cum răpi cuţitul!

— Să ştii că ai dreptate, lua-te-ar dracul! exclamă Silver.

— Totuşi nu văd nimic, spuse Merry, pipăind cu luare-aminte pământul în jurul scheletului. Măcar vreun gologan de aramă să fi rămas, ori o tabacheră, dar aşa îmi cam dă de bănuit...

— Aşa-i! Aşa-i! spuse şi Silver. Ceva nu-i în regulă. Da, scumpilor, să fi fost în viaţă Flint nu ne mai plimbam noi pe-aici nestingheriţi. Noi suntem şase, dar şi ei tot şase au fost şi n-au mai rămas decât ciolanele de pe urma lor.

— Linişteşte-te, a murit Flint al tău: l-am văzut mort cu ochii mei, răspunse Morgan. S-a dus Billy la căpătâiul lui şi l-am văzut zăcând, cu doi gologani de aramă apăsându-i pleoapele.

— Fireşte că a murit, confirmă şi piratul oblojit la cap. Dar dacă mai umblă cineva pe pământ după moarte, să ştiţi că nu-i altul decât Flint. Căci tare greu a mai murit!

— Da, urât a mai murit, îl susţinu altul. Ba-l apuca turbarea, ba cerea rom, ba începea să urle cât îl lua gura „Lada mortului cea grea”. Alt cântec nu l-am mai auzit să fi cântat vreodată. Şi, drept să vă spun, de atunci nu-mi mai

place cântecul acesta. Era grozav de cald în ziua aceea şi ferestrele erau deschise, iar Flint cânta de zor, deşi abia-şi mai trăgea sufletul şi-l îneca horcăitul morţii...

— Hai, ajunge atâta pălăvrăgeală, înainte! strigă Silver. Flint a murit şi nici gând să umble strigoi pe pământ. Şi chiar dacă i-ar trece cumva prin cap să iasă din groapă, ştiţi prea bine că fantomele nu se arată decât noaptea, iar acum, cum vedeţi, e ziua-n amiaza mare... Ce să mai vorbim de răposaţi când ne aşteaptă colea dublonii.

Ne-am continuat calea. Dar deşi soarele strălucea sus pe cer, piraţii nu se mai împrăştiau şi nu se mai strigau de departe între ei. Se ţineau toţi grămadă şi vorbeau în şoaptă: asemenea groază continua să le inspire piratul mort de atâta vreme.


XXXII

Capitolul XXXII: În căutarea comorilor. Vocea din pădure

Poate şi pentru că groaza aceasta le cam luase tuturor piuitul, şi în orice caz pentru a le mai da răgaz să răsufle lui Silver şi piratului celui bolnav, detaşamentul făcu un popas pe creasta podişului.

Podişul acesta cobora uşor spre apus, aşa că de unde ne aflam noi se deschideau privelişti în amândouă părţile. În faţă, dincolo de creştetele copacilor, vedeam Capul Păduratic, înrămat de valurile spumegânde ale fluxului. În urma noastră se zăreau nu numai strâmtoarea şi Insula Scheletului, ci, dincolo de faleză şi şesul dinspre partea răsăritului, se aşternea larga oglindă a mării. Drept deasupra noastră se ridica spre tăriile cerului „Ocheanul”, năpădit pe alocuri de dumbpăvi de pin şi crestat de râpe adânci.

Doar mugetul depărtat al fluxului şi bâzâitul nenumăratelor insecte tulbura liniştea. Nu se vedea nici ţipenie de om. Pe mare - nici o pânză. Senzaţia asta de singurătate, care ne copleşea, venea, poate, şi din prea largul întinsurilor ce ne înconjurau. Cât am poposit, Silver a făcut calculele de trebuinţă.

— Uite ici sunt trei copaci înalţi, spuse el, mânuind busola, şi toţi trei sunt aşezaţi în linie dreaptă faţă de Insula Scheletului.

“Umărul Ocheanului” trebuie să fie valea de colo. Acum şi un copil ar putea găsi comorile. N-ar strica, cred, să mai punem ceva în gură înainte de a ne apuca de lucru.

— Parcă nu-mi prea cere sufletul mâncare, bolborosi Morgan. Când mi-am adus aminte de Flint, mi-a pierit pe loc tot cheful.

— Da, fiule, norocul tău că a murit, spuse Silver.

— Avea şi o mutră de te băga în răcori! exclamă cutremurându-se al treilea pirat. Vânătă toată!

— Vânătă era de atâta rom cât bea, adăugă Merry. Vânătă! Cum să nu fi fost vânătă! Romul te învineţeşte mai dihai ca moartea.

Vederea scheletului şi amintirea lui Flint îi impresionase în asemenea hal pe oamenii aceştia, încât vorbeau tot mai încet, până când ajunseră la o şoaptă care nu mai tulbura defel liniştea pădurii. şi deodată, din hăţiş, se făcu auzit un glas piţigăiat şi strident, care intonă cântecul cel atât de bine cunoscut:

Lada mortului cea grea,
Iu-hu-hu şi-un şip de rom!
Cin' şpe handralăi ţinea...

O groază nebună îi cuprinse pe piraţi. Într-o clipă se înverziră toţi de spaimă. Unul sări în picioare, ceilalţi se agăţară convulsiv unii de alţii. Morgan căzu la pământ şi prinse să se târâie prin iarbă ca un şarpe.

— A venit Flint! exclamă Merry.



Cântecul se întrerupse tot aşa de brusc cum începuse, de parcă i-ar fi astupat cineva gura cântăreţului, gâtuindu-l la jumătate de notă. Ziua era însorită şi senină, iar glasul cântăreţului atât de răsunător, încât n-am putut înţelege deloc de ce s-au speriat aşa de cumplit tovarăşii mei de drum.

— Înainte! spuse Silver, abia mişcând din buzele palide ca cenuşa. Aşa nu mai facem noi treabă. Fireşte, toate astea sunt cât se poate de ciudate şi nu ştiu cine şi-o fi făcând de cap pe-acolo în pădure, dar sunt sigur că trebuie să fie un om în carne şi oase, şi nu răposatul.

Între timp Silver îşi revenise şi obrajii lui îşi recăpătaseră culoarea trandafirie. Se îmbărbătaseră un pic şi ceilalţi auzindu-l. Când deodată răsună iar în depărtare aceeaşi voce. Dar acum nu mai cânta, ci striga un cuvânt de undeva de foarte departe, şi strigătul acesta stârnea ecouri ciudate printre stâncile „Ocheanului”.

— Darby Mac Graw! striga vocea. Darby Mac Graw! Aşa repetă la nesfârşit vocea, până când mai adăuga o sudalmă urâtă şi mugi:

— Darby, adu-mi nişte rom!

Tâlharii parcă prinseseră rădăcini în pământ, şi ochii le erau gata să iasă din orbite. De mult amuţise vocea, dar ei mai urmau să stea aşa, pironiţi locului, muţi de groază.

— Ne-am lămurit, bâigui unul. Trebuie să fugim.

— Astea au fost ultimele lui cuvinte, gemu Morgan. Ultimele lui cuvinte înainte de moarte.

Dick îşi scoase dintre catrafuse biblia şi începu să se roage. Înainte de a porni pe mare şi a ajunge bandit, Dick crescuse într-o familie evlavioasă.

Numai Silver nu se da bătut. Dinţii îi clănţăneau de groază, dar nici nu vroia să audă de retragere.

— Nimeni afară de noi n-a mai auzit pe insula asta de Darby, bolborosea el năuc. Nimeni, afară de noi... Apoi îşi recăpătă stăpânirea de sine şi strigă: Ascultaţi colea la mine! Am venit aici să găsesc comoara şi nimeni nu mă va putea opri - nici om, nici diavol. Nu m-am temut de Flint pe când trăia şi, dracul să-l ia, n-am să mă tem nici acum,

când e mort. La un sfert de milă depărtare de noi zac îngropate şapte sute de mii de lire sterline. Nu cumva se va găsi un cavaler al norocului, care să întoarcă pupa şi s-o şteargă de lângă asemenea grămadă de bani de frica unui beţivan cu mutra vânătă, care mai e şi mort pe lângă toate?!

Dar cuvintele lui nu mai aveau puterea să-i îmbărbăteze pe tâlhari. Dimpotrivă, lipsa asta de cuviinţă faţă de umbra mortului nu făcea decât să le mărească groaza.

— Taci, John! şoptea Merry. Nu sudui fantoma.

Ceilalţi erau atât de împietriţi de spaimă, încât nu puteau rosti nici un cuvânt. Nici măcar nu cutezau s-o rupă de fugă. Frica îi făcea să se strângă ca oile în jurul lui Silver, simţindu-l că el e cel mai curajos dintre dânşii. Iar el izbutise, cum am mai spus, să se descotorosească de spaima care-i înţepenea pe ei.

— Voi credeţi că strigă o fantomă? Poate să fie şi fantomă, spuse el. Dar am auzit cu toţii ecoul, nu-i aşa? Ei bine, care dintre voi a mai văzut să aibă fantoma umbră? N-a văzut nimeni. Şi dacă fantomele n-au umbră, înseamnă că n-au nici ecou. Înţelesu-m-aţi?

Argumentele lui mi s-au părut destul de slabe. Dar niciodată nu-i chip să ştii dinainte ce anume poate avea influenţă asupra oamenilor superstiţioşi.

Spre marea mea uimire, George Merry strigă îndată, uşurat:

— Aşa e. Şi ce cap mai ai tu pe umeri, John!... Toate-s în regulă, prieteni! Aţi luat-o olecuţică hăisa cu toţii! Glasul cam semăna el, nu-i vorbă, cu al lui Flint, dar parcă tot nu al lui era... mi s-a părut a semăna mai curând cu glasul lui...

— Pe toţi dracii, să ştiţi că era glasul lui Ben Gunn! mugi Silver.

— Ai dreptate! exclamă Morgan, ridicându-se de jos şi rămânând într-un genunchi. Era glasul lui Ben Gunn!

— Parcă e mare deosebire? întrebă Dick. Amândoi sunt răposaţi. Dar marinarii mai în vârstă îl priviră cu dispreţ.

— Dă-l încolo pe Ben Gunn! strigă Merry. Viu ori mort, n-avem ce ne teme de o stârpitură ca el!

M-a cuprins mirarea văzându-i cât de repede şi-au venit în fire cu toţii şi cum le-au revenit într-o clipă culorile în obraji. Peste câteva minute se puseseră pe pălăvrăgeală şi doar trăgeau din când în când cu urechea, nărăvind să audă iar glasul cel ciudat. Dar nimic nu tulbura liniştea. De la o vreme piraţii şi-au luat iar poverile pe umeri şi au purces la drum. În faţă păşea Merry, care ţinea în mână busola lui John, pentru a ne păstra mereu ruta pe aceeaşi linie cu Insula Scheletului. Spusese adevărul Merry: viu sau mort, Ben Gunn nu mai inspira nici o teamă cât de cât nimănui.

Numai Dick continua să-şi ţină în mâini biblia şi arunca priviri speriate în jur. Dar nimeni nu-i mai dădea atenţie, ba Silver începuse chiar să-şi bată joc de teama lui superstiţioasă:

— Ţi-am spus că ţi-ai stricat biblia. Oare crezi tu că fantomele s-ar speria de o biblie pe care nici nu se mai poate jura nimeni? Ţi-ai găsit! Ha! şi Silver se opri o clipă trosnind din degete. Nici atâtica!

Dar nici un fel de cuvinte nu-l mai puteau linişti pe Dick. Curând mi-am dat seama că trebuie să fie rău bolnav. De căldură, oboseală şi spaimă, frigurile ce le prevestise doctorul Livesey îl scuturau tot mai avan.

Pe culmea dealului nu mai creşteau atâtea tufărişuri, şi înaintam acum mult mai uşor. Începusem chiar să coborâm, pentru că, după cum am mai spus, podişul se înclina uşor spre apus. Între pini - care mai înalţi, care mai scunzi - rămâneau largi spaţii goale. şi chiar printre dumbrăvile de nucari se aşterneau ici-colo poiene întinse şi pârjolite de dogoarea soarelui, înaintând spre nord-vest, ne apropiam de „Umărul Ocheanului”. Jos sub noi vedeam vălurând larga oglindă a golfului vestic, unde mă scuturaseră aşa de cumplit valurile în bărcuţa mea câteva zile în urmă.

Cel dintâi copac mai înalt la care am ajuns se dovedi a fi altul decât cel indicat pe hartă. După ce am consultat iar busola, l-am găsit nepotrivit pe cel de-al doilea. Al treilea

avea aproape două sute de picioare înălţime. Era un uriaş al lumii vegetale, cu trunchi roşu şi gros, de nu-l puteau cuprinde cu braţele câţiva oameni. La umbra lui ar fi putut poposi un pluton întreg. Pinul acesta putea fi văzut fără îndoială de departe, şi dinspre răsărit, unde se aşternea marea, şi dinspre asfinţit, unde era uscatul, aşa că putea să fie trecut pe hartă ca un singur punct de reper.

Dar tovarăşii mei de drum nu se arătau impresionaţi de dimensiunile copacului, ci mai curând îi tulbura gândul că la umbra lui s-ar putea să fie îngropate cele şapte sute de mii de lire sterline. La gândul banilor le pieriseră toate spaimele. Ochii le ardeau în cap, pasul le devenise mai sigur.

Se gândeau cu toţii numai la bogăţia ce-i aşteaptă şi la viaţa de lux şi risipă ce le-o va aduce.

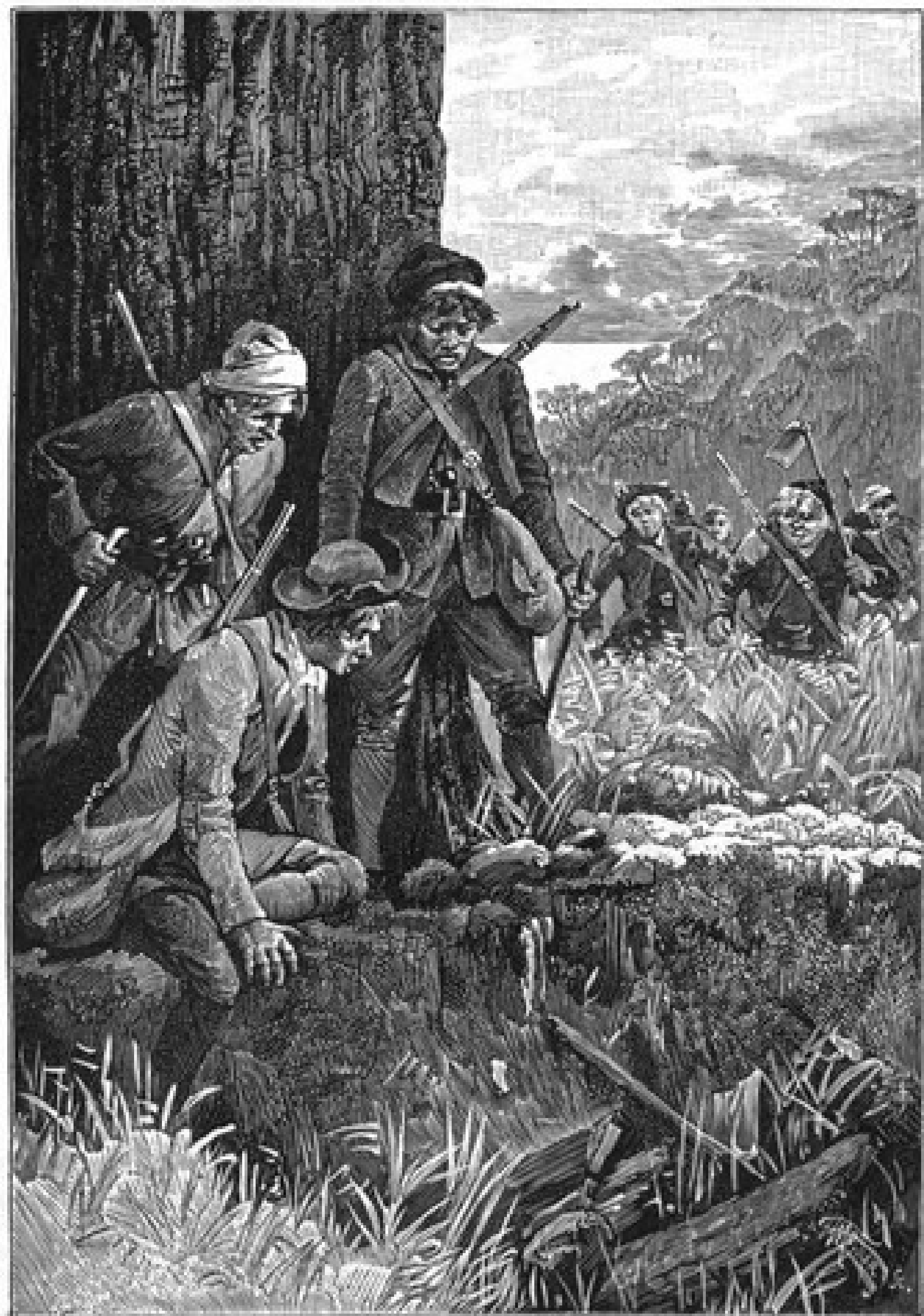
Silver ţopăia, sprijinindu-se în cârjă. Nările i se umflaseră. Înjura ca un nebun când muştele i se aşezau pe faţa asudată şi înfierbântată. La mine privea cu o ură de moarte, smuncind furios de funia cu care eram legat. Nici nu se mai străduia să-şi ascundă gândurile. I le citeam pe faţă ca din carte. Ajuns în sfârşit la doi paşi de aurul râvnit, uitase de toate - şi de făgăduielile sale, şi de avertismentele doctorului. Fireşte, el nădăjduia să pună mâna pe comoară, să găsească apoi noaptea goeleta şi să pornească în larg, după ce ne va fi tăiat mai întâi beregata la toţi.

Zbuciumat de gândurile acestea negre, abia mă mai puteam ţine de piraţi, poticnindu-mă la fiecare pas. Silver smuncea mereu de funie, aruncându-mi priviri cumplite... Dick păşea lălâu în urma tuturor, bolborosind rugăciuni şi sudalme. Frigurile îl scuturau din ce în ce mai tare. La vederea acestui nenorocit mă simţeam şi mai rău. Mi se năluceau mereu tragediile ce se petrecuseră cândva pe locurile acestea. Îl vedeam aievea pe tâlharul cu faţa învineţită, care omorâse aici şase oameni şi se dusese apoi să moară undeva la Sivannah, urlând cântece şi cerând rom în ceasul morţii. Dumbrava asta tihnită răsunase cândva de

strigăte de agonie. Mi se năzăreau gemetele şi ţipetele nenorociţilor acelora. În sfârşit am ieşit din tufişuri.

— După mine, prieteni! strigă Merry.

Toţi piraţii aflaţi în faţa noastră se repeziră în fugă după el. Dar nu făcură nici zece paşi, că se opriră brusc. Răsună un urlet de mânie. Silver săltă ca turbat, sprijinindu-se în cârjă. O clipă mai târziu ne oprirăm şi noi.



În faţa noastră se afla o groapă mare, săpată se vede mai demult, căci marginile i se năruiseră şi pe fundul ei creştea iarbă. Din fundul săpăturii se vedea răsărind un mâner de târnăcop şi câteva scânduri care închipuiseră cândva o ladă. Pe una din scânduri se afla săpată cu fierul roşu o inscripţie: „Morsa”. Aşa se chema vasul ce-i aparţinuse lui Flint.

Era limpede că cineva găsise şi răpise comorile. Şapte sute de mii de lire sterline dispăruseră.



Capitolul XXXIII: Căderea căpeteniei

Parcă de când fusese făcută lumea nu se mai prăbuşiseră atât de năprasnic cele mai luminoase nădejdi. Toţi cei şase piraţi stăteau ca loviţi de trăsnet. Silver îşi veni în fire primul. Atât de dornic fusese el de banii aceştia şi iată că într-o singură clipă s-a pomenit fără nimic. Dar nu-şi pierdu capul, îşi recăpătă stăpânirea de sine şi izbuti chiar să-şi schimbe planurile mai înainte ca tovarăşii lui să-şi poată da măcar seama de cele întâmplate.

— Jim, şopti el, uite, ţine asta şi fii gata. Şi-mi vârî în mină un pistol cu două ţevi.

Totodată el o porni încetişor la deal, astfel ca groapa să rămână între noi şi cei cinci tâlhari. Apoi Silver îmi aruncă o privire şi dădu din cap de parcă ar fi vrut să spună: „Grea situaţie”. Eram în totul de acord cu el. Privirea i se făcuse iar mângâietoare. Am simţit că mă cuprinde dezgustul de făţărnicia lui. Nu m-am putut stăpâni să nu-i şoptesc:

— Vasăzică iar îţi trădezi tovarăşii.

Dar el nu mai avu când să-mi răspundă. Tâlharii săriseră în groapă, urlând şi înjurând, şi răscoleau pământul cu ghearele, aruncând scândurile în toate părţile. Morgan găsise o monedă de aur şi o ridică înjurând. Moneda era de două guinee. Câteva clipe trecu din mână-n mână.

— Două guinee! urlă Merry, întinzând moneda spre Silver. Nu cumva astea sunt cele şapte sute de mii ale tale? Ce mai spui acum, amatorule de tratate? Aşa-i că reuşeşti în toate, cap de lemn ce eşti?

— Săpaţi, săpaţi, băieţi, spuse Silver cu o ironie rece. Poate găsiţi şi nişte ghinde, că tare le mai plac porcilor.

— Ghinde?! scrâşni cu turbare Merry. Îl auziţi ce spune, fraţilor? Al naibii să fiu de nu ştia totul dinainte! Uitaţi-vă la mutra lui, stă scris pe ea!

— Eh, Merry, spuse cu reproş Silver. Nu cumva iar vrei să te faci căpitan? Cum te văd eu, eşti un flăcău care ştie să răzbată.

Dar de data asta toată lumea era de partea lui Merry. Unul câte unul prinseră să iasă din groapă tâlharii, aruncându-ne priviri însetate de sânge. Însă, spre norocul nostru, toţi erau pe malul celălalt.

Aşa am stat cu toţii câteva clipe, doi împotriva celorlalţi cinci, despărţiţi de groapă. Nici una din părţi nu se hotărî să atace prima. Silver stătea neclintit. Calm şi cu sânge rece, se sprijinea în cârjă, urmărind cu ochi ageri mişcările duşmanilor. Era într-adevăr un om curajos Silver acesta.

În sfârşit, Merry hotărî să-şi îmbărbăteze ciracii printr-o cuvântare.

— Prieteni, spuse el, avem în faţă doi oameni: unul e schilodul cel bătrân care ne-a adus aici la pieire, iar celălalt e ţâncanul pe care de mult vroiam să-l hăcuiesc bucăţi. Acum... Şi el ridică mâna, înălţându-şi glasul, gata să-şi pornească la atac ceata. Când deodată, poc! poc! poc! - răsunară din desiş trei focuri de muschetă. Merry căzu cu capul în jos, drept în groapă. Omul cu oblojeala pe frunte se

răsuci în loc ca un titirez şi căzu alături de el. Ceilalţi trei o rupseră de fugă.



În aceeaşi clipă John Lunganul îşi descărcă amândouă pistoalele drept în Merry, care încerca să iasă din groapă. Murind, Merry îl privi drept în ochi pe ucigaşul său.

— Acum suntem chit, nu-i aşa, George? îi strigă Silver. Printre tufărişuri îl văzurăm pe doctor, pe Gray şi Ben Gunn. Toţi trei stăteau cu muschetele fumegând în mâini.

— Înainte! strigă doctorul. Grăbiţi-vă, băieţi! Trebuie să le tăiem calea spre şalupe.

Ne-am repezit cu toţii înainte, făcându-ne loc printre tufărişurile ce ne ajungeau până la piept.

Silver se străduia din răsputeri să nu rămână în urma noastră. Aşa de avan se sălta în cârjă, încât părea că or să i se rupă bucăţi muşchii încordaţi ai pieptului. După cum spunea mai târziu doctorul, nici un om sănătos n-ar fi putut rezista la o asemenea goană. Când am ajuns la costişă, Silver rămăsese cu treizeci de iarzi în urmă noastră şi era vlăguit detot.

— Doctore, strigă el, priveşte! Nu mai avem de ce ne grăbi! într-adevăr, graba noastră era de prisos. Ajunşi la luminiş, i-am văzut pe cei trei tâlhari gonind spre Al Treilea Catarg astfel, că ne aflam acum între fugari şi bărci şi puteam să poposim o clipă. John Lunganul se apropie încetişor de noi, ştergându-şi faţa de sudoare.

— Mulţumesc din toată inima, doctore, spuse el. Ai ajuns exact la vreme pentru a ne salva pe amândoi... A-a, vasăzică tu erai, Ben Gunn? adăugă el. Bravo ţie, băiatule.

— Da, eu sunt, răspunse stingherit fostul pirat, tot făcându-i la plecăciuni lui Silver. Ce mai faceţi, mister Silver? întrebă el după o lungă pauză. O duceţi bine, nu-i aşa?

— Eh, Ben, Ben, mormăi Silver, nu credeam să-mi faci tu una ca asta!

Doctorul îl trimise pe Gray după târnăcopul ce-l aruncaseră în fugă tâlharii, iar apoi, în vreme ce coboram cu toţii fără grabă costişa spre bărci, ne povesti în câteva cuvinte cele petrecute în ultimele zile. Silver îi asculta cu lăcomie fiece cuvânt. Eroul povestirii era Ben Gunn, pustnicul cel pe jumătate ieşit din minţi.

După cum povestea doctorul, Ben, în vremea rătăcirilor sale, dăduse şi peste schelet şi peste comoară. El despuiase scheletul şi dezgropase banii din pământ, iar târnăcopul ce-l văzusem noi la fundul gropii tot al lui era. Cărase încetul cu încetul tot aurul de sub pinul cel înalt până-n peştera de sub dealul cu două creste, în partea de nord-est a insulei. Munca asta supraomenească luase sfârşit abia cu două luni înainte de sosirea „Hispaniolei”.

Doctorul aflase toate acestea din gura lui chiar la prima lor întâlnire, în ziua atacului asupra fortăreţei noastre. În dimineaţa următoare, văzând că goeleta a dispărut, doctorul venise la Silver, îi dăduse harta, care nu mai avea acum nici o însemnătate, şi îi lăsase în stăpânire fortăreaţa cu toate merindele, deoarece în peştera lui Ben se afla din belşug carne sărată de căprioară, pe care pustnicul le vâna cu mâna lui. Mulţumită acestui şiretlic, prietenii mei căpătaseră putinţa să iasă fără nici un pericol din fortăreaţă, mutându-se pe dealul cel cu două creste, departe de smârcurile, unde bântuiau frigurile, şi alături de peştera cu comorile.

— Fireşte, dragul meu Jim, adăugă doctorul, îmi dădeam seama că mutarea noastră poate să te pună într-o situaţie foarte dificilă, şi eram întristat din cauza asta, dar trebuia să mă gândesc mai întâi de toate la cei ce-şi îndepliniseră conştiincios datoria. La urma urmelor, numai tu eşti vinovat că nu erai cu noi.

Dar în dimineaţa când m-a văzut prizonier la piraţi, doctorul a înţeles că dacă or afla cumva bandiţii de dispariţia comorilor, au să-şi verse focul pe mine. De aceea l-a lăsat pe squire Trelawney să-l păzească pe căpitan şi, împreună cu Gray şi Ben Gunn, a pornit spre pinul cel mare. Văzând pe drum detaşamentul nostru i-a luat-o pe dinainte; doctorul l-a trimis după noi pe Ben Gunn care era foarte iute de picior. Ben a hotărât să profite de superstiţia foştilor săi tovarăşi, făcându-i să se oprească în cale şi vârându-i în toate spaimele după cum v-am mai descris. Zăbava asta le-a dat putinţa lui Gray şi doctorului să ajungă la pin şi să

se ascundă în preajma lui, mai înainte de a-şi face apariţia piraţii.

— Ce bine s-a nimerit că Hawkins era cu mine! spuse Silver. Să nu fi fost el, nici n-ai fi clipit, doctore, să mă tai în bucăţi!

— Ba bine că nu! răspunse râzând doctorul Livesey. Între timp ajunsesem la ţărm. Doctorul sfărâmă îndată cu târnăcopul una din bărci, ca să nu se mai poată folosi tâlharii de ea, apoi ne suirăm cu toţii în cealaltă barcă şi pornirăm în jurul insulei spre Rada de Nord.

Aveam de străbătut opt sau nouă mile. Cât era de obosit, Silver se aşeză şi el la lopeţi, vâslind alături de noi. Am ieşit din golf în largul mării, care era netedă ca oglinda. Am ocolit capul de sud-est al insulei, urmând calea pe care o făcusem patru zile în urmă cu „Hispaniola”.

Trecând pe lângă dâmbul cu două creste, am văzut gura neagră a intrării în peştera lui Ben Gunn şi un om stând alături, sprijinit în muschetă. Omul acesta era squire Trelawney. I-am făcut semn cu batistele şi am strigat de trei ori „ura”, iar Silver striga mai tare ca noi toţi.

Mai străbătând trei mile, am intrat în Rada de Nord şi am văzu-t-o pe „Hispaniola” noastră. Sălta pe apă în voia valurilor. Fluxul o urnise de pe bancul de nisip. Să fi bătut vântul astăzi, ori să fi fost aici un curent tot atât de puternic, cum era în Rada de Sud, am fi putut pierde pentru totdeauna corabia. În cel mai bun caz am fi găsit-o numai ţăndări. Spre norocul nostru însă, goeleta era teafără şi nevătămată, dacă facem abstracţie de faptul că-şi pierdu-se pânză cea mare. Am aruncat în apă ancora de rezervă la o adâncime de un stânjen şi jumătate, apoi am pornit cu şalupa spre Colţul Beţivului, cel mai apropiat punct de peştera lui Ben Gunn. Acolo am debarcat şi l-am trimis pe Gray să facă de strajă pe „Hispaniola” în cursul nopţii.

Pe costişa lină ne-a întâmpinat squire Trelawney.

Cu mine squire-ul s-a arătat foarte drăgăstos şi nu mi-a pomenit nici un cuvânt de dezertarea mea. Dar când s-a

apropiat Silver, salutându-l ceremonios, squire Trelawney a roşit de mânie.

— Eşti un trădător mârşav şi un escroc, John Silver! spuse el. Un escroc cum nu s-a mai pomenit altul, sir! M-au convins oamenii să te las în pace, şi le-am făgăduit că aşa voi face. Dar morţii continuă să atârne de gâtul dumitale, sir, ca nişte pietre de moară...

— Vă mulţumesc din inimă, sir, răspunse Lunganul, salutându-l iar.

— Nu cuteza să-mi mulţumeşti! răcni squire Trelawney. Îmi calc datoria din cauza dumitale. Piei din ochii mei!

Am intrat cu toţii în peşteră. Grota era încăpătoare şi aerul dinăuntrul ei foarte curat, izvora un pârăiaş din pământ, purtându-şi apa cristalină într-un mic heleşteu, înrămat în tufe dese de ferigă. Pe jos era presărat nisip. Lângă un foc ce pâlpâia vesel stătea culcat căpitanul Smollett. Iar în fundul peşterii licărea stins o grămadă uriaşă de monede şi lingouri de aur. Acestea erau comorile lui

Flint, comorile de dragul cărora făcusem noi un drum atât de lung şi obositor şi de dragul cărora muriseră şaptesprezece oameni din echipajul „Hispaniolei”. Dar câte vieţi omeneşti, câtă suferinţă şi sânge mai trebuiseră pentru a strânge bogăţia asta! Câte vase fuseseră scufundate, câţi oameni viteji fuseseră ucişi sau siliţi să păşească cu ochii legaţi pe-o scândură îngustă, înălţată deasupra valurilor! Câte focuri de tun; câtă minciună şi cruzime! Se mai găseau acum pe insula asta trei oameni - Silver, bătrânul Morgan şi Ben - care luaseră parte cândva la toate aceste cumplite fărădelegi şi nu pierduseră încă nădejdea să-şi capete partea de comoară.

— Intră, Jim, spuse căpitanul. În felul tău poate că nu eşti un băiat rău, dar îţi dau cuvântul că nu te mai iau niciodată cu mine pe mare, pentru că prea eşti răsfăţat şi faci numai ce ai tu chef să faci... A, ai venit şi tu, John Silver! Ce te aduce la noi?

— M-am întors la îndatoririle mele, sir, răspunse Silver.

— A! rosti căpitanul. Şi nu mai adăugă nici un cuvânt.

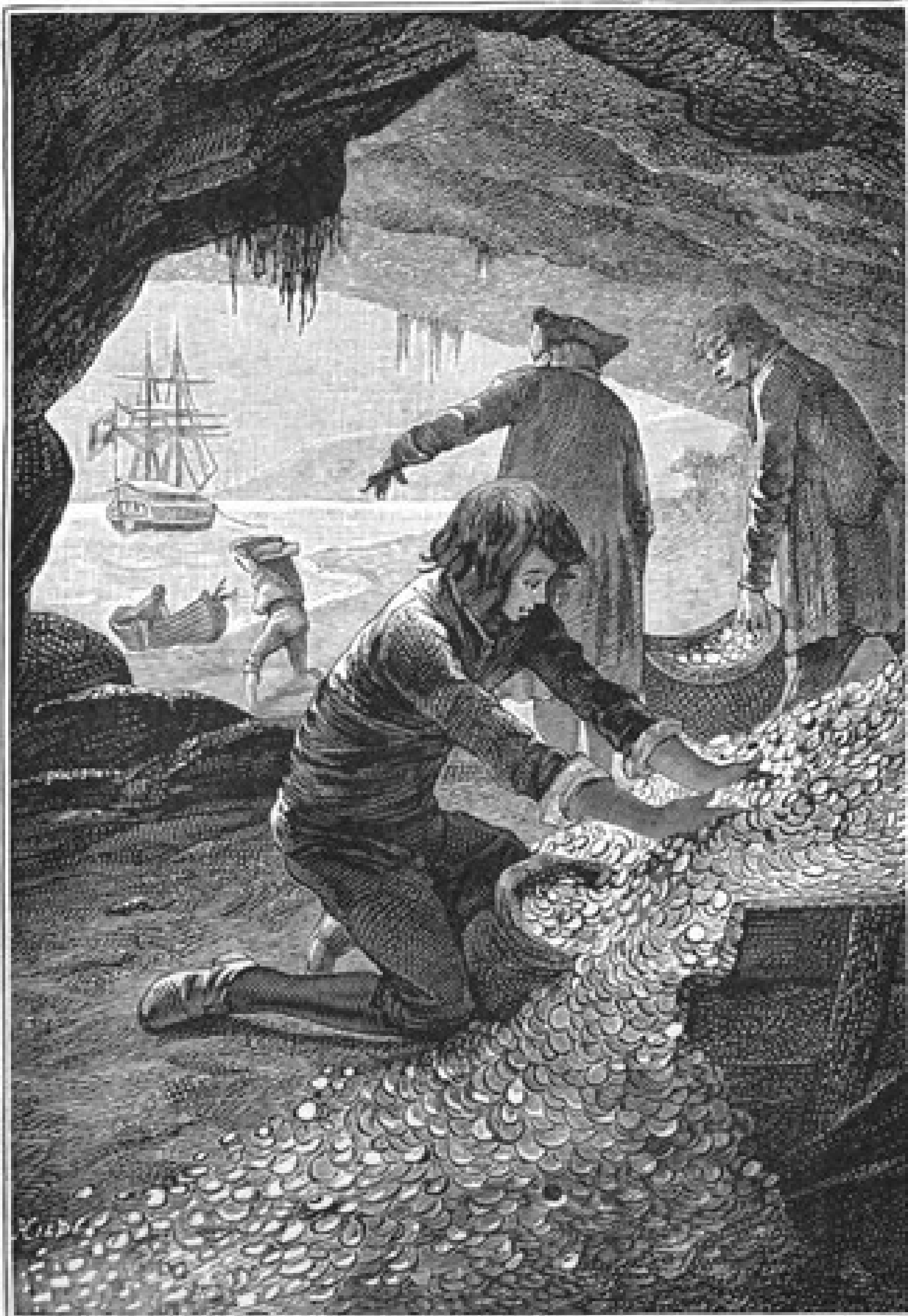
Ce minune a fost cina în seara aceea, alături de toţi prietenii mei! Ce gustoasă mi s-a părut sărătura de căprioară a lui Ben, pe care am stropit-o cu vin vechi de pe „Hispaniola”! Nu mai fuseseră niciodată oameni mai veseli şi fericiţi ca noi. Silver şedea într-un colţ, ferindu-se de lumină, dar mânca cât şapte şi sărea îndată sprinten să ne servească ori de câte ori era nevoie de serviciile lui, râzând la toate glumele noastre, într-un cuvânt, redevenise iar bucătarul acela vesel, cuviincios şi supus din timpul călătoriei noastre.



Capitolul XXXIV: Şi ultimul

A doua zi dimineaţa ne-am apucat devreme de lucru. Până la ţărm era o milă întreagă. Trebuia să cărăm pe mal tot aurul nostru şi de-acolo să-l ducem cu barca până la bordul „Hispaniolei” - o muncă foarte grea pentru o ceată atât de mică de oameni. Cei trei tâlhari care rătăceau în preajmă nu ne mai inspirau defel teamă. Era de ajuns să punem un singur om de strajă pe culmea dâmbului, pentru ca să nu ne mai poată lua nimeni prin surprindere. Afară de asta, presupuneam că banditii s-au săturat pentru multă vreme de ciocniri războinice.

Munceam cu toţii în sudoarea frunţii. Gray şi Ben Gunn cărau aurul cu barca până la goeletă, iar noi ceilalţi îl duceam la ţărm. Legam cu frânghii două lingouri de aur şi ni le încărcam unii altora pe umeri, căci mai mult de două lingouri nu era în stare să ducă nimenea dintre noi.



Eu, care nu prea aveam putere să car asemenea greutăţi, am fost lăsat în peşteră să încarc banii în sacii unde ţinusem până atunci pesmeţi.

Ca şi în lada lui Billy Bones, găsisem aici monede din cele mai diferite, numai că, fireşte, erau mult mai multe. Îmi făcea o nespusă plăcere să le aleg. Monede englezeşti, franţuzeşti, spaniole, portugheze, guinee şi ludovici, dubloni şi monede de câte două guinee, muador şi ţechini, monede cu chipurile tuturor regilor europeni din ultimii o sută de ani, ciudate monede orientale, având săpate pe ele cine ştie ce ghemuri de aţă ori pânze de păianjen, monede rotunde, pătrate, monede găurite la mijloc, ca să poată fi purtate la gât, monede din toate colţurile lumii îşi găsiseră loc în colecţia asta. Erau mai multe decât frunzele toamnei. Mă durea spinarea şi-mi amorţiseră degetele de atâta porăială cu ele. Trecea zi după zi, dar nu mai vedeam capătul muncii noastre. În fiece seară expediam cu barca grămezi întregi din comoară, şi tot atâtea grămezi mai rămâneau să zacă încă în peşteră.

În toată vremea asta nici n-am auzit, nici n-am văzut pe vreunul din tâlharii rămaşi teferi. În sfârşit - într-a treia seară, daca nu mă înşel, pe când suiam cu doctorul dâmbul, am auzit jos în beznă, ca un fel de cântec, sau un ţipăt. O adiere de vânt adusese până la noi auitul acesta, pe care nu-l puteam desluşi ce e.

— Piraţii trebuie să fie, ierte-i Dumnezeu, spuse doctorul.

— Sunt toţi beţi, sir, am auzit din urmă vocea lui Silver. Silver se bucura de deplină libertate şi, cu toată răceala ce i-o arătam, începuse iar să se poarte familiar cu noi, ca o slugă privilegiată. Părea să nu observe dispreţul tuturor şi se silea să ne facă fiecăruia fel de fel de servicii, arătându-ne o extremă politeţe. Cu toate acestea, toţi se purtau cu el mai rău decât s-ar fi purtat cu un câine. Numai eu şi Ben Gunn ne purtam ceva mai bine cu el. Ben Gunn se mai temea încă de fostul său şef, iar eu îi eram recunoscător pentru că mă scăpase de moarte, deşi aveam, fireşte, toate motivele să-l cred şi mai rău decât l-ar fi

crezut oricine altul, căci nu puteam uita cum se pregătise el să mă trădeze şi a doua oară. Doctorul răspunse tăios la replica lui Silver:

— Poate că sunt bolnavi şi aiurează...

— Foarte adevărat, sir, spuse Silver, dar pentru noi asta are prea puţină importanţă.

— Presupun că nu pretinzi să te consideri cine ştie ce om sensibil şi nobil, mister Silver, replică ironic doctorul, şi ştiu că sentimentele mele pot să-ti para oarecum ciudate. Dar dacă aş fi într-adevăr convins că măcar unul din ei e bolnav şi delirează, m-aş duce chiar cu riscul vieţii să-i dau ajutor medical.

— Vă cer iertare, sir, dar aţi săvârşi o mare greşeală, protestă Silver. N-aţi face decât să vă pierdeţi preţioasa dumneavoastră viaţă: atâta tot. Acum sunt cu tot sufletul de partea dumneavoastră şi n-as vrea ca detaşamentul nostru să piardă un om cum sunteţi dumneavoastră. Vă sunt foarte îndatorat. Iar oamenii aceştia n-ar fi în stare pentru nimica în lume să-şi respecte cuvântul de cinste. Mai mult chiar: nici în cuvântul dumneavoastră de cinste nu s-ar încrede niciodată.

— În schimb dumneata ştii foarte bine să te ţii de cuvânt, spuse doctorul. Am avut prilejul să mă conving nu demult.

N-am mai putut afla aproape nimic despre cei trei piraţi. Numai o dată a mai ajuns până la auzul nostru un foc de armă; am tras concluzia că piraţii or fi umblând la vânat. La o consfătuire ce a urmat au luat cu toţii hotărârea să nu-i mai primim pe bord, ci să-i lăsăm pe insulă. Mai ales Ben Gunn s-a bucurat grozav de hotărârea asta. A aprobat-o şi Gray. Le-am lăsat o mare rezervă de pulbere şi gloanţe, un morman de carne de căprioară, ceva medicamente şi alte obiecte de trebuinţă: scule, îmbrăcăminte, o pânză de rezervă, câţiva colaci de frânghie şi, după stăruinţa deosebită a doctorului, o bună porţie de tutun.

Nu ne mai rămânea nimic de făcut pe insulă. Încărcasem pe corabie şi aurul, şi apa de băut şi, pentru

orice eventualitate, resturile de carne de căprioară. În sfârşit am ridicat ancora şi am ieşit din Rada de Nord. Deasupra noastră fâlfâia acelaşi steag, sub care luptasem şi ne apărasem fortul împotriva piraţilor.

Curând ieşi la iveală că tâlharii ne urmăreau mult mai cu luare-aminte decât crezuserăm noi, căci, străbătând strâmtoarea şi apropiindu-ne de ţărmul sudic al insulei, i-am văzut pe toţi trei stând în genunchi pe limba de pământ şi întinzându-şi rugător spre noi mâinile. Ne simţeam inima grea, dar n-aveam altă soluţie. Cine ştie dacă n-ar fi pornit o nouă rebeliune în caz că-i luam cu noi pe bord? Afară de asta, e şi crud să iei cu tine nişte oameni pe care-i aşteaptă la destinaţie spânzurătoarea. Doctorul le strigă unde le-am lăsat merindele şi pulberea, explicându-le cum pot fi găsite. Dar ei ne strigau pe nume, ne implorau să ne facem milă şi să nu-i lăsăm să moară în pustietatea asta.

În cele din urmă, văzând că goeleta se îndepărtează, unul din ei - nu ştiu care - scoase un ţipăt sălbatic, sări în picioare şi, ducând la ochi muscheta, o descărcă în direcţia noastră. Glonţul trecu şuierând deasupra capului lui Silver şi ne găuri pânză cea mare.

După împuşcătura asta devenirăm toţi mai prevăzători, ascunzându-ne în dosul balustradei. Când m-am hotărât, în sfârşit, să arunc o privire din ascunzişul meu, piraţii nu se mai vedeau pe ţărm, şi nici ţărmul aproape că nu se mai vedea, iar pe aproape de prânz, spre nespusa mea bucurie, a dispărut la orizont şi cel mai înalt dintre dâmburile Insulei Comorilor.

Eram atât de puţini, încât trebui să muncim toţi din răsputeri. Căpitanul ne dădea toate poruncile stând culcat pe o saltea la pupă. Se întremase, dar mai avea nevoie de odihnă. Hotărâsem să acostăm în cel mai apropiat port al Americii Spaniole, pentru a angaja un nou echipaj, căci fără ajutorul lui nu ne puteam decide să săvârşim lungul drum spre casă. Vântul se schimba des şi ne abătea din cale; afara de asta, de două ori am trecut prin nişte furtuni

groaznice şi eram cu toţii complet istoviţi şi sleiţi de puteri, când ne-am văzut, în sfârşit, ajunşi la ţărmul american.

Soarele asfinţea când am aruncat noi ancora într-o radă pitorească. Ne-au înconjurat îndată o mulţime de bărci, pline de negri, mulatri şi indieni mexicani, care ne vindeau fel de fel de fructe şi legume şi se arătau gata să sară în orice clipă în apă după monedele ce le lăsam să cadă de sus de pe bord. Feţele prietenoase şi blajine (cele mai multe negre), delicioasele fructe tropicale şi mai ales luminile ce le vedeam scăpărând pretutindeni în oraş - cât de minunate erau toate acestea, cât de puţin semănau cu posomorâta şi sângeroasa Insulă a Comorilor! Doctorul şi squire-ul hotărâră să-şi petreacă seara în oraş. M-au luat şi pe mine cu ei. Pe ţărm ne-am întâlnit cu căpitanul unui vas de război englez, care ne-a invitat la el pe bord. Am petrecut foarte bine şi ne-am întors pe „Hispaniola” doar spre zori.

Nu l-am găsit pe punte decât pe Ben Gunn, şi de îndată ce ne-a văzut, începu să se bată cu pumnul în piept, tânguindu-se şi învinuindu-se de cele mai grozave crime. Toată pricina era că Silver dispăruse. Ben ne-a mărturisit că de fapt i-a ajutat chiar el să se suie în barcă, deoarece era convins că ne ameninţa veşnic primejdia „câtă vreme se află pe bord diavolul acesta schiop”. Dar bucătarul nu-şi luase tălpăşiţa cu mâinile goale. Făcând o spărtură în peretele corăbiei, furase un săculeţ cu bani - trei ori patru sute de guinee - care, fără îndoială, aveau să-i prindă bine în peregrinările lui viitoare. Nu-i vorbă, am fost şi noi mulţumiţi că am scăpat atât de ieftin de el.

Ca să nu mai lungesc istoria asta, voi spune doar că, luând pe bord câţiva marinari, am ajuns cu bine la Bristol.

“Hispaniola” s-a întors tocmai la timp, căci mister Blandly începuse să cugete dacă n-ar fi cazul să ne trimită în ajutor cea de-a doua corabie. Din tot echipajul ne întorceam acasă doar cinci oameni. „Bea şi dracii să te ia” - iată o profeţie care se adeverise pe deplin în privinţa tuturor celorlalţi. De altminteri, „Hispaniola” se dovedise mai norocoasă decât corabia despre care cântau piraţii:

Toţi şaptezeci şi cinci nu s-au mai întors nicicând
I-a primit marea în al ei adânc.

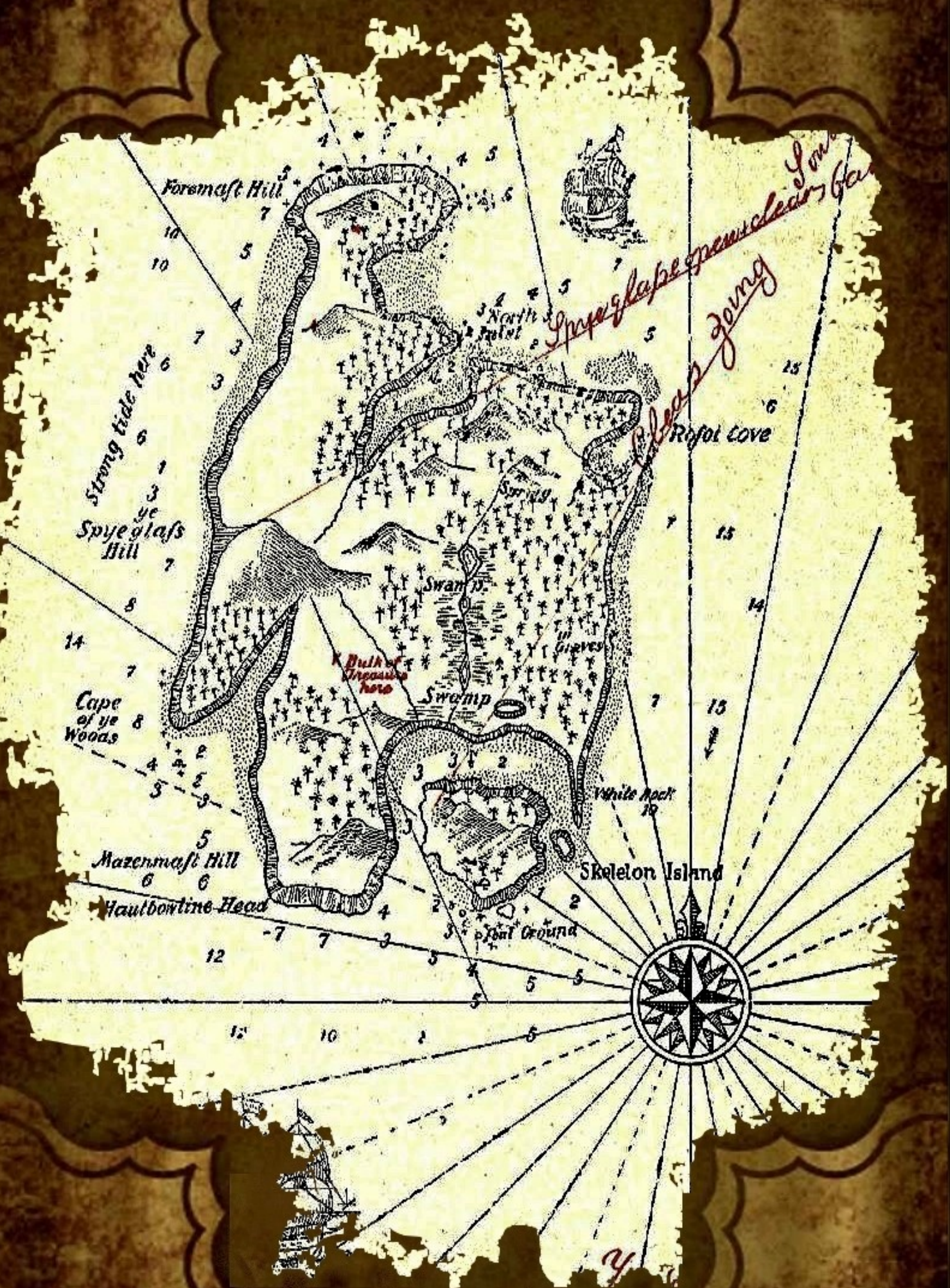
Fiecare din noi îşi primi partea sa de comoară. Unii s-au folosit cu cap de averea lor, alţii, dimpotrivă, şi-au risipit prosteşte banii, fiecare după cum îi era şi firea. Căpitanul Smollett se lăsă de navigaţie. Gray nu numai că îşi păstră banii, dar, hotărând neaşteptat să-şi refacă viaţa, se apucă să studieze serios arta militară. Acum e timonier şi coproprietar al unui vas excelent şi bine echipat. Cât despre Ben Gunn, şi-a primit şi el mia sa de lire sterline şi le-a cheltuit în trei săptămâni, ori mai exact în nouăsprezece zile, căci într-a douăzecea a venit la noi cerşetor. Squire Trelawney a făcut tocmai ceea ce se temuse Ben că va face cu el: i-a dat un loc de paznic în grădină. Ben trăieşte şi până acum, se ceartă, se ceartă de zor şi apoi iar se împacă cu prichindeii din sat, iar duminica şi sărbătorile cântă cu mare însufleţire în corul bisericii.

De Silver n-am mai auzit niciodată nimic. Marinarul cel şchiop, care mi-a otrăvit copilăria, a dispărut pentru totdeauna din viaţa mea. Şi-o fi găsit pesemne consoarta tuciurie şi trăieşte pe undeva fără griji, cu ea şi cu căpitanul Flint. Să sperăm că aşa e, căci şansele ce le are de-a găsi o viaţă mai bună pe cealaltă lume sunt cu totul reduse. Restul comorilor - lingourile de argint şi armele - continuă să zacă unde le-a îngropat răposatul Flint. Şi, în ceea ce mă priveşte, rămân de părere că e mai bine aşa. Nimic în lume nu m-ar mai face să plec încă o dată spre insula aceea blestemată. Până acum mai visez uneori noaptea valurile ce izbesc spumegând în maluri şi sar din pat speriat, când mi se năzare glasul răguşit al căpitanului Flint:

— Piaştri! Piaştri! Piaştri!

SFÂRŞIT


Roux



Foremast Hill
North Inlet
Strong tide here
Spyeglass Hill
Spring
Swamp.
Graves
Bulk of Treasure here
Swamp
Cape of ye Woods
Rofot Cove
White Rock
Mazenmast Hill
Haulbowline Head
Skeleton Island
Foul Ground